Η ΕΙΚΟΝΟ ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. 109 ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1913

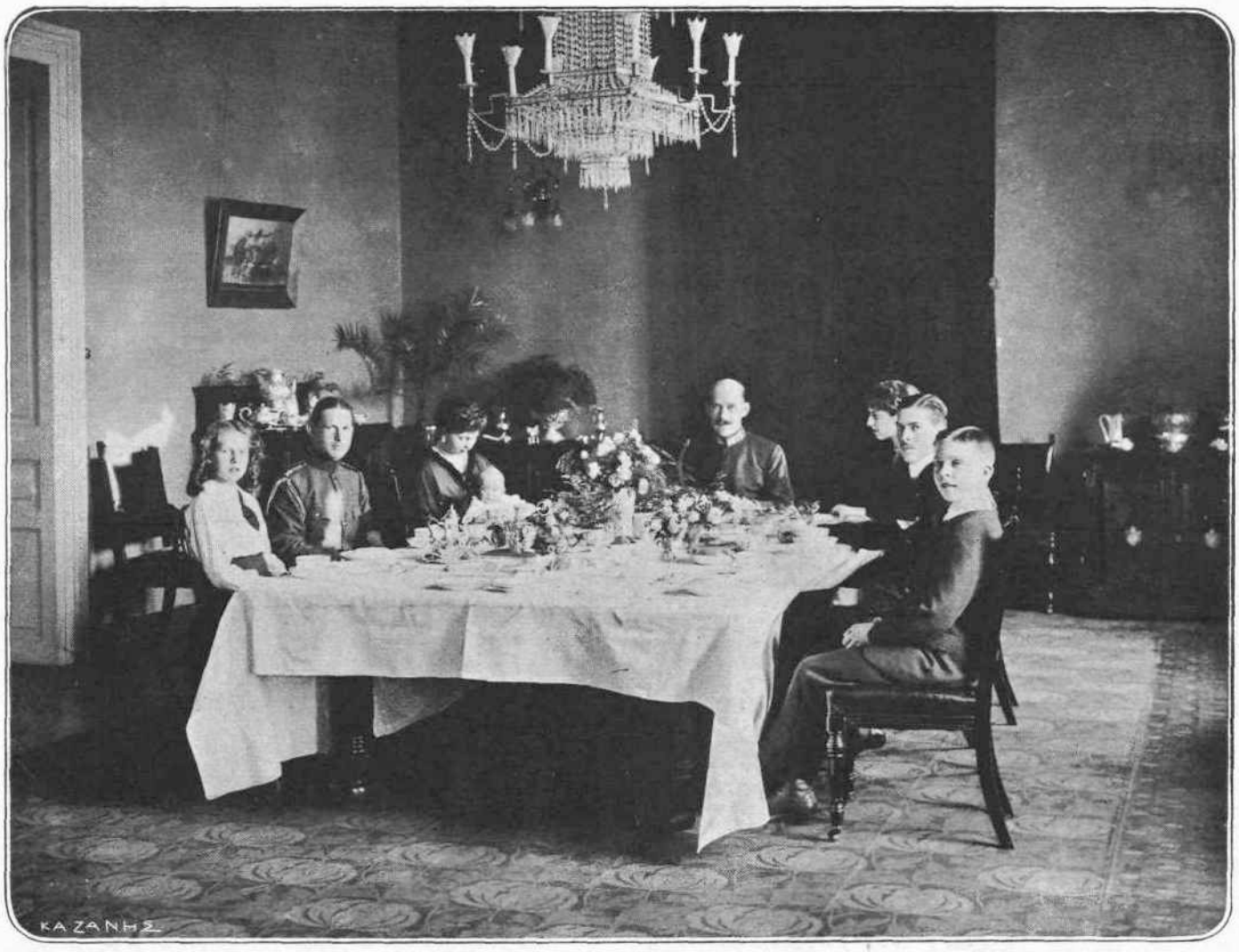

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΠΡΟΓΕΥΜΑ

Ὁ Στρατηλάτης Βασιλεὺς εἰς τὸ «σπῆτι» Τοῦ εἶναι ἕνας οἰκογενειάρχης ἀπέριττος, προγευματίζων μὲ τὴν «Γυναῖκα» Του καὶ τὰ «Παιδιά» Του. * * * * * * * * *

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Αἱ περιγραφαὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Μπιλλίνσκυ, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, παριστάνουν τραγικώτατον τὸ τέλος τοῦ ἀτυχοῦς ἀντιπροσώπου τῆς Αὐστρίας, ὁ ὁποῖος ἔπεσε θῦμα τῆς ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸ καθῆκον. Διότι εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἔχων τὴν ἀπειλὴν τοῦ θανάτου ἐγκατεστημένην εἰς τοὺς νεφρούς του, θὰ ἠδύνατο ν' ἀναβάλῃ τὸ τέλος του, ἂν ἀπὸ ὑπερβολικὸν ζῆλον πρὸς τὸ καθῆκον δὲν ἐδέχετο νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς ἐπιβουλὰς κλίματος δριμυτάτου ἐν μέσῳ χειμῶνος.

Καὶ μία τραγικὴ ἀντίθεσις: Ὁ Μπιλλίνσκυ, ἀποθνήσκων, ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς Ἠπειρώτας διὰ τὴν ἐναντίον των ἐνέργειάν του, ὑπάρχει δὲ καὶ μία πληροφορία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐζήτησε νὰ φιλήσῃ τὰ χέρια των. Καὶ ἡ λεπτομέρεια ὅμως αὐτὴ ἂν δὲν εἶναι ἀληθής, πάντως ἀτομένει ἡ τραγικότης τῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ τῆς ἐντολῆς νὰ ψευσθῇ καὶ τῆς συναισθήσεως τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς τὴν Ἀλήθειαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ὀλίγου πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν τόπον, ὅπου δὲν χωρεῖ τὸ ψεῦδος.

*

Τραγικὰς ἡμέρας διέρχονται οἱ Ἕλληνες τῆς Ἠπείρου. Ἡ διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ λυτρωθεῖσα ἀπὸ τὰς τίγρεις γῆ πρόκειται τώρα, διὰ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν οἱ ἀδηφάγοι σκοποὶ τοῦ δικεφάλου τέρατος τοῦ Ἀδρία, νὰ παραδοθῇ ὡς βορὰ εἰς τὰς Ὑαίνας τοῦ ἀρτιπαγοῦς Ἀλβανικοῦ βασιλείου. Λογική, δίκαιον, θυσίαι, σφαγιάζονται. Ἀδιάφορον.

Παρασκευάζεται ὅμως ἐκεῖ ἐπάνω τὸ μέγα δρᾶμα τῆς Αὐτοθυσίας. Τὰ Ψαρά, ἐκτὸς τοῦ Σουλίου καὶ τοῦ Ἀρκαδίου, θὰ ἔχουν ἄλλο ἕνα ἀντίγραφον. Ὑπερτριάκοντα χιλιάδας μαχητῶν, συναγερθέντων ἤδη καὶ ἀσκουμένων ἀπὸ μακροῦ, θὰ ἀντικρύσουν τὰ στρατεύματα τῶν δύο μεγάλων, ποῦ πρωτοστατοῦν εἰς τὴν ἐξανδραποδιστικὴν αὐτῶν ἐκστρατείαν.

Καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Κορυτσᾶς, τῆς Χειμάρρας, τοῦ Ἀργυροκάστρου θὰ δράξουν τὰ ὅπλα, διὰ νὰ πέσουν μὲ αὐτά, παραδίδουσαι εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς χριστιανοὺς σωροὺς λίθων καὶ ἐρείπια.

*

Αἱ Βουλγαρικαὶ καὶ αἱ Τουρκικαὶ θηριωδίαι εἰς τὴν τλήμονα Θράκην εἶνε ἀληθῶς φρικιαστικαί. Οἱ κομιτατζῆδες ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἀρχαί, στρατός, λαὸς ἐξ ἄλλου, μετὰ λύσσης ἐπιπίπτουν κατὰ Ἑλληνικῶν χωρίων, καίουν, καταστρέφουν, θασανίζουν, ἀτιμάζουν, λεηλατοῦν καὶ πᾶν εἶδος κακουργίας διαπράττουν, ὥστε νὰ ἐξαφανισθῇ πᾶν ἴχνος προδίδον ὅτι ὑπῆρξεν ἐκεῖ Ἕλλην.

Ἡ ἀναγγελία τῶν τερατουργημάτων αὐτῶν ὀρθώνει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ οἱ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες μήπως εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἐκ τῆς ὑπεκκαιομένης ὁσημέραι ἐξάψεως τοῦ Βουλγαρικοῦ καὶ τοῦ Τουρκικοῦ ὄχλου; Φεύγουν προτροπάδην πανικόβλητοι, ὅπου δὲ ἠκούσθη κανεὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἐξυλοκοπήθη ἀνηλεῶς. Πρόκειται λοιπὸν περὶ συστηματικοῦ πλέον διωγμοῦ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, τὸ ὁποῖον θὰ δοκιμάσῃ τὴν τραγικωτέραν τύχην, ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν Βουλγαρικὴν καὶ τὴν Τουρκικὴν πτέρναν.

*

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν ἀπλύτων τῆς Βουλγαρίας, ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτικῶν της, ἤρχισε τώρα καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῶν ἐσωτερικῶν ἀπλύτων.

Ἑκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν καὶ ἑκατομμύρια ἔκαμαν φτερὰ καὶ ἐξηφανίσθησαν ἶνα — φεῦ! — μὴ ἐπανέλθωσι πλέον. Καὶ κατηγγέλθησαν δάκτυλοι ἐπισήμων, καὶ ζητοῦνται εὐθύναι καὶ λεπτά, χωρὶς ὅμως νὰ εὑρίσκωνται οὔτε αἱ μέν, οὔτε τὰ δέ...

Καὶ ἡ Κυβέρνησις πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου, μὴ ἔχουσα πῶς νὰ πληρώσῃ τὰς ἐπιτάξεις, λέγει ὅτι θὰ τὰς συμψηφίσῃ εἰς τοὺς φόρους. Θέλουσα ὅμως φόρους, τοὺς γυρεύει ἀπὸ τοὺς πολίτας, οἵτινες λέγουν: «Μὰ δὲν θὰ τοὺς συμψηφίσωμε μὲ τὰς ἐπιτάξεις;»

Καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀπαντᾷ: «Ναί, ἀλλά... μετὰ τριετίαν!»

Καὶ ἡ τραγῳδία ἐξακολουθεῖ καὶ οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ ἀναθεματίζουν τὰ μεγάλα ὄνειρα καὶ 'κείνους ποῦ τὰ βγάλανε.

*

Απελπιστικὴ κρίνεται ὑπὸ τῶν σοβαρωτέρων τῆς δημοσίας γνώμης ὀργάνων ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν περιέσταν, συνεπείᾳ τοῦ Ἰρλανδικοῦ ζητήματος ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις. Ἑκάστη ἑβδομάς, φέρει τὴν χώραν ἐγγύτερον πρὸς τὴν πλήρη καταστροφήν, ἡ ὁποία ἀπομένει τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διλήμματος, κατόπιν τῆς τοιαύτης λύσεως τοῦ ζητήματος τῆς Ἰρλανδικῆς αὐτονομίας. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ νομοσχέδιον περὶ Ἰρλανδικῆς αὐτονομίας, εἰσαχόμενον εἰς τὴν παροῦσαν Βουλὴν διὰ τρίτην ἤδη φοράν, θὰ καταστῇ νόμος τοῦ Κράτους, κατὰ τοῦ τοιούτου δὲ ἐνδεχομένου τὸ �final, ἐνισχυόμενον καὶ ὑπὸ μεγάλου ἄλλου μέρους τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, θὰ ἐξεγερθῇ εἰς ἔνοπλον ἀντίστασιν.

Ἤδη ἡ κατάστασις περιέστη εἰς κρισιμώτατον σημεῖον. Οἱ ρήτορες ἀμροτέρων τῶν μερίδων ἐπιδεικνύουν εἰς τὰς ἀγορεύσεις των βιαιότητα ἄγνωστον εἰς τὰ μέχρι τοῦδε χρονικὰ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς καὶ ἐντελῶς προτοφανῆ διὰ τὰς συνηθείας τοῦ Ἀγγλικοῦ κοινοῦ. Αἱ παρασκευαὶ τοῦ Ὠλστερ ἐξακολουθοῦν ἀδιάκοποι, σώματα ἐλευθέρων σκοπευτῶν ἀσκοῦνται συνεχῶς, μὲ τὸ πρῶτον δὲ σύνθημα, ἅμα τῇ ἐπιψηφίσει τοῦ διαβοήτου νομοσχεδίου, θὰ ἀπολυθοῦν κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας τὰ δεινὰ ἑνὸς λυσσώδους καὶ ἀγρίου ἐμφυλίου σπαραγμοῦ.

Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἀσκουὶθ προέτεινε τελευταίως νὰ γείνῃ «ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ εἰσηγήσεων, ἐλευθέρα, εἰλικρινὴς καὶ ἄνευ προκαταλήψεων». Μέχρι τοῦδε ὅμως δὲν ἔγινε καμμία σχετικὴ ἐργασία καὶ τὰ πράγματα βαίνουν μοιραίως πρὸς λύσιν, ἤτις, εἴτε τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἀποβῇ, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτευχθῇ ἄνευ σοβαρωτάτων κλονισμῶν.

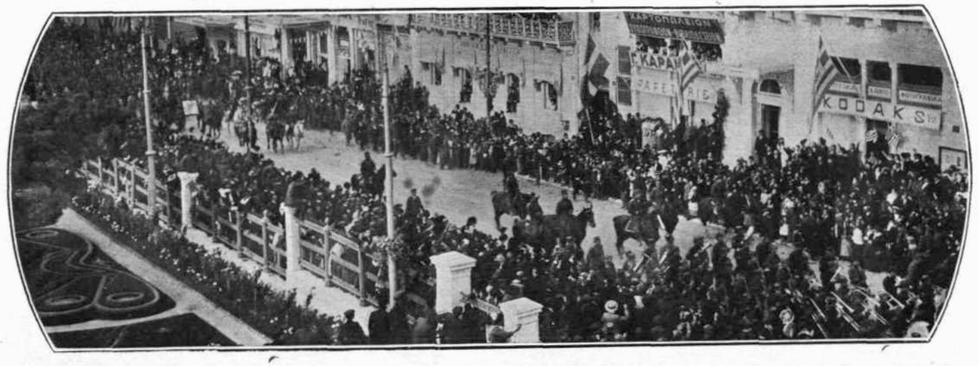

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ. — Τὴν 15 Νοεμβρίου ἐφθασεν ἐκ Θεσσαλονίκης ἡ Β' Μεραρχία. Καὶ ἡ πρωτεύουσα δεξιουμένη αὐτὴν ἀπεθέωσε τοὺς νικητάς. Ἐπὶ κεφαλῆς ἐτέθη ὁ Βασιλεύς, ποῦ τὴν ὡδήγησεν εἰς τοὺς θριάμβους, μὲ τοὺς Πρίγκιπας καὶ κατόπιν ἐπεθεώρησε τὰ σώματα παρελάσαντα πρὸ τῆς Α. Μ.
[Φωτ. Ι. Παγώνη]

✻ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ✻

Υψωθη καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀμαλίας μέγαρον τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας ἡ ἐρυθρὰ σημαία μὲ τὸν λευκὸν ἀστέρα καὶ τὴν λευκὴν ἡμισέληνον. Ἀποκατεστάθησαν πλήρως αἱ σχέσεις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς τέως ὁμόρου Ἐπικρατείας. Τοὐλάχιστον αὐτὸ σημαίνει ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας καὶ τὸ παρατεθὲν γεῦμα εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον μὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν δεξίωσιν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Λεωφόρου Ἀμαλίας ὑπὸ τοῦ Γκαλὴπ Κεμαλῆ Μπέη. Ἄλλο τώρα ἂν ὁ Τουρκικὸς τύπος προκαλεῖ τὴν Πύλην καὶ τὸν Ὀθωμανικὸν λαὸν εἰς ἀνθελληνικὸν διωγμόν, ἄλλο ἂν μετὰ τῆς καραβοτσακισμένης Βουλγαρίας — ἀδελφώνει γὰρ ἡ δυστυχία καὶ ὁ κοινὸς κίνδυνος — βυσσοδομοῦν οἱ Τοῦρκοι καθ' ἡμῶν, ἄλλο ἂν εἰς τὴν Σμύρνην αἱ ἀρχαὶ προσποιοῦνται ὅτι δὲν ἔχουν ὁδηγίας ἐκ τοῦ κέντρου.

*

Εἰς τὰς προθήκας τῶν ἀνθοπωλείων καὶ εἰς τὰς ἀνθαγορὰς τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Πλατείας Ὁμονοίας, προβάλλουν εἰς μεγάλας δέσμας τὰ γραφικὰ χρυσάνθεμα, ὅμοια πρὸς λυσικόμους κεφαλὰς νυμφῶν, αἱ ὁποῖαι νοσταλγοῦν τὴν γῆν, ὅπου ἀνέτειναν εἰς τὸ φῶς τὰς κομψὰς κεφαλάς των. Καὶ εἶναι χρυσάνθεμα φλογοπόρφυρα, ὠχροκίτρινα, ἀμαράντινα, λευκὰ μὲ χρυσᾶς καρδίας, μὲ παραλλαγὰς ἰοχρόους, ἀβροπρασίνους, λευκοροδίνους, ἄλλα μὲ φύλλα καταπίπτοντα ὡς ἰτέαι θλιμμέναι, ἄλλα ἀκτινωτὰ ὡς ἄστρα ἄνθινα, ἄλλα βοστρυχωτὰ ὡς ζωηραὶ κεφαλαὶ σγουρομάλλων νηπίων.

Καὶ τὰ ἀνθοδοχεῖα εἰς τὰς οἰκίας στολίζονται μὲ τὸ ὡραῖον ἄνθος ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη, ἕως οὗ κλίνῃ καὶ αὐτὸ τὰς κομψάς στεφάνας του διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ παθητικὰ γιασεμιά, τὰ ὁποῖα ἄφισαν τὴν μυρωμένην ψυχήν των εἰς τὰς πρώτας πνοὰς τοῦ ἐγγίζοντος χειμῶνος.

Φαινεται ὅτι δὲν ἔσβυσεν ἐντελῶς τὸ ἡφαίστειον τῆς Ἀνατολῆς ἢ ἀκριβέστερον, φαίνεται ὅτι κάποιος ἄλλος κρατὴρ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ ἱστορίες. Αὐτὸ τοὐλάχιστον προμηνύουν ἡ κοντοβόλτες τῶν δύο ἰσχυροτάτων στόλων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰ ὕδατα τῆς Ἀνατολῆς.

Οἱ οἰωνοσκόποι εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν τῶν πελωρίων κολοσσῶν δὲν βλέπουν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν πυγμὴν τῆς Ἀλβιόνος καὶ τῆς Γαληνοτάτης Δημοκρατίας, προτεινομένας ὑπὸ τὴν ρίνα τοῦ Ἀδριατικοῦ Δικεφάλου τέρατος.

Ὁ λαὸς ὅμως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εὑρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διατρανώσῃ ἀχόμη μίαν φοράν τὰ αἰσθήματά του, αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης, πρὸς τὰ ἔθνη, ἅτινα ἀντεπροσώπευον οἱ δύο στόλοι καὶ ἐδεξιώθη τὰ πληρώματα καὶ τὰ ἐπιτελεῖα μὲ στοργὴν καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην, ἐνῷ ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως της μέχρι τῶν ἀντιπροσώπων της, παρεῖχε τὴν θερμοτέραν δεξίωσιν, μὲ γεύματα, ὑποδοχάς, παρουσιάσεις καὶ ἐπιθεωρήσεις, καθ' ἃς ἀντηλλάγησαν ἐνθουσιώδεις προπόσεις.

*

Παρελαυνει δαφνοστεφανωμένη ἡ Σιδηρᾶ Μεραρχία τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκμαῖοι καὶ σφριγηλοὶ οἱ ἄνδρες της, παρ' ὅλην τὴν δεκατετράμηνον ὑπὸ τὰ ὅπλα παραμονήν των, παρὰ τὰς κακουχίας, παρὰ τοὺς δύο πολέμους, δίδουν πιστὴν εἰκόνα τοῦ Ἕλληνος, τοῦ καρτερικοῦ, τοῦ σκληραγωγημένου, τοῦ ἐνθουσιώδους. Καὶ προϋχώρουν διασχίζοντες τὸ ἀτέρμον πέλαγος τῶν ρυτιζομένων σημαιῶν, ὑπερήφανοι, διαλαλοῦντες μὲ τὸ παράστημά των τοὺς θριάμβους των, ὄπισθεν τοῦ Στρατηλάτου, μεγαλοπρεποῦς καὶ ἀγερώχου, ἐνῷ συγκινητικαὶ σκηναὶ ἐξειλίσσοντο καθ' ὅλην τὴν ἀνέλιξιν τῆς βαθείας φάλαγγος μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ οἰκείων.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἑπομένης ὅλος ἐκεῖνος ὁ στρατόκοσμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πρωτεύουσα εἶχε παρασκευάσει, τοῦ Βασιλέως δίδοντος τὸ σύνθημα, τὴν μᾶλλον ἐνθουσιώδη ὑποδοχήν, διεσκορπίσθη εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα, σπεύδων νὰ ἀσπασθῇ, νὰ διηγηθῇ, νὰ περισυλλέξῃ, νὰ ἐργασθῇ.

*

Ακομη νὰ μᾶς στείλῃ ἀντιπρόσωπον ἡ Βουλγαρία, μολονότι ἐνωρίτερα ἐκλείσαμεν εἰρήνην μαζῆ της. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, ἡ δυστυχισμένη ἔχει σοβαρωτάτους περισπασμούς. Ὁ Βασιλεύς της, ταξειδεύσας μέχρι Βιέννης, μόλις καὶ μετὰ βίας κατόρθωσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Σόφιαν, ὅπου ἐκτυλίσσονται δραματικώταται σκηναί.

Οἱ στρατάρχαι ἀλληλοκαταγγέλλονται, οἱ πολιτικοὶ ἀπειλοῦνται, συνωμοσίαι ἐξυφαίνονται, κλοπαὶ ἀποκαλύπτονται, γαλόνια ξηλώνονται, ὁ λαὸς πεινᾷ καὶ ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος, ὁ Μέγας Τσάρος πασῶν τῶν Βουλγαριῶν, ὁ μέγας αὐτὸς νοῦς, περιδεὴς μέσα εἰς τὸν κλύδωνα αὐτόν, δραματίζεται καὶ ἀκούει νὰ μουγκρίζῃ τὸ αἷμα ποῦ ἔχυσε.

*

Εν τῷ μεταξὺ ἡμεῖς προσαρτῶμεν τὴν Κρήτην καὶ ὁ στόλος καταπλέει εἰς Χανιὰ διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν ἐπίσημον ἔπαρσιν τῆς σημαίας μας, τῆς σημαίας ἐκείνης, τῆς ὁποίας πρὸ 4 ἐτῶν τὰ διεθνῆ ἀγήματα δὲν ἐπέτρεψαν τὴν ἔπαρσιν εἰς τὴν προχυμαίαν Φιρκᾶ, ἐνῷ ὁ Βασιλεύς, ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ τὸ Προεδρεῖον τῆς Βουλῆς μεταβαίνει εἰς Κρήτην διὰ νὰ παραστοῦν εἰς τὴν ἡδονικῶς φρικιαστικὴν αὐτὴν τελετήν.

*

Η Ἑλλὰς ἀποδύεται εἰς τὰ ἔργα τῆς Εἰρήνης. Ἡ Βουλὴ ψηφίζει τὰ ἀναπλαστικὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεως, ἤτις εἰς τὸ νομοθετικὸν ἔργον της μεριμνᾷ καὶ περὶ τονώσεως τῆς Πρωτευούσης, ἀνακυπτούσης ἀπὸ τὰ μακροχρόνια δεινὰ τῶν συχνῶν ἐκλογῶν, τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῶν δύο πολέμων. Ἡ πρώτη ἔνεσις εἶναι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, οἵτινες προεκηρύχθησαν διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Φάρμακον δραστικώτατον, προωρισμένον ὄχι μόνον τὴν πρωτεύουσαν νὰ ἐνδυναμώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ γενικῶς νὰ ἐπιδράσῃ. Φαντάζεσθε βέβαια, τί σημαίνουν Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐν Ἀθήναις μετὰ δύο πολέμους νικηφόρους. Συναγερμὸς τῆς Φυλῆς δαιμονιώδης. Ἄλλαι ἔνέσεις δραστικαὶ καὶ ἀνυσιμώταται εἶναι ἡ ὕδρευσις καὶ ἡ κατασκευὴ ὑπονόμων, ἡ ἕνωσις τῶν σιδηροδρόμων μας μὲ τοὺς Εὐρωπαϊκούς, καὶ ἡ μεταφορὰ τῶν Σφαγείων ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἐκ παραλλήλου μὲ αὐτὰ ἡ κυβέρνησις θέτει τὰς βάσεις συστηματικῆς ἐργασίας, σκοπὸν ἔχούσης νὰ ἐκμεταλλευθῇ τοὺς ξένους. Ἡ ἐργασία αὐτὴ λέγεται βιομηχανία τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους προσελκύει ἕνας τόπος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν καλλονῶν του, τῶν ἀρχαιολογικῶν τόπων του κ.λ. Ἡ Ἰταλία καὶ Ἐλβετία κατ' ἐξοχὴν ἔχουν ἀνεπτυγμένην τὴν βιομηχανίαν αὐτήν. Τώρα ἤξιζε νὰ γεννηθῇ κανεὶς ἐν Ἑλλάδι, νὰ βλέπῃ μεγάλην πατρίδα, νὰ εἶναι ὑπερήφανος, νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰς προόδους, νὰ ζῇ τέλος, διότι βέβαια δὲν ἐκατάλαβε ζωὴν κανεὶς ἐξ ἡμῶν μὲ τὴν ἔος χθὲς κακορριζικιά μας.

*

Ενας διατρεπὴς Γάλλος φιλόλογος καὶ κονφερανσιὲ ὁ κ. Ἐρρῖκος Μπορντὼ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Δημ. Θέατρον, κατάμεστον ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπισήμους καὶ τὰς κοσμικὰς Ἀθήνας καὶ εἰς μίαν ἑξόχως Γαλατικὴν διάλεξιν ὡμίλησε περὶ τῆς Ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ τῆς οἰκογενείας. Ὁ ὁμιλητὴς ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ γάμου ὡς βάσεως παντὸς πατριωτισμοῦ, καὶ παντὸς ἡρωϊσμοῦ καὶ ἀνέφερε παραδείγματα ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Βιργιλίου μέχρι τοῦ Μιστραλ, διὰ νὰ ἔξάρῃ τὸ γόητρον τοῦ οἰκογενειακοῦ συνδέσμου, ὅστις τόσην στενὴν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ ὑπὲρ πατρίδος θυσιαζομένου, καὶ ἀνέφερε διάφορα ἐπεισόδια τοῦ τελευταίου πολέμου μας, διὰ νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ νὰ τὴν παρομοιάσῃ μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ. Τὰ ἔθνη, εἶπε, ζοῦν διὰ τῆς θυσίας. Καὶ θυσίαι δὲν δύνανται νὰ γίνουν ἐκεῖ ὅπου κυριαρχεῖ ὁ Ἀτομισμὸς καὶ ἡ Ἐλευθέρα Σκέψις. Βάσις τοῦ πατριωτισμοῦ εἶναι πρὸ παντὸς ἡ οἰκογενειακὴ ἑστία.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ. — Ὁ Βασιλεύς, ὅταν ἡ κεφαλὴ τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος ἐφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν Ρηγίλλης, ἔσση δεξιᾷ καὶ ἐπεθεώρησεν αὐτὸ παρελαῦνον εἰς βαθεῖαν φάλαγγα.

*

Και αἱ ἐργάτιδες ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἑνώσεώς των πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιωμάτων των. Ἰδοὺ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς γυναικείας ὀργανώσεως πρὸς ὑπεράσπισιν οἰκονομικῶν συμφερόντων. Κατά τινας μακαρίους ἀστούς, καλοτρεφομένους ἀπὸ τὰ ἀκόπως ἀποκτώμενα ἀγαθά, ἡ τοιαύτη γυναικεία ὀργάνωσις θὰ φανῇ παράξενος ἢ καὶ ἐπιβλαβής. Ἀδιάφορον. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐντύπωσις πάσης συντάξεως τῶν ἀσθενῶν πρὸς διεκδίκησιν δικαίων. Τὸ σωματεῖον τῶν ἐργατίδων δὲν μᾶς παρουσιάζει τι νέον, ἀφοῦ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἡ ἀνάγκη τῆς ἑνώσεως καὶ τῶν γυναικῶν ἐργατίδων εἰς σωματεῖα κατέστη ἐπιτακτική. Εἰς τὰς Ἑλληνίδας ἐργάτιδας παρατηροῦμεν ἐνθουσιασμόν, ὅστις ὑπόσχεται πολλά, ἀφοῦ καὶ τὰ κακὰ ἅτινα ἔχει νὰ πλήξῃ εἶναι πολλά, τῆς γυναικὸς θεωρουμένης ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι ὡς περιφρονημένου ὄντος. Εἰς τὰς ἀγορεύσεις των αἱ ἐργάτιδες ὑπεστήριξαν τὰ δικαιώματά των μὲ σαφήνειαν, εἰλικρίνειαν, μετριοφροσύνην καὶ δύναμιν, αἱ ὁποῖαι ἐπροκάλεσαν συγκίνησιν. Ὁ πόνος των τοὺς ἔδωκε δύναμιν νὰ ἐκφράσουν τοὺς πόθους των, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων ἐζήτησαν τὴν ὑποστήριξιν τῆς Πολιτείας καὶ τοῦ Δήμου.

*

Το Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ἐν τῇ φροντίδι του νὰ ἐνισχύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὴν τάσιν πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς χορούς, προσέθεσεν εἰς τὴν ἐφορον τοῦ τμήματος κ. Κρεστενίτου καὶ τὴν κ. Β. Δούσμανη. Ἡ συνεργασία τῆς κ. Δούσμανη εἰς τὴν ἐθνικωτάτην ἐνέργειαν προσθέτει ἕνα ἰσχυρότατον στοιχεῖον ἐπιτυχίας καὶ ἔρχεται ὡς ἡ ὡραιοτέρα ἀπάντησις εἰς μερικὰς οἰκτρὰς προσπαθείας εἰσαγωγῆς τοῦ χοροῦ τῶν ἀγρίων τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ ἀηδοῦς Ταγκό. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Ἑλλην. στρατοῦ, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἦναι ἐνδεδειγμένη νὰ βοηθήσῃ κάθε προσπάθειαν, ἤτις τείνει νὰ ἐξάρῃ τὴν κομψότητα, τὴν χάριν καὶ τὴν καλλιτεχνικότητα τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν.

ΔΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ * * * *

* * * * * Ο ΑΚΑΡΝΑΝ ΝΙΚ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

[Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 98 τεῦχος τοῦ Δεκεμβρίου 1912 ἠρχίσαμεν δημοσιεύοντες τὸ ὡραῖον αὐτὸ ἄρθρον τοῦ πολυτίμου συνεργάτου μας. Ἐπακολουθήσαντα ὅμως τὰ εὐτυχῆ γεγονότα τοῦ πολέμου μᾶς ἠνάγκασαν νὰ διακόψωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ καὶ μόλις τώρα κατορθώνομεν νὰ τὸ συνεχίσωμεν].

Ο *Μουστοξύδης λοιπὸν γράφει τῷ 1820:* «.... *Ὑπῆρξεν ὁ Νικ. Μαυρομμάτης ἔνθερμος λάτρης τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἐπέσυρε τὴν μῆνιν τοῦ Σατράπου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἐπίκειται τέλος ἡ βραδεῖα ἀλλ' ἀναπόφευκτος ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Ἕνεκα τούτου κατέλιπε τὴν γενέτειραν, ἀπεσύρθη, ὡς εἰς λιμένα καταφυγῆς, ἐν τῇ ἔναντι Κερκύρᾳ, ὅπου ἐπί τινα χρόνον, ζῶν μᾶλλον ὡς πολίτης ἢ ὡς φιλοξενούμενος, εἰς ὅλους μας διὰ δημοσίων διδαχῶν καὶ ἰδιωτικῶν συνδιαλέξεων ἀπέδειξεν ὄχι μόνον ὁποία ἦτο ἡ ἀξία αὐτοῦ εἰς τὰς Φυσικὰς καὶ Μαθηματικὰς ἐπιστήμας, ἀλλ' ἀκόμη ὁπόσον οἱ μέγιστοι τῆς Ἑλλάδος συγγραφεῖς τὸν ἀντίμειψαν διὰ τὰς ὁλονυκτίας, τὰς ὁποίας ἀφιέρωσε, μεταφέροντες εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς ᾠδὰς αὐτοῦ, τὸ σθένος, τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν σαφήνειαν, δι' ὧν ἐκλάμπουσι, διατηροῦντες δὲ εἰς τὸ στῆθός του ἀδιάλειπτον καὶ ζωηρὰν τὴν φλόγα τῆς ἁγίας πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀνύψωνεν εἰς θείας πτήσεις τὴν φαντασίαν του καὶ τὴν ψυχήν του ἀνετάρασσε δι' ἰσχυρῶν συγκινήσεων. Ὁ θάνατος, ὁ ζηλότυπος, προλαμβάνων τοὺς συνήθεις τῆς Φύσεως νόμους, ἀφῄρεσε τὸν Μαυρομμάτην, καὶ ἡμᾶς δὲ ἐστέρησε διδασκάλου καὶ ἀδελφοῦ, μεθ' οὗ κοινὸν εἴχομεν τὸ αἷμα, τὴν γλῶσσαν, τὰς θλίψεις, τὰς ἐλπίδας...»* [1].

Ὁ δὲ Φιλητᾶς, τῷ 1858, ἔγραφεν: «.... *Ὑπῆρξεν ὁ ἰατροδιδάσκαλος Μαυρομμάτης εἰς ἀναμφηρίστως ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ὁμογενεῖς μας, ὅσοι τὴν καλὴν ἔλαβον τύχην τοῦ νὰ ἑνώσωσιν εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτῶν σπουδὰς τὰς καλλονὰς ἀκόμη στενῶς τῆς πατρώας Ἑλληνικῆς Σοφίας καὶ Γλώσσης. Ὅθεν μὲ λαμπρὸν αὐτὸς νοῦν ἀπὸ τὴν Φύσιν προικισμένος, καὶ πολλὴν χάριν τοῦ λόγου, καὶ μνήμην εὐτυχῆ, ἔκαμε προόδους πρῶτον εἰς τοὺς κλασικοὺς λόγους ἡμετέρους τε καὶ θθνείους, ἔπειτα δὲ εἰς τὰς Φυσικὰς καὶ Φυσικομαθηματικὰς ἐπιστήμας εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε Ἑλληνιστὴς καὶ Φιλόλογος ἀνεδείχθη τῶν συγχρόνων ὁμογενῶν αὐτοῦ οὐδενὸς ἴσως δεύτερος, ἰατρὸς δὲ ἐκ τῶν πάνυ εὐδοκίμων, καθὼς καὶ μαθηματικὸς ἀξιόλογος.... Ὁ ἄξιος οὗτος ἀνήρ, ἂν καὶ διάφορα ἔγραψε καὶ πεζά τε καὶ ἔμμετρα εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νεωτέραν γλῶσσαν, μετριόφρων ὤν, ὀλίγα ἐξέδωκε διὰ τῶν τύπων»* [1].

[1] *Per la morte di Nicolò Mavromati Le Nuove Muse Visione di Nicolò Delviniotti, corcirese, Milano 1820.*

*

Ὁ Μαυρομμάτης ἐν τῇ Δημοσίᾳ Σχολῇ Κερκύρας ἐδίδασκε τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, σχεδὸν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του μέχρι τοῦ 1817 ἔτους, ὁπότε χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας του μετέβη πρὸς θεραπείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Εἰς πᾶσαν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν πρὸς ἀπονομὴν βραβείων εἰς τοὺς μαθητὰς ἢ διὰ ζητήματα φιλολογικά, ὁ Μαυρομμάτης ἦτο ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἡ γνώμη του εἶχε βαρύτητα.

Οἱ τακτικοὶ τῆς «Εἰκονογραφημένης» εὐμενεῖς ἡμῶν ἀναγνῶσται ἔχουσι γνῶσιν ὅτι, ἐν Κερκύρᾳ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπῆρξεν ἀκμάζουσα Ἀκαδημία, ἥτις πολλαχῶς ἔδρασε καὶ ὠφέλησεν [2].

Ὁ Μαυρομμάτης συνειργάσθη μετὰ τῶν ἐν παιδείᾳ διαπρεπῶν Κερκυραίων καὶ Γάλλων ἀξιωματικῶν διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἀκαδημίας ταύτης, ἔνθα διέπρεψε διδάσκων.

Ἡ Σύγκλητος τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἱδρύσεώς της ἐδημοσίευσε τὸ κάτωθι πρόγραμμα τῶν μαθημάτων Γαλλιστί, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν ἱστορικὴν ἀξίαν μεταφέρομεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμεύει καὶ ὡς προσθήκη εἰς ὅ,τι πρό τινος ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην» περὶ τῆς ἐν «Ἑπτανήσῳ ἐπὶ Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας ἐκπαιδεύσεως».

ΙΟΝΙΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Δημόσια μαθήματα.— Πρόγραμμα.

«Τῇ 15 Αὐγούστου 1808 ἡ Ἰόνιος Ἀκαδημία κατέστησε γνωστὸν εἰς τοὺς Κερκυραίους ὅτι, ἤθελε κάμη ἔναρξιν δημοσίων μαθημάτων δωρεὰν περὶ Φυσικῆς καὶ Χημείας, Φυσικῆς Ἱστορίας, Φυσιολογίας καὶ Ὑγιεινῆς.

»Ἔπραξε περισσότερον τῶν ὑποσχεθέντων εἰς τὰ πρῶτα αὐτῆς μαθήματα. Προσέθεσε καὶ ἐκεῖνο τῆς Ἀνατομίας ὡς καὶ τὸ τῆς Ἐγχειρητικῆς-Χειρουργικῆς, τὸ ὁποῖον ὁ ἰατρὸς Ῥαζῆς δὶ ἀξιεπαίνων ἀποφάσεων προσεφέρθη νὰ διδάξῃ, καίτοι μεταξὺ τῶν συναδέλφων μας δὲν ἠριθμεῖτο ἀκόμη.

»Παντελὴς ἦ ἔλλειψις ὀργάνων παντὸς εἴδους καὶ ἐνδιαιτήματος ἔτι, εἰς τὰ ὁποῖα νὰ γίνωνται τὰ διάφορα πειράματα Χημείας καὶ Ἀνατομίας ἐδυσχέραινον τὰς πρώτας παραδόσεις τῆς Ἀκαδημίας. Ἐν τούτοις παρ' ὅλα ταῦτα τὰ ἐμπόδια τὰ μαθήματα αὐτῆς δὲν ἐγένοντο οὐδόλως ἄνευ ἐπιτυχιῶν.

»Ἡ Ἀκαδημία, τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι, εἶδε μεθ' ὑπερηφανείας πρόσωπα ἤδη προηγμένα εἰς ἡλικίαν καὶ εἰς ἔργα, ἀξιωματικοὺς ἱκανοὺς καὶ ἄνδρας ἀξίους εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς Ἰατρικῆς νὰ τιμῶσι τακτικὰ διὰ τῆς παρουσίας των τὰ μαθήματα τῶν καθηγητῶν. Ἀλλὰ συγχρόνως ἡ Ἀκαδημία παρετήρησε μετὰ λύπης ὅτι, εἰς μάτην εἶχε προκαλέσει τὴν Κερκυραϊκὴν νεολαίαν. Ἡ Ἀκαδημία δὲν εὗρεν οὐδόλως πατέρας, οἵτινες νὰ ἐπιθυμῶσι τὴν ἀνάπτυξιν τῶν υἱῶν των καὶ οὐδόλως υἱούς, οἵτινες νὰ ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ μάθησις ἠδύνατο νὰ εἶναι μία εὐεργεσία δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἐν τούτοις ἡ Ἀκαδημία ἐφάνη ὅτι ἀδίκως παρετήρησεν εἰς τινας γονεῖς ὡς ἔχοντας ματαιοδοξίαν, λέγουσα αὐτοῖς μετὰ προφυλάξεως ὅτι, μία τυφλὴ φιλοτιμία καὶ ἐκ κακῆς ἀντιλήψεως ἴσως τοὺς ἠμπόδιζε νὰ πέμπωσι τοὺς υἱούς των εἰς δημοσίας σχολὰς οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν αὗται. Πόσον ἡ Ἀκαδημία θὰ ἔβλεπε μετ' εὐχαριστήσεως διαφευδόμενα ταῦτα ὑπὸ τῆς πείρας, τὰ ὁποῖα τόσον τῇ κοστίζουν καὶ θὰ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, εἶχεν ἄδικον νὰ σᾶς κάμῃ ἐπίπληξιν, τὴν ὁποίαν τὰ πάντα σήμερον τῇ δίδουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαναλάβῃ!

»Εἰς τὰ μαθήματα τοῦ παρελθόντος ἔτους ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸ μάθημα τῆς «Ἑλληνικ. Γραμματολογίας» τὸ ὁποῖον θὰ ἀρχίσῃ ὁ συνάδελφος ἡμῶν, ὁ ἰατρὸς Μαυρομμάτης. Εἶνε ὄνομα, τὸ ὁποῖον σᾶς εἶνε γνωστὸν καὶ τὸ ὁποῖον φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ἐγκώμιόν του. Ὁ ἰατρὸς Μαυρομμάτης θὰ σᾶς ἀναλύσῃ τὰς καλλονὰς τῶν κυριωτέρων ἀριστουργημάτων τῶν προγόνων σας· θέλει σᾶς κάμῃ πραγματικῶς μάθημα Ἐθνικόν. Εἶναι ὡραῖον νὰ βλέπῃ τις ὅτι, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γαλλικῆς διοικήσεως, μετὰ δύο χιλιάδων ἐτῶν σιωπήν, οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἑλλάδος ἐπαναλαμβάνουσι τὰ εὐφραδῆ αὐτῶν μαθήματα.

*»**Μαθήματα Φυσικῆς καὶ Χημείας.** Εἰς τὸ πρῶτον ἔτος θέλομεν περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ καταστήσωμεν γνωστοὺς τοὺς νόμους τῆς Φυσικῆς ἐν γένει καὶ πρὸ πάντων τῆς Φυσικῆς Ἀστρονομίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλήφθη ὡς βάσις ἡ συγγραφὴ τοῦ ἄλλοτε μαθητοῦ τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς κ. Βιὼ (Biot) καὶ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Φυσικὴ ἰδιαιτέρως, ἐὰν δυνατὸν καὶ ἡ Χημεία, θὰ ἀναπτυχθῶσι συμφώνως πρὸς τὰ μαθήματα τῆς ἰδίας σχολῆς ἀπὸ τοὺς ἄλλοτε μαθητὰς αὐτῶν κυρίους Augoyat καὶ Dupin.*

*»**Φυσικὴ ἱστορία.** Ὁ ἰατρὸς κ. Πιέρης θὰ παραδώσῃ τὴν Βοτανικὴν ἐν γένει καὶ εἰδικῶς τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν τῶν Ἰονίων Νήσων.*

*»**Ἰατρική.** Ὁ ἰατρὸς κ. Γαγκάδης θέλει διδάξῃ τὴν Φυσιολογίαν καὶ τὴν Ὑγιεινήν, ἐφαρμοσθείσας εἰδικῶς εἰς τοὺς κατοίκους τῶν νήσων τούτων, εἰδικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κλίματος καὶ τῆς ὑγείας τῶν νήσων τούτων.*

*»**Χειρουργική.** Ὁ ἰατρὸς κ. Ῥαζῆς θὰ διδάξῃ τὴν Ἀνατομίαν καὶ συγχρόνως μαθήματα Ἐγχειρητικῆς Χειρουργίας καὶ Μαιευτικῆς.*

*»**Φιλολογία.** Ὁ ἰατρὸς Μαυρομμάτης θὰ ἐγκαινιάσῃ σειρὰν διαλέξεων Λογοτεχνίας. Θὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸν χαρακτῆρα τῶν διαφόρων γραμματικῶν κανόνων καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ῥητορικῶν σχημάτων ἢ ποιητικῶν· θὰ σημειώσῃ δὲ παραβολικῶς τὰς ἐπιδεικνυομένας ὡραιότητας μετὰ τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποφύγῃ τις διὰ νὰ γράφῃ μετὰ γλαφυρότητος καὶ κυριολεξίας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Θὰ ἔλθῃ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν σύγκρισιν τῶν συγγραφέων, προσπαθῶν νὰ γνωρίσῃ τὴν ἰδιότητα τῆς ἰδιοφυΐας αὐτῶν, τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὕψους των καὶ προχωρῶν διαδοχικῶς ἐκ τῶν ἁπλουστέρων μελετῶν εἰς τὰς μᾶλλον συνθέτους, θὰ πραγματευθῇ ἀλληλοδιαδόχως περὶ τῶν λογογράφων τῶν διδακτικῶν ἔργων, περὶ τῶν φιλοσόφων, τῶν ἱστορικῶν, τῶν ῥητόρων, τέλος θὰ ἀναγάγῃ τὴν μέθοδον ταύτην μέχρι τῶν ἔργων τῶν ποιητῶν, ποιῶν καὶ εἰς τὸ ὕψος τῆς ποιήσεως τὰς μελέτας ἐκείνας, τὰς ὁποίας θὰ ἔχῃ ἤδη παρουσιάσῃ εἰς τὸ ὕψος τοῦ πεζοῦ λόγου.*

»Τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου, ἐποχὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων, ἡ Ἀκαδημία θὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας τὰς ἐκλεχθείσας ὑπὸ τῶν καθηγητῶν διὰ τὰ μαθήματα αὐτῶν.

Ἐν Κερκύρᾳ, Αὔγουστος, πρῶτον ἔτος τῆς 147ης Ὀλυμπιάδος 1809.

Ὁ Γραμματεὺς ***Ch. Dupin***[1] *»*

ΔΕΝ ΕΒΑΛΑΝ ΓΝΩΣΙΝ.— Οἱ λύκοι τοῦ Δάνεφ καὶ Σας ἐλησμόνησαν ὅτι ἡ Μακεδονία δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς Τουρκίας καὶ ἀπεκεφάλισαν ἐπιδρομὴν εἰς τὰ πέριξ τῶν Σερρῶν κατὰ τὴν συνήθειάν των, ἀλλὰ τοὺς διεσκόρπισε τὸ Ἕλλην. ἀπόσπασμα.

[1] *«Ἑρανιστὴς» Κερκύρας 1858 σελ. 389.*

[2] *Σ. δὲ Βιάζη: Ἡ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐπὶ Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας ἐκπαίδευσις 1807-1814 ἐν τῇ «Εἰκονογραφημένῃ» ἀρ. 60 καὶ ἑπομ.*

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΣΤΟΛΩΝ.— Πρὸς τιμὴν τῶν Ναυάρχων καὶ τῶν ἐπιτελείων τοῦ Γαλλικοῦ καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Στόλου, οἵτινες κατέπλευσαν εἰς Φάληρον καὶ Κερατσίνι, ἐδόθη ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ» ὡραία ἑορτή, ἣν ἐτίμησε καὶ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῶν ἐπισήμων, ἐπιθεωρήσας εἶτα διὰ τοῦ «Ἀβέρωφ» τοὺς δυο στόλους. Ἡ Α. Μ. ἐπεσκέφθη καὶ τὸν Γάλλον Ναύαρχον Μπουὲ Ντὲ Λὰ Πεῦρέ, ὁ ὁποῖος ἐδεξιώθη Αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ Τὸν συνώδευσεν ἐπὶ τῆς Ναυαρχίδος του.

Ὁ Μαυρομμάτης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Ἕλλην, ὅστις ἐν ἀνωτέρῳ Ἑλληνικῷ διδακτηρίῳ παρέδωσε τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς, εἰς τρόπον ὥστε οἱ φοιτηταὶ ἐθαύμαζον τὰς καλλονὰς καὶ ἐνοοῦσαν τὰς ὑψηλὰς ἐννοίας μὲ ὅλως νέαν μέθοδον.

Ἡ Ἀκαδημία διῃρεῖτο εἰς τρία τμήματα, τὸ μὲν τῶν Φυσικομαθηματικῶν, τὸ δὲ τῶν ἠθικῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τὸ τρίτον τῆς Γραμματολογίας καὶ τῆς Καλλιτεχνίας. Ἐκτὸς δὲ τῆς διδασκαλίας ἐγένοντο καὶ ἀναγνώσματα. Ὁ Μαυρομμάτης ἀνήκων εἰς τὸ τρίτον τμῆμα, ἀνέγνωσε δημοσίᾳ:

— «Λόγος πρὸς τοὺς νέους τοῦ Ἰονίου περὶ ἀνάγκης τῆς σπουδῆς τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης». — «Εὐγενίου Βουλγάρεως ἐγκώμιον εἰς τὴν γλῶσσαν». — «Ὠδὴ εἰς Ναπολέοντα».

Ἄγνωστος ἡ τύχη τῆς «Ὠδῆς τοῦ Ναπολέοντος». Τὸ ἐγκώμιον εἰς τὸν Εὐγένιον Βούλγαριν, τὸ ἐδημοσίευσεν ὁ Φιλητᾶς ἐν τῷ Κερκυραϊκῷ περιοδικῷ «Ὁ Ἐρανιστὴς» (1858 σελ. 390-403), ὅπου ὁ βιογράφος τοῦ σοφοῦ Κερκυραίου Ἱεράρχου δύναται νὰ τὸν εὕρῃ.

Ὁ «Λόγος» ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ σοφοῦ Μουστοξύδου ἐν τοῖς «Ἱστορικοῖς καὶ Φιλολογικοῖς Ἀναλέκτοις» (Κερκύρᾳ 1872). Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι τώρα δυσεύρετον. Καὶ ἕνεκα τούτου τοῦ λόγου ἀξίζει τὸν κόπον νὰ εἶναι γνωστὸν καὶ νὰ διαβάζηται, ἀφοῦ τὴν σήμερον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ὑπάρχει εἰς πολλοὺς ἡ ***ψύχωσις τῆς ξενομανίας*** *καὶ δὴ τῆς* ***Γαλλομανίας.***

(Ἕπεται συνέχεια) ΣΠ. ΔΕ ΒΑΖΗΣ

[1] *Prix et Cours de l'Académie Ionienne. Annales dans la seance publique de la Saint-Napoleon. Κερκύρᾳ 1809.*

ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, δικηγόρος.— ΑΓΛΑΪΑ, σύζυγός του. ΑΡΓΥΡΩ, ὑπηρέτρια.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ Ἀριστείδου. Εἰς τὸ βάθος πρὸς τὰ δεξιὰ βιβλιοθήκη. Εἰς τὸ γ' προσκήνιον μεγάλη ἑταζέρα μὲ χωρίσματα πλήρη δικογραφιῶν. Εἰς τὸ βάθος ἀριστερὰ μέγα γραφεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ χρειώδη πρὸς γραφὴν καὶ ἀνοικτὰ νομικὰ βιβλία, μιὰ λάμπα ἀναμμένη, πλαγίως ἀνάκλιντρον καὶ καθίσματα. Πρὸς τὸ μέσον στρογγύλη τράπεζα, ἐφ' ἧς ὁ πίλος τοῦ Ἀριστείδου καὶ τὰ χειρόκτιά του. Βιβλία ἀτάκτως ἐρριμένα ἐπὶ καθισμάτων.

ΣΚΗΝΗ Α'. — Ἀργυρὼ μόνη.

(Ἡ Ἀργυρὼ ἵσταται ἔμπροσθεν τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἀναγινώσκει τοὺς τίτλους διαφόρων βιβλίων ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγει ἕνα καὶ τὸ ἀνοίγει).

Ἀργυρώ. Αὐτὸ θὰ εἶνε! «Οἰκογενειακὸν Δίκαιον». Ἐδῶ θὰ λέει γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ γιὰ τὸ δίκηο ποῦ ἔχει ὁ καθένας μέσ' τὴν οἰκογένεια. Θὰ λέει καὶ γιὰ τὸ δίκηο ποῦ ἔχει ἡ γυναῖκα, ὅταν ἀφίνει τὸν ἄνδρα της ὅταν εἶνε σὰν τὸν προκομένον τὸν δικό μου. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ δίκηο, ποῦ νὰ τὄβρω ἐδῶ μέσα; Πρέπει νὰ ψάχνω ὅλην τὴν ἡμέρα. Ἐγὼ θέλω νὰ βρῶ κανένα βιβλίο, ποῦ νὰ γράφῃ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ εὔκολα τὸ διαζύγιο! Ὁ ἀφέντης μου εἶνε δικηγόρος καὶ μόνο σὲ τέτοιες δουλειὲς ἀνακατεύεται. Θὰ ἔχει λοιπὸν πολλὰ βιβλία ποῦ νὰ γράφουν γιὰ διαζύγια. *(Ρίπτει τὸ βιβλίον ἐπί τινος καθίσματος, πηγαίνει εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ζητεῖ ἄλλο βιβλίο)* Ἀ! Νά! Εὑρῆκα! «Νομολογία τοῦ διαζυγίου». Νά κι' ἄλλο! «Οἱ λόγοι τοῦ διαζυγίου». *(Λαμβάνει τὰ δύο βιβλία καὶ ἐξακολουθεῖ ἐρευνῶσα).* Αὐτὸ πάλι τί εἶνε; *(Ἐξάγει ἓν βιβλίον καὶ ἀναγινώσκει τὸν τίτλον).* «Μετὰ τὴν λῦσιν τοῦ Γάμου» Γιὰ νὰ δοῦμε τί λέει ἐδῶ μέσα *(Ἀκούεται θόρυβος ἀνθρώπων εἰσερχομένων).* Ἄ, θὰ σηκώθηκε ὁ ἀφέντης ἀπὸ τὸ τραπέζι! Τόσο γρήγορα; *(Μαζεύει τὰ βιβλία διὰ νὰ τὰ τοποθετήσῃ στὴν θέσιν των, ἀλλ' αἴφνης εἰσέρχεται ὁ Ἀριστείδης μὲ σιγαρέττο εἰς τὸ στόμα καὶ βλέπει τὴν Ἀργυρὼ μὲ τὰ βιβλία).*

ΣΚΗΝΗ Β'. — Ἀριστείδης, Ἀργυρώ.

Ἀριστ. Τί γυρεύεις σὺ ἐδῶ μέσα; Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι δὲ θέλω νὰ μπαίνῃ κανεὶς στὸ γραφεῖο μου, ὅταν λείπω 'γώ;

Ἀργυρώ. Τώρα μπῆκα ἀφέντη, γιὰ νὰ ξεκονίσω. *(Προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὰ βιβλία).*

Ἀριστ. Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ κρατεῖς στὸ χέρι σου;

Ἀργυρώ. Εἶνε κάτι βιβλία ἀφέντη, ποῦ βρῆκα ἀπ' ἔξω καὶ θέλω νὰ τὰ βάλω στὴ βιβλιοθήκη.

Ἀριστ. Βρῆκες βιβλία ἀπ' ἔξω; Ποιὸς τὰ βγαλ' ἔξω; Γιὰ νὰ ἰδῶ. *(Ἀναγινώσκων τοὺς τίτλους).* «Νομολογία τοῦ διαζυγίου.—«Οἰκογενειακὸν Δίκαιον.»—«Μετὰ τὴν λῦσιν τοῦ γάμου».— «Οἱ λόγοι τοῦ διαζυγίου» *(πρὸς τὴν Ἀργυρώ).* Ποιὸς θέλει νὰ πάρῃ διαζύγιο; Ἐδῶ μέσα δὲ μπαίνει κανεὶς ἄλλος, παρὰ μόνον ἡ κυρία καὶ σύ.

Ἀργυρώ. Δὲν τὰ βγαλα 'γὼ ἀφέντη! Σοῦ κάνω ὅρκο.

Ἀριστ. Μοῦ κάνεις ὅρκο, αἴ; Τότε τὰ βγαλ' ἡ κυρία. Πρέπει νὰ ρωτήσω, κι' ἂν λὲς ψέμματα.... Δὲ μοῦ λές, ξέρεις γράμματα;

Ἀργυρώ. Πῶς δὲν ξέρω; Ἀφοῦ πῆγα καὶ στὸ Ἀρσάκειο. Εἶμαι βλέπεις ἄτυχη κοπέλλα· γι' αὐτὸ κατάντησα δοῦλα!

Ἀριστ. Ὥστε ἀρσακειάς εἶσαι καὶ σύ· ἐπλημμύρισ' ὁ κόσμος

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οἱ αὐτοί, Ἀγλαΐα.

Ἀγλαΐα *(Εἰσερχομένη μὲ ἐνδυμασίαν ἑσπερίδος).* Μὰ ἔλα καϋμένε Ἀριστείδη! Κοντεύει ἑνηὰ ἡ ὥρα!

Ἀριστ. Δὲ μοῦ λές, σὺ ἔβγαλες ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη;

Ἀγλαΐα. Ἐγώ;... Πότε;... Ἐγὼ δὲν μτῆκα καθόλου ἐδῶ μέσα... Τί βιβλία εἶνε αὐτά;

Ἀριστ. Ὅλα συγγράμματα περὶ διαζυγίου. Ποιὸς ἔχει σκοπὸ νὰ χωρίσῃ;

Ἀγλαΐα. Ἄ! Χωρὶς ἄλλο εἶνε τῆς Ἀργυρῶς καμώματα. Αὐτὴ θέλει νὰ χωρίσῃ τὸν μεθύσταχα τὸν ἄνδρα της, ποῦ τὴ δέρνει καὶ δὲν τῆς ἀφίνει πεντάρα ἀπ' τὸν μισθό της. Τὸ ἀπόγευμα μάλιστα ἦλθε καὶ τῆς ἔκανε μεγάλη φασαρία.

Ἀριστ. Καὶ τί καταλαβαίνεις ἐσὺ ἀπὸ νομικὰ συγγράμματα; Ἀφοῦ θέλεις διαζύγιον, γιατὶ δὲν τὸ λὲς σὲ μένα, ποῦ ξέρεις ὅτι εἶμαι δικηγόρος;

Ἀργυρώ. Μὲ συμπαθᾶτε, ἀφέντη εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς τὸ 'πῶ, ἀλλά...

Ἀριστ. Ἀλλὰ καὶ ἀλλὰ δὲν ἔχει. Ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ἀγγίζῃς τίποτε ἐδῶ μέσα. Μάρς! *(Ἡ Ἀργυρὼ φεύγει).*

ΣΚΗΝΗ Δ'. — Ἀριστείδης, Ἀγλαΐα.

Ἀγλαΐα. Εἶσαι ἕτοιμος ἢ ὄχι; Πότε θὰ πᾶμε στὸ θέατρο; Νά... τώρα θὰ σοῦ φέρω τὸ παλτό σου καὶ τὸ καπέλλο σου.

Ἀριστ. Καλά. Στεῖλ' τα μου. *(Ἡ Ἀγλαΐα ἐξέρχεται).* Ἀκοῦς κατάσταση! Νᾶρχουνται ἢ δούλαις νὰ σοῦ ἀνακατώνουν τὰ βιβλία!.. Φταίει ἡ γυναῖκα μου, ποῦ θέλει καὶ καλὰ ὑπηρέτριες γραμματισμένες.

ΣΚΗΝΗ Ε'. — Ἀριστείδης ἔπειτα Ἀργυρώ.

Ἀριστ. Πῶς βαρυέμαι κι' αὐτὸ τὸ θέατρο!.. Δὲν ξέρω τί καταλαβαίνω νὰ κάθομαι 3-4 ὧραις καρφωμένος σ' ἕνα σκαμνί, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κουνηθῶ, νὰ γυρίσω, νὰ βήξω, σὰν μαθητὴς δημοτικοῦ σχολείου. Ἀλλὰ τί νὰ κάνω;... Ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ γυναίκα μου, καὶ κατοῦθόνει νὰ βρίσκῃ τζάμπα εἰσιτήρια!.. Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ, *(Εἰσέρχεται ἡ Ἀργυρὼ φέρουσα τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο του καὶ ἐξέρχεται)* κάθε φορὰ καὶ νέα πρόσκλησι. Κατήντησε νὰ μαζεύουν τὸ κόσμο ἀπ' τὸ δρόμο. *(Λαμβάνει τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλλο του).* Μπᾶ, καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα... Ἔχω νὰ κάνω μιὰ ἀνακοπή... Πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ αὔριο, πρωΐ-πρωΐ. Παρ' λίγο νὰ πάρω τὸν ἄνθρωπο 'στὸ λαιμό μου! *(Κάθηται καὶ γράφει ὀλίγας γραμμάς, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του διὰ μιᾶς κινήσεως τὸ καπέλλό του).* Πρέπει νὰ τὴν δώσω ἀμέσως 'στὸν κλητῆρα νὰ τὴν κοινοποιήσῃ τὸ πρωΐ, *(Ἐνῷ τείνει τὸν βραχίονα διὰ νὰ κλείσῃ τὸ μελανοδοχεῖον διαφεύγει ὁ πίλος του, πίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκείθεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).* Ἄ! νὰ χαθῇς! *(Κύπτει διὰ νὰ τὸν σηκώσῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸν πιάνει, αἰσθάνεται ὅτισθεν τοῦ λαιμοῦ του μικρὰν ἐνόχλησιν)* Τί τρέχει πάλι; *(Σηκώνεται, μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἀπομακρύνει τὸ κάθισμά του, ἀποθέτει τὸν πίλον του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ φέρει ταχέως τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ γιακά του).* Ὦ! διάβολε! *(Μὲ θυμὸν)* Μοῦ ἔφυγε τὸ κουμπὶ τοῦ κολλάρου μου... Μὰ τί ἀτυχία μὲ κυνηγάει σήμερα στὰ καλὰ καθούμενα! Ποῦ τρύπωσε αὐτὸ τὸ κουμπί; *(Προσπαθεῖ μὲ τὸν βραχίονα ὑψωμένον νὰ εἰσαγάγῃ τοὺς δακτύλους μεταξὺ τοῦ ὑποκαμίσου καὶ τοῦ δέρματος, ἐνῷ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς κτυπᾷ τὴν ράχιν του).* Νὰ σὲ βράσω, κύριε κουμπί... ὁρίστε ποῦ πῆγε καὶ στάθηκε μέσ' τὴ μέση!.. Σὰν καρφί! *(Ὤθῶν πρὸς τὰ κάτω, κατὰ μῆκος τοῦ σώματος τὰς δυό τον χεῖρας μετὰ δυνάμεως, κατόπιν τὰς βυθίζει ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ πανταλονίου του, τὰ ὁποῖα ἀνοίγει ὅπως οἱ κλάδοι).* Νὰ ἰδοῦμε, θὰ ἔχῃ τὴν εὐγένειαν, τὴν καλωσύνην, τὴν φιλανθρωπίαν νὰ κατεβῇ; *(Ἀνεβοκατεβάζει τοὺς ὤμους, λυγίζει τὴν κοιλίαν πρὸς τὰ ἔξω καὶ τὰ ἔσω καὶ χορεύει μὲ τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν, ἀνοίγων τὰ σκέλη του).* Δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' ἐκεῖ ποῦ κόλλησε! Ἄ! ἐπιμένεις, βλέπω!... Κ' ἐγὼ λοιπὸν τῶβαλα πεῖσμα! *(Ἐκβάλλει βιαίως τὸ ἐπανωφόριον του, τὸ ὁποῖον ἐκσφενδονίζει ἐπί τινος καθίσματος)* Τώρα θὰ ἰδοῦμε τίνος θὰ περάσῃ! *(Μετὰ διαφόρους κινήσεις τοῦ σώματος, κύπτει τὴν κεφαλὴν μέχρις οὗ φθάσει αὕτη εἰς τὸ ὕψος τῶν γονάτων του)* Οὔφ! *(Μὲ φωνὴν πνιγομένην)* Πιστεύω ἔτσι νὰ τὸ πιάσω! *(Ἐγείρεται ἐν ὀργῇ, φωνάζων)* Ἄ! Κοντεύω νὰ σκάσω, θὰ μοῦ ἔλθῃ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι!.. Δὲν εἶνε ἄλλο· πρέπει νὰ γδυθῶ!.. Ἄ! ὄχι! *(Διασχίζων τὸ δωμάτιον)* Ὄχι! δὲν θὰ γδυθῶ!.. Ὄχι, ὄχι δὲν θὰ γδυθῶ! Καὶ θὰ τὸ πιάσω, θέλοντας καὶ

ΕΤΟΙΜΟΙ.— Μὲ τὴν κοινοποίησιν τῆς διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου περὶ ἀποστρατεύσεως ὅλος ὁ στρατὸς τῆς Μακεδονίας εὑρέθη ἐπὶ ποδός, ὅπως καὶ ὅταν ἐλαμβανε τὴν διαταγὴν τῆς προελάσεως.

κειται νὰ ἀκουμβήσῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀνοιγεται ἡ θύρα ἀλάνοικτα καὶ εἰσέρχεται ἡ ὑπηρέτρια κρατοῦσα σάραθθρον, πτερὸν κλπ.)

Ἀριστ. *(Προσπαθῶν νὰ ἐγερθῇ πίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).* Βρὲ νὰ πάρῃ ἡ κατάρα!.. *(Ἀνορθοῦται ἀποτόμως καὶ προχωρεῖ ἐξηγριωμένος)* Τί γυρεύεις ἐδῶ τοῦ λόγου σου;

Ἀργυρώ. Μὲ συμπαθᾶτε ἀφέντη, ἐνόμιζα πῶς βγήκατε *(Ἀποκρίπτουσα τὸν γέλοιά της μετὰ κόπου)* Δὲν εἶξευρα πῶς ἐργάζεσθε τέτοια ὥρα!...

Ἀριστ. *(Εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ θυμοῦ, μόλις συγκρατούμενος, τὴν προσοβλέπει πρὸς στιγμὴν ἐταστικῶς καὶ προσκλητικῶς)*!... Ἄκουῆς;... Ὄχι νὰ χρονιάσῃς... νὰ φύγῃς ἀμέσως! Ξέρεις ὅτι τὸ παραξεκοντάκιασες; Μὲ τί δικαίωμα μωρὴ μπαίνεις καὶ μοῦ ἀνακατεύεις τὰ βιβλία μου; Τί δουλειὰ ἔχεις σὺ μὲ τὸ διαζύγιο; Καὶ ἂν ἔχεις καμμιὰ τέτοια ὑπόθεσι, πῶς δὲν μοῦ τὴν εἶπες ἐμένα, παρὰ θέλεις νὰ κάνῃς τὸ δικηγόρο μοναχή σου; Ἐν πρώτοις, ἀφοῦ ἤσουν παντρεμμένη, γιατὶ δὲν μᾶς τὸ εἶπες, αἴ; Δὲν θέλω νταραβέρια μὲ ξένους ἀνθρώπους, ποῦ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι μου κρυφὰ ἢ φανερὰ γιὰ νὰ δοῦνε τὴν γυναῖκα τους ποῦ εἶναι ὑπηρέτρια μέσα...

Ἀργυρώ. Μὰ ἐγὼ ἀφέντη τὰ ἔχω χαλασμένα μὲ τὸν ἄντρα μου· δὲν τὸν μπάζω μέσα!

Ἀριστ. Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει... Ἀφοῦ μοῦ ἤθελες παντριά, πάρτον καὶ κτύπα τον στὴν κασσίδα σου, τώρα... Ἐμπρός, μάρς!

Ἀργυρώ. *(Σιγανὰ)* Πολὺ καλά, κύριε!...

Ἀριστ. Τί εἶν' αὐτὸ πάλι τὸ «Πολὺ καλά, κύριε» *(Προχωρῶν κατὰ ἓν βῆμα)* Ἀκοῦς τί σοῦ λέω;... Νὰ δέσῃς τὸν μπόγο σου καὶ νὰ πάρῃς πόδι! *(Ἐμπαικτικῶς)* Ὁρίστε τοῦ λόγου της... Ἐργάζομαι! *(Μιμούμενος τὴν φωνήν της)* Δὲν εἶξευρα πῶς ἐργάζεσθε τέτοια ὥρα!.. *(Νομίζων ὅτι τὴν εἶδε νὰ μειδιᾷ).* Γιὰ πρόσεξε καλὰ καὶ φτιάσε τὰ μοῦτρα σου ἴσια, ἀκοῦς! Εἶνε μιὰ συμβουλή, ἡ τελευταία συμβουλὴ ποῦ σοῦ δίνω... Καὶ ἂν δὲν τὴν ἀκούσῃς... θὰ σοῦ βγῇ σὲ κακό!.. Θὰ σὲ κάνω νὰ μετρήσῃς ὅλα τὰ σκαλοπάτια!

(Προχωρεῖ πρὸς αὐτήν, ἡ Ἀργυρὼ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ζ'. — Ἀριστείδης, Ἀγλαΐα.

Ἀγλαΐα. *("Ἠκουσε τὸν θόρυβον καὶ ὁρμᾷ εἰς τὸ γραφεῖον)* Μὰ τί τρέχει πάλι!.. Μπᾶ!.. Πῶς εἶσαι ἔτσι; Τί ἔπαθες;

Ἀριστ. Δὲν ἔπαθα τίποτε, ἀφοῦ μὲ βλέπεις στὰ πόδια μου!

Ἀγλαΐα. Μὰ τότε τί φωνάζεις μὲ τὴν Ἀργυρώ;

Ἀριστ. *(Μὲ θυμὸν)* Τὴν Ἀργυρώ σου τὴν ἐδιωξα!..

Ἀγλαΐα. Ἐδιωξες τὴν Ἀργυρώ; Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

Ἀριστ. *(Νευρικὸς καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ)* Διότι... διότι... μοῦ αὐθαδίασε!.. *(Ξηρῶς)* Νά!

Ἀγλαΐα. Ὅσο γι' αὐτό, ποτὲ δὲ μᾶς ἔδωκε ἀφορμὴ ὡς τώρα!..

Ἀριστ. Ἀρχισε σήμερα, κι' εἶν' τὸ ἴδιο! *(Στενοχωρούμενος περισσότερον)* Ξέρεις ὅτι δὲν θυμώνω ἔτσι γιὰ τὸ τίποτε!

Ἀγλ. Μά, ἀγάπη μου, δὲν λέω τὸ ἐναντίον!.. Σ' ἐρωτῶ μόνον: Τί ἔκανε;

Ἀριστ. *(Στενοχωρημένος)* Ἔκανε... ἔκανε... νά, μτῆκε ὦδῶ μέσα σὰν νὰ ἦτο κανένα καφενεῖο, χωρὶς ἄδεια!.. Χωρὶς κἂν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ!

Ἀγλαΐα. Φυσικά!

Ἀριστ. *(Ἀνατηδῶν)* Τί;... Ὥστε καὶ σὺ βρίσκεις φυσικὸν νὸ μπαίνῃ;

Ἀγλ. *(Προχωροῦσα κι' αὐτὴ)* Μὰ δὲν μ' ἀφίνῃς νὰ σοῦ μιλήσω... Αὐτὴ ἦτο βεβαία ὅτι εἶχες φύγει... Ἐγὼ τῆς τὸ εἶχα 'πῆ!.. Ἐγὼ τὴν ἔστειλα!

Ἀριστ. *(Ἀφηρημένος)* Σύ;... Σύ; *(Θυμώνων διὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ ἐξηγηθῇ)* Δὲν ἔπρεπε νὰ λάθῃς αὐτὴν τὴν ἐνόχλησι. Δὲν καθόσουνε στὰ αὐγά σου, χριστιανή μου;... Ἀκοῦς νὰ μὴν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γδυθῶ.... μέσα στὸ γραφεῖο μου... χωρὶς νὰ ἤναι μπροστά...

Ἀγλαΐα. *("Ἐκπληκτος)* Τί; Ἐγδύθηκες μπροστὰ στὴν Ἀργυρώ!

Ἀριστ. *(Ἀλλάσσων ὁμιλίαν)* Μπροῦσα καὶ νὰ γδυθῶ!.. Ὅταν μπῆ ὁ διάολος μέσα μου, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ πάρω τὴν ἄδεια κανενός. Οὔτε τὴς δοῦλας μου, γιὰ νὰ γδυθῶ καὶ νὰ βγάλω... *(Μετὰ μικρὸν δισταγμόν)* ἕνα κουμπὶ ποῦ ἔχω στὴν πλάτη!

Ἀγλαΐα. Φθάνει νὰ μὴν εἶνε κανένα καρφί!

Ἀριστ. *(Θυμωμένος)* Καρφί;... Δὲν κουμπώνω τὸ πουκάμισό μου μὲ καρφιά! Τί ἄνοστες κουβέντες εἶν' αὐτές!

Ἀγλαΐα. *("Ἀρχίζει νὰ φοβῆται διὰ τὴν πνευματικὴν κατάστασιν τοῦ συζύγου της)* Δὲ μοῦ εἶπες ὅτι σοῦ μτῆκε ἕνα κουμπὶ στὴν πλάτη;

Ἀριστ. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι μοῦ μτῆκε! Μοῦ ἔπεσε, ἀπ' τὸ πουκάμισό μου, ἀπὸ τὸ κολλάρο μου, ὅπως σ' ἀρέσῃ.

Ἀγλαΐα Μὰ ἐξηγήσου, χριστιανέ! *(Γελᾷ)* Ἀπ' τὸ πουκάμισο, λοιπόν.

Ἀριστ. *(Δεικνύων τὴν σπονδυλικὴν στήλην)* Ἐκεῖ εἶνε!

Ἀγλαΐα. Δόξα σοι ὁ Θεός!.. *(Γενομένη σοβαρὰ)* Καὶ ἡ Ἀργυρώ, τί ἔχει νὰ κάνῃ σ' αὐτό;

Ἀριστ. Ἡ Ἀργυρώ;... Εἶνε ἕνα ζῷο καὶ μισό.

Ἀγλαΐα. Μὰ αὐτὴ φταίει γιατὶ ἔφυγε τὸ κουμπί σου;

Ἀριστ. *(Μὲ ταχύτητα διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν στενόχωρον θέσιν του).* Δὲν ξέρεις τί ἔπαθα! Φαντάσου *(Δεικνύων τὴν θέσιν)* ὅτι, ἤμουν ἐκεῖ, μὲ τὰ πόδια ἐπάνω καὶ τὸ κεφάλι κάτω.

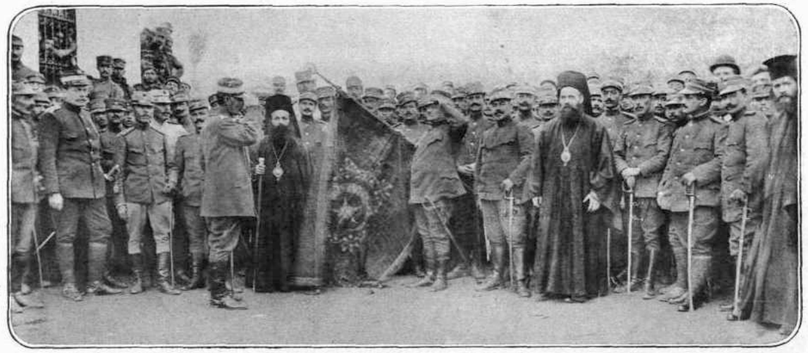

ΩΡΑΙΑ ΤΕΛΕΤΗ.— Τὸ ἀνεξάρτητον τῶν Κρητῶν πεζικὸν σύνταγμα ἐν Ἠπείρῳ ἐκυρίευσε μεταξὺ ἄλλων καὶ μίαν Τουρκικὴν σημαίαν τοῦ 23 πεζικοῦ συντάγματος, τὴν ὁποίαν, ὁ διοικητὴς κ. Σινανιώτης παρέδωκε χαρουσίᾳ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Μέραρχόν του κ. Δ. Ματθαιόπουλον.

Ἀγλαΐα. *(Φοβουμένη καὶ πάλιν μήπως ἐτρελλάθη)* Μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω;

Ἀριστ. Ναί, σοῦ λέω!.. Τί γουρλώνεις τὰ ματια σου σὰν τὸ βοῦδι; Βλέπεις κανένα ἀξιοπερίεργο;... Εἶνε κι' αὐτὸ μιὰ γυμναστική... ποῦ τὴν κάνουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιά... Μὴν τρομάζῃς καϋμένη ἔτσι μὲ τὸ παραμικρό.

Ἀγλαΐα. Δὲν τρομάζω.

Ἀριστ. Ἀφοῦ δὲν ἤθελα νὰ βγάλω τὰ ροῦχα μου, ἔπρεπε νὰ βρῶ ἕνα μέσον νὰ ξαναπιάσω, νὰ ξεκολλήσω δηλαδὴ αὐτὸ τὸ διαολεμένο κουμπί!

Ἀγλαΐα. Μὰ πῶς σοῦ κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Νὰ κάνῃς τέτοια γυμναστικὴ γιὰ νὰ σοῦ σπάσῃ καὶ κανένα κόκκαλο;

Ἀριστ. Τί κουταμάρας!.. Ἀμ' τί θ' ἀκούσῃ κανεὶς ἀπὸ γυναῖκες! Θὰ μοῦ σπάσῃ κόκκαλο! Ἕνα τέτοιο εὔκολο πρᾶγμα... Ἀφοῦ εἶχα μάλιστα ποῦ νὰ στηριχθῶ.

Ἀγλαΐα. Καὶ ἡ ὑπηρέτρια σ' ἔπιασε σ' αὐτὴ τὴ θέσι;

Ἀριστ. Ναί. Μέσ' τὴν στιγμὴ ποῦ ἤθελα νὰ τὸ πιάσω. Ἀλλ' ἔχασα τὴν ἰσορροπία καὶ ἀπ' ὁλίγο πραγματικῶς νὰ βγάλω κανένα πόδι.

Ἀγλαΐα. *(Θριαμβευτικῶς).* Τὰ βλέπεις;

Ἀριστ. Καὶ ξέρεις τί μοῦ ἀπήντησε ὅταν τῆς εἶπα—μὲ καλὸ τρόπο—ὅτι μπῆκε μέσα χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ;... Ὅτι δὲν εἶξερε πῶς ἐργάζομαι... *(Τονίζων τὰς συλλαβάς).* Πῶς ἐρ... γά... ζο... μαι!.. Καὶ μοῦ τὸ εἶπε μὲ ἕνα ὕφος περιπαικτικόν. Ἄ! ὄχι!.. Αὐτὴν τὴν πρόστυχη, δὲν τὴν θέλω ἐδῶ μέσα! Καὶ καλὰ ἔκανα ποῦ τὴν πέταξα μὲ κλωτσιαῖς. Ἂς πάῃ νὰ γλεντήσῃ μ' ὅποιον θέλει, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς βάρος μου.

Ἀγλαΐα. *(Θυμωμένη).* Λοιπὸν μ' ἄφησες χωρὶς ὑπηρέτρια!

Ἀριστ. Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; *(Βλέπων τὸ ὡρολόγιόν του).* Μπᾶ! Ἐπέρασε ἡ ὥρα. Ἔλα, ἀντὶ νὰ γρυνιάζῃς, βάλε καλήτερα τὸ χέρι σου μέσ' τὴν πλάτη μου.

Ἀγλαΐα. *(Πλησιάζουσα).* Σκύψε!.. Πῶς θέλεις νὰ τὸ πιάσω;

Ἀριστ. *(Σκύβων καὶ χαμηλώνων τὰ πόδιά του, ἐνῷ ἡ Ἀγλαΐα εἰσάγει τὴν χεῖρα ἐντὸς τῆς πλάτης του).* Πιάνεις τίποτε;

Ἀγλαΐα. Ἀπολύτως τίποτε! — **Ἀριστ.** Χῶσε τὸ χέρι σου!

Ἀγλαΐα. Δὲν μπορῶ! Σκύψε λίγο περισσότερο!

Ἀριστ. Ἀνέβα ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα!

Ἀγλαΐα. *(Μὲ κίνησιν ὀπισθοχωρήσεως).* Τί λέει; Γιὰ νὰ πέσω κάτω; κι' ἐγώ; Εἶσαι πολὺ περιποιητικός.

Ἀριστ. Οὔ, καϋμένη φοβιτσάρα! *(Τῆς δίδει ἕνα κάθισμα).* Ἀκούμπησε ἀπάνω μου! Ἔτσι! *(Τὴν πιάνει ἀπὸ τὴ μέση).* Ἐμπρός! *(Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσέρχεται ἡ Ἀργυρώ. Ἡ Ἀγλαΐα πηδᾷ κατὰ γῆς κρεμασμένη ἀπὸ τὸν σύζυγόν της. Καὶ οἱ δύο χάνουν τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐξαπλοῦνται κάτω, ἔπειτα ἐγείρονται ἀμφότεροι καὶ ὁρμοῦν πρὸς τὴν Ἀργυρώ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὴν φονεύσουν).* Μωρῆ, πάλι ἐδῶ εἶσαι;

Ἀγλαΐα. Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ; Ποιὸς σὲ φώναξε;

ΣΚΗΝΗ Ζ'. — Οἱ αὐτοί, Ἀργυρώ.

Ἀργυρώ. *(Μὲ Κυριακάτικη ἐνδυμασίαν καὶ καπέλλο).* Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, νὰ μοῦ δώσετε τὸ μισθό μου· ἔχω μισὸ μηνιάτικο νὰ λάβω!

Ἀριστ. *(Μετὰ προθυμίας προσποιημένης).* Ναί, ναὶ κορίτσι μου ἔχεις δίκηο! *(Ἀκουμβᾷ τὰ χρήματα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ γραφείου).* Νά!

Ἀγλαΐα. *(Χαμηλοφώνως τραβῶσα αὐτὸν ἀπ' τὸ μανίκι).* Μὰ θέλεις καὶ καλὰ νὰ τὴν διώξῃς; — **Ἀριστ.** *(Χαμηλοφώνως).* Ὅπως θέλεις σύ!

Ἀγλαΐα. *(Πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν, ἥτις ἔλαβεν ἤδη τὰ χρήματά της καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν).* Ἀργυρώ! Βγάλ' τὸ καπέλλο σου, κορίτσι μου, καὶ ξαναβάλε τὴν ποδιά σου. Ὁ κύριος σὲ συγχωρεῖ γιὰ πρώτη φορά!

Ἀργυρώ. *(Μὲ περιφρόνησιν).* Εὐχαριστῶ κυρία, ἀλλ' ἐγὼ δουλεύω σὲ νοικοκυρόσπιτα...

Ἀριστ. *(Συνοφρυούμενος).* Τί θέλεις νὰ 'πῇς;

Ἀργυρώ. *(Ἐξερχομένη).* Ὄχι σὲ παλιάτσους!

(Ὁ Ἀριστείδης ὁρμᾷ ἐναντίον της. Ἡ Ἀγλαΐα τὸν κρατεῖ ἀπὸ τὸ φόρεμά του. Παλαίουν ἐπί τινας στιγμὰς καὶ ἐπὶ τέλους πίπτουν κατάκοποι καὶ λαχανιασμένοι ἕκαστος ἐπὶ ἑνὸς καθίσματος!)

Ἀγλαΐα. *(Διὰ νὰ διακόψῃ τὴν σιγήν).* Καὶ τὸ κουμπί σου;

Ἀριστ. *(Τινάζει τὸ πόδι του καὶ σκύβοντας γυρίζει τὸ κάτω μέρος τοῦ πανταλονίου του καὶ ἀπὸ τὴν κάλτσα βγάζει τὸ κουμπί)* Νά το!

ΗΛ. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Το Γερμανικὸν Μουσεῖον τοῦ Μονάχου, τοῦ ὁποίου ἡ ἵδρυσις ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ δόκτορος Μύλλερ, εἶνε ἡ ζωντανὴ ἱστορία ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν ἀνακαλύψεων ὑπὸ τὴν τερατοτέραν αὐτῶν μορφήν. Δὲν εἶνε ἀδρανεῖς καὶ μικρογραφικαὶ ἀναπαραστάσεις, ἀλλ' ἀντικείμενα, τὰ πλεῖστα φυσικοῦ μεγέθους, κινούμενα δι' ἠλεκτρικῶν μηχανισμῶν, ὅταν ὁ ἐπισκέπτης πιέσῃ ἓν κομβίον. Καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμη δύνανται, διασκεδάζοντα, ν' ἀναπτύξουν τὰς γνώσεις των καὶ νὰ ἐννοήσουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰς τὰ βιβλία εἶναι νεκρὸν γράμμα.

Ὑπάρχουν διαμερίσματα διατεθειμένα διὰ τὴν Ἀστρονομίαν μέχρι τῶν ὑπογείων, ὅπου βλέπει κανεὶς ὅλην τὴν διοργάνωσιν τῶν Μεταλλείων, ἀτελεύτητος σειρὰ τμημάτων τὰ ὁποῖα περιμένουν τοὺς περιέργους. Ἡ ἱστορία τῶν μετάλλων καὶ αἱ διάφοροι μέθοδοι τῆς χωνεύσεως αὐτῶν, ἡ κατεργασία τοῦ σιδήρου, κινητήριοι μηχαναὶ διὰ τοῦ ὕδατος, διὰ τοῦ φωταερίου, διὰ τοῦ θερμοῦ ἀέρος, διὰ τοῦ ἀτμοῦ, αἱ μύλαι καὶ αἱ ἕλικες, Ἕπεται τὸ τιμῆμα τῆς συγκοινωνίας μὲ τὰ μεταγωγικὰ μέσα ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν, τὰ ποδήλατα, αὐτοκίνητα, καὶ σιδηροδρόμους, πλήρη συλλογὴν ὅλων τῶν ἀτμομηχανῶν μὲ ἕνα σταθμόν, σιδηροδρομικὰς ράβδους κινητάς, καὶ εἰδοποιητήρια σημεῖα.

Ὅλα τὰ φυσικὰ πειράματα δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἐπισκέπτης διὰ τὴν θερμότητα, τὴν ἀκουστικήν, τὸν ἠλεκτρισμὸν ἢ τὴν ὀπτικήν, ἐνῷ τέσσαρα ἐργαστήρια θαυμασίως διευθετημένα ἀναπαριστῶσι τὴν ἱστορίαν τῆς Χημείας. Εἰς ἄλλο διαμέρισμα ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τῆς Ζωγραφικῆς, τῆς Γραφῆς, τῆς Τυπογραφίας καὶ τῆς Φωτογραφίας· αἱ βιομηχανίαι τῆς ὡρολογοποιΐας, τῆς ὑφαντουργίας, τῆς πλεκτικῆς καὶ τῆς ῥαπτικῆς, καθὼς ἐπίσης τῶν χημικῶν προϊόντων, τῆς γαλβανοπλαστικῆς, καὶ τῆς ἠλεκτροχημείας.

Εἰς τὸ μουσεῖον αὐτὸ παρέχεται ἡ περιγραφὴ ὅλων τῶν σχετικῶν ἔργων πρὸς τὴν διευθέτησιν τῶν ποταμῶν καὶ τῶν διωρύγων, ὅλων τῶν τύπων τῶν ἐμπορικῶν καὶ πολεμικῶν πλοίων, ἡ ἱστορία τῶν φάρων, ἔπειτα ἡ ἱστορία τῆς γεωργίας μὲ ὅλας τὰς ἐφαρμογάς της καὶ τὰς ἀποδόσεις της. Σπόροι, κανάβι, λινάρι, καρποί, ζακχαροκάλαμον, λαχανικά, γάλα, βούτυρον καὶ τυρός. Ἀλλοῦ πάλιν ὑπάρχει ὁλόκληρον ἐργοστάσιον ζυθοποιΐας καὶ οἰνοπνευμάτων, ἡ ἱστορία τοῦ φωτισμοῦ εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐκφάνσεις καὶ μεθόδους καθὼς καὶ τῶν δημοσίων ἔργων, ὁδοί, ὀργανισμὸς τῶν νεωτέρων πόλεων, ὑπόνομοι, τὸ τμῆμα τῶν ποσίμων ὑδάτων καὶ τῆς ὑδροθεραπείας.

Μέγα μέρος τοῦ ἰσογείου εἶνε διατεθειμένον διὰ τὰ οἰκοδομικὰ ἔργα. Ὑλικὰ οἰκοδομῶν, κατοικίαι, ἐκκλησίαι, μνημεῖα, σήραγγες. Ὑπάρχει ἀκόμη τὸ τμῆμα τῶν μουσικῶν ὀργάνων, τῆς βιομηχανίας τοῦ τεχνητοῦ ψύχους, τῆς ἀεροπλοΐας κλπ.

Ὅλαι αἱ συλλογαὶ αὗται εἶνε προσωρινῶς ἐγκατεστημέναι εἰς τὰς πεντήκοντα πέντε αἰθούσας τοῦ μουσείου τῆς Maximilianstrasse, οἰκοδομηθέντος τὸ 1904, μέχρις οὗ μεταφερθῶσι τὸ 1915 μὲ πολλὰς βελτιώσεις καὶ αὐξήσεις εἰς τὸ κατασκευαζόμενον νέον κτίριον εἰς μίαν νῆσον τοῦ ποταμοῦ Ἰσσάρ, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ περίμετρον ἑνὸς καὶ ἡμίσεως χιλιομέτρου καὶ θὰ περιλαμβάνῃ διαμερίσματα δεκατεσσάρων χιλιομέτρων.

Τὸ ἀπέραντον τοῦτο μέγαρον θὰ ἦνε ἓν ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ Κόσμου.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΟΤΑΝ ΗΤΟ ΜΙΚΡΟΣ

Τὸ παιδάκι, αὐτό, ποῦ εἰς τὴν παμπαλαίαν αὐτὴν φωτογραφίαν κάθε ἄλλο παρὰ σὰν νὰ συλλογίζεται πόσους βώλους ἔχασε στὴ λακουβίτσα, κυβερνᾷ σήμερον τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα μας. Εἶναι ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, μαθητὴς τοῦ ἐν Σύρῳ Σχολαρχείου.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Προκειται περὶ τῶν αὐτοκινήτων τῶν κινουμένων διὰ βενζίνης, διότι τὰ ἠλεκτροκίνητα οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ ἐπιροὴν ἔχουσιν εἰς τὴν ὑγείαν, ἐξαιρέσει τοῦ κονιορτοῦ τὸν ὁποῖον παράγουσιν. Ἐνταῦθα δὲ μόνον βενζινοκίνητα αὐτοκίνητα ἔχομεν καὶ ἑπομένως πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον ταῦτα διὰ τῶν ἐξατμίσεών των προκαλοῦσι βλάβην εἰς τὴν ὑγείαν καὶ ποῖα μέτρα δέον νὰ ληφθῶσι πρὸς πρόληψιν αὐτῆς. Ἀναλογος ἐργασία πρὸς τοιαύτην ἐξέτασιν ἐγένετο ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Ὑγιεινῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου καὶ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ διὰ βενζίνης κινούμενα αὐτοκίνητα εἶνε ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν, ὄχι μόνον ἕνεκα τῶν παρ'αὐτῶν παραγομένων ἀτμῶν καὶ τῆς κακῆς ὀσμῆς τούτων, ἀλλ' ἕνεκα τῶν δι' αὐτῶν ἐκπεμπομένων χημικῶν οὐσιῶν ὁποῖαι εἶνε τὸ Ὀξείδιον Ἄνθρακος, τὸ Μεθάνιον κτλ. Ἡ ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Βερολίνου ἔκθεσις ἀναφέρει ὅτι, οἱ ἀτμοὶ οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν αὐτοκινήτων εἶναι προϊόντα τῆς καύσεως τῆς βενζίνης καὶ τοῦ ἐλαίου, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν λίπανσιν αὐτῶν (τὴν ἐπαλειφὴν) καὶ ὅτι περιέχουσιν οὗτοι ἀέρια, τὰ ὁποῖα συνίστανται ἐξ 85 % ἀζώτου, 4, 9 % Διοξειδίου ἄνθρακος, 5, 3 % Ὀξυγόνου καὶ 3, 1 % Ὀξειδίου Ἄνθρακος, προσέτι δὲ καὶ ἐκ μικρᾶς ποσότητος Μεθανίου καὶ ἀπὸ Ἀλδεΐδια, τὰ ὁποῖα προξενοῦσι τὴν κακὴν ὀσμὴν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων κυρίως εἶναι ἡ Ἀκρολεΐνη, τῆς ὁποίας ἡ δηλητηριώδης ἐνέργεια εἶναι μεγάλη. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι, ἐγένοντο πειράματα τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀερίων τούτων ἐπὶ ποντικῶν, Ἰνδικῶν χοιριδίων καὶ κονίκλων καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ θάνατος αὐτῶν. Γενομένης δὲ ἐξετάσεως τοῦ αἵματος τῶν διὰ τῶν ἀερίων τούτων φονευθέντων ἀνωτέρω ζῴων εὑρέθη Ἄνθρακος Ὀξείδιον. Παρετηρήθη δὲ ὡσαύτως ὅτι ἡ ποσότης τοῦ Ὀξειδίου Ἄνθρακος, ἡ εὑρισκομένη εἰς τὰς ἐξατμίσεις τῶν αὐτοκινήτων, δύναται ν' ἀνέλθῃ εἰς 7 %, ποσότης ἡ ὁποία ἔχει δηλητηριώδη ἐνέργειαν, ἀφοῦ μόνον ἡ ποσότης, 5, 0 ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἐκ τοῦ ὀξειδίου τούτου τοῦ ἐμπεριεχομένου ἐν τῷ ἀέρι, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, κέκτηται δηλητηριώδη ἀποτελέσματα ἐφ' ἡμῶν. Ἀλλ' ἡ λῆψις μέτρων πρὸς πρόληψιν τῆς διὰ τῶν αὐτοκινήτων διαταράξεως τῆς ὑγείας ἐπιβάλλεται οὐ μόνον χάριν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καθεκάστην εὑρίσκονται πλησίον αὐτῶν, εἴτε ὡς σωφέρ, εἴτε ὡς βοηθοὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ χάριν τῶν περιοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα συγκεντροῦται καθ' ἑκάστην μέγας ἀριθμὸς αὐτοκινήτων, καὶ τὰ μέτρα ταῦτα εἶναι ἡ ὑποχρέωσις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας αὐτῶν, ἵνα ἀφ' ἑνὸς μὲν μεταχειρίζωνται καθαρὰν καὶ καλῆς ποιότητος βενζίνην, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐξάτμισις νὰ γίνηται καλῶς καὶ τρίτον ἡ διὰ τοῦ ἐλαίου λίπανσις νὰ ἐκτελῆται καταλλήλως.

* * *

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΣΣΟΥ

Οἱ ἐν Ὀδησσῷ Ἕλληνες ἐπανηγύρισαν τὴν 10ην Νοεμβρίου, καθ' ἣν ἐνεκαινίσθη ἡ νεόδμητος Ἑλληνικὴ Ἐμπ. Σχολή. Ὁλόκληρος αἰὼν περίπου διέρρευσεν ἀφ' ἧς ἀθρόοι Ἕλληνες φεύγοντες τὸν θάνατον καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ Καταχτητοῦ ἐγκατεστάθησαν ἐν Ὀδησσῷ καὶ ἔκτισαν σὺν τῷ χρόνῳ, ἀφοῦ ἵδρυσαν προηγουμένως τὴν Φιλικὴν Ἑταιρίαν, ἐπὶ οἰκοπέδου δωρηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α' τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατὰ δὲ τὸ 1817 πρόσκαιρον παράπηγμα, χρησιμεῦσαν ὡς σχολή, ἥτις καὶ ἔκτοτε ἔλαβε τὸ ὄνομα «Ἑλληνικὴ Ἐμπορικὴ Σχολή».

Τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο ὑπῆρξεν ὁ πρόγονος τοῦ σημειωνοῦ κολοσσιαίου οἰκοδομήματος ὅπερ ἐνεκαινίσθη πρό τινος, τεθέντος τοῦ θεμελίου λίθου, μετὰ πολλὰς περιπετείας, πρὸ διετίας περίπου, ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς Ἁγίας Τριάδος, παραπλεύρως δὲ τοῦ ἀρχαίου Ροδοκανακείου Παθβεναγωγείου.

Ἐπὶ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς Σχολῆς ἐπέβλεπεν ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ ἀρχιμανδρίτου κ. Περάνη, τοῦ Προξένου κ. Καψαμπέλη, τοῦ κ. Παυλίδου καὶ τοῦ κ. Μαυρομμάτη, ἐστοίχισε δὲ ἡ οἰκοδομὴ περὶ τὰς 100 χιλιάδας ρουβλίων.

Ἡ σεμνὴ καὶ συγκινητικὴ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων διεξήχθη τῇ φροντίδι τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Δ. Κούπα, Ε. Παυλίδου, Λ. Λινάκη καὶ Ι. Δριτσάκη, ἰατροῦ, μὲ ζηλευτὴν τάξιν καὶ ἐπιβολήν. Μία μεγάλη πομπὴ ἐκ τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ὑπὸ τοὺς διευθυντὰς κύριον Κ. Τσάρλτον καὶ τὴν κυρίαν Α. Κυπριάδου ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα μετὰ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ εἰς διπλοῦν στίχον καὶ τοῦ χοροῦ τοῦ ναοῦ ψάλλοντος «Σῶσον Κύριε τὸν Λαόν Σου», οὗς ἠκολούθουν ὁ Πρόξενος μετὰ τῆς Κυρίας Καψαμπέλη καὶ οἱ λοιποὶ ὁμογενεῖς. Ἡ συνοδεία κατηυθύνθη εἰς τὸ μέγαρον τῆς Σχολῆς κατάφορτον ἀπὸ Ρωσσικὰς καὶ Ἑλληνικὰς σημαίας καὶ μετ' ὀλίγον ἡ μεγάλη αἴθουσα, μὲ τὰς εἰκόνας τῶν Βασιλέων, μὲ ἄνθη καὶ φυτὰ καὶ σημαίας, κατεκλύζετο ἀπὸ τὴν ὁμογενῆ κοινότητα, ἐν μέσῳ δὲ βαθείας συγκινήσεως, παρισταμένων τοῦ ἐπισκόπου Χερσῶνος καὶ Ὀδησσοῦ κ. Ναζαρίου, τοῦ πολιτάρχου κ. Σοσνόβσκη, τοῦ Γεν. Ἐπόπτου τῶν Σχολείων, τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων ἐπισήμων, ὁ ἀρχιμανδρίτης Πεφάνης, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἱερέων Κ. Καββαδία καὶ Α. Βαλσαμάκη καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Σ. Κομαντίδου, ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμὸν καὶ εἶτα δι' ὀλίγων ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς τελετῆς, ἐνῷ ὁ Ἐπίσκοπος συνεχάρη διὰ συντόμου προσλαλιᾶς τὴν ὁμογενῆ Κοινότητα, χαρίσας καὶ πολύτιμον εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Ἐπίσης Ρωσσιστὶ ἐξεφώνησε λόγον ὁ ἔφορος κ. Δριτσάκης, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἐπηκολούθησεν ὁ Ρωσσικὸς ὕμνος, ὃν ἔψαλον οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀντ. Μάλτου. Κατόπιν ὁ Ἕλλην Πρόξενος κ. Καψαμπέλης δι' ὡραιοτάτου λόγου ἐξῆρε τὸ συναίσθημα τῆς Εθνικῆς Συνειδήσεως, ὅπερ ἀνεπτύχθη μὲ τὴν Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν καὶ ἐξεδηλώθη ἐναργῶς κατὰ τοὺς δύο τελευταίους θριαμβευτικοὺς πολέμους μας, ἐνῷ τοὺς τελευταίους λόγους του ἐκάλυπτον φρενητιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ αἱ πρῶται στροφαὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὕμνου.

Τὸν κ. Πρόξενον διεδέχθη ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Τσάρλτον, μεθ' ὃ οἱ παριστάμενοι παρεκάθησαν εἰς πλουσιώτατον πρόγευμα, ἑτοιμασθὲν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Σκορδίλη, καθ' ὃ ἤγειραν προπόσεις ὡραιοτάτας ὁ κ. Καψαμπέλης, ὁ κ. Σοσνόβσκη, ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Πεφάνης, τῆς στρατιωτικῆς ὀρχήστρας παιανιζούσης ἐναλλὰξ τὸν Ρωσσικὸν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ὕμνον.

Τὸ πρόγευμα καὶ τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισαν δύο ὡραῖαι προπόσεις τοῦ ἐκ τῶν ἐφόρων κ. Σ. Παυλίδου, Ρωσσιστὶ ἐξάραντος τὴν χαράν τῆς ὁμογενοῦς Κοινότητος ἐπὶ τῇ τελετῇ, εὐχαριστήσαντος δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου, δι' ἣν ὑποστήριξιν παρέχουν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἔργα, καὶ τοῦ Προέδρου κ. Κούση, ὑψώσαντος τὸ κύπελλον ὑπὲρ τοῦ πολιτάρχου Σοσνόβσκη.

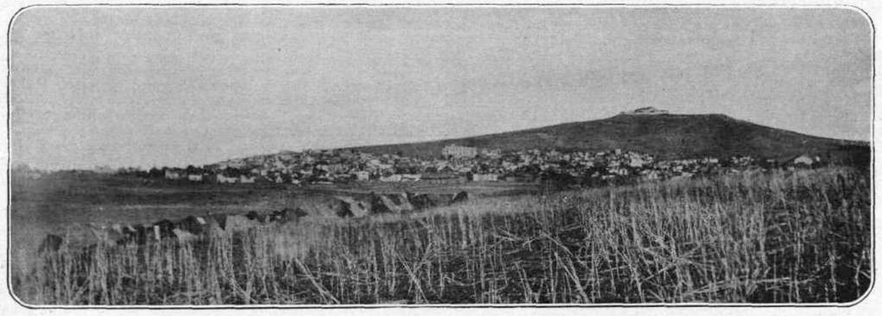

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΚΙΛΚΙΣ.— Περὶ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐδόθη ἡ φοβερὰ καὶ μυριόνεκρος μάχη, καθ' ἣν τὰ Ἕλλην. στρατεύματα, νικηφόρα πλέον, προήλασαν ἐξολοθρεύοντα τὸν ἐχθρόν. Ἀπὸ τὴν σφηκοφωλιὰν αὐτὴν τῶν κομιτατζήδων Βουλγάρων δὲν σώζεται τίποτε σήμερον καὶ μόνον ἐρείπια βεβαιοῦν ὅτι κάποτε ὑπῆρξε πόλις ἐκεῖ.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΗΛΘΕΝ Ο "ΤΑΓΚΟ,,

Ο ἀναστατώσας τὸν κόσμον χορὸς εἶνε πραγματικῶς Ἱσπανικῆς προελεύσεως. Χορεύεται ἐκεῖ εἰς χρόνον τριῶν ὀγδόων. Ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἠμποροῦν νὰ γίνωνται φιγοῦρες μόνον μ' ἕνα ξεῦγος. Ἡ ντάμα κάμνει διαφόρους κινήσεις καὶ ὁ καβαλλέρος ὀφείλει νὰ τὰς μιμηθῇ ἀμέσως εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου τῶν παρισταμένων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ὄγδοον, κτυποῦν ρυθμικὰ τὰ παλαμάκια.

Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ τὸ ἀληθινὸν Ταγκό. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία του. Οἱ Ἱσπανοὶ μετέφεραν ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν χιλιάδας μαύρων ὡς δούλους διὰ νὰ καλλιεργοῦν τὰς κτήσεις των εἰς τὰς Ἀντίλλας. Οἱ Μαῦροι ὅμως ἀγαποῦν πολὺ τὴν μουσικὴν καὶ καθὼς ὅλοι οἱ πρωτογενεῖς λαοὶ τρελλαίνονται διὰ τὸν χορόν. Περνοῦσαν τὲς βραδυὲς των μὲ τραγούδια καὶ μὲ χορούς, καὶ οἱ Ἱσπανοί, ποῦ παρίσταντο ὡς θεαταί, μεγάλοι φίλοι καὶ αὐτοὶ τῆς μουσικῆς, ἐχαίροντο νὰ βλέπουν τοὺς χοροὺς τῶν Μαύρων. Οἱ Ἀφρικανοὶ ὀνόμαζαν τὸν χορόν τους αὐτὸν Ταγκάνα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀργότερα τὸ Ταγκό. Οἱ Ἱσπανοὶ αὐτοί, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν πατρίδα των, ἤθελαν νὰ δώσουν εἰς τοὺς συμπατριώτας των μίαν ἰδέαν τοῦ χοροῦ τῶν μαύρων. Τὸν ἐμιμοῦντο λοιπόν, φυσικά, ἄτεχνα καὶ τὸν ἐγυροῦσαν εἰς τὸ γελοῖον κ' ἔτσι προῆλθε τὸ ἱσπανικὸν Ταγκό, ποῦ εἶνε συντομευμένη καὶ παρηλλαγμένη ἔκδοσις τοῦ ἀληθινοῦ. Οἱ Ἱσπανοὶ πρὸ πάντων δὲν κατώρθωναν ν' ἀποδώσουν τὸ μουσικὸν μέρος τοῦ χοροῦ. Εἶναι μελῳδίαι ποῦ ἀπαιτοῦν εἰδικὰ ὄργανα καὶ ἐξάσκησιν αὐτοῦ, ποῦ δὲν τὴν ἔχουν ἀκόμη οἱ Εὐρωπαῖοι, πρὸ πάντων δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ρυθμὸν τοῦ χοροῦ.

Αἱ κινήσεις τῶν χορευτῶν τοῦ Ταγκό εἰς τὰς Ἀντίλλας εἶνε πολὺ σόκιν, χωρὶς περιφράσεις. Τὸ Ταγκὸ αὐτὸ χορεύεται μέχρι σήμερον καὶ χωρὶς παραλλαγὰς εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τῶν Μικρῶν καὶ τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν ἀπὸ τὸν μαῦρον πληθυσμὸν καὶ ἰδίως εἰς τὰς συνοικίας τῶν μαύρων εἰς τὴν Ἀβάναν. Βαθμηδὸν ἀπὸ τὸν χορὸν αὐτὸν ἐμορφώθη ἕνας ἄλλος καὶ αἱ σόκιν κινήσεις τῶν χορευτῶν ἔγειναν μία χαριτωμένη ταλάντευσις τοῦ κορμοῦ ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἄνω, ἐνῷ συγχρόνως ἀπὸ τὴν πολύπλοκον μουσικὴν διετηρήθη ἕνας ρυθμὸς ἁπλός, τὸν ὁποῖον περιβάλλει ἀβρὰ μία παλαιὰ ἱσπανικὴ μελῳδία. Ἐκφράζει αὐτὴ τὴν μέθην τῶν αἰσθήσεων, μετριαζομένων ὅμως ἀπὸ αἰσθηματικὸν ρωμαντισμόν, διὰ νὰ καταλήξῃ στὴν χαρὰ καὶ στὸ σκέρτσο. Αὐτὸς ὁ νέος χορὸς εἶνε ἡ Χαμπανέρα, ποῦ εἶνε γνωστὸς ἐκεῖ κάτω, ὡς ντάντσα, καὶ κατέκτησεν ὅλην τὴν Νότιον Ἀμερικὴν καὶ χορεύεται εἰς τὰ σαλόνια, κατορθώσας νὰ ὑποσκελίσῃ τὸ βάλς.

Ὁ περιγράφων εἰς τὴν «Βερολιναΐαν» τὸν χορὸν αὐτὸν κ. Φρίδενταλ λέγει: Ἔμαθα τὸ Ταγκὸ κατὰ τὴν περιοδείαν μου εἰς τὰς Ἀντίλλας. Μὲ παρέσυρεν ὁ μεθυστικὸς ρυθμός του μὲ τοὺς ἤχους τοῦ Γ'κουΐρο καὶ τῆς Μαρούγας, εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον τῆς μαύρης νεολαίας. Μία μελανὴ Ἀφροδίτη μὲ ἄρπαζε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἀρχίζαμε νὰ ταγκάρουμε. Ἡ ὡραιοτέρα γυναίκα τῆς Χαβάνας, μία λευκὴ κυρία, ἦτο ἡ διδασκάλισσά μου διὰ τὴν Χαμπανέρα. Τὸ ὄνομά της ἦτο Μαρία Δολορὲς (ἀποσιωπῶ ἐπίτηδες τὸ ἐπίθετόν της) κ' ἔθεωρεῖτο ἡ πρώτη καλλονὴ τῆς Κούβας, ὅπου ὅλαι σχεδὸν αἱ γυναῖκες ποζάρουν — καὶ πολὺ δικαίως — ὡς καλλοναί. Ἦτο μία νέα κυρία, μόλις εἰκοσαετής, μὲ τὸν αὐθεντικώτερον κρεολικὸν τύπον, σύζυγος ἰσχυροῦ Κουβάνου καὶ εἶχε τὸ μᾶλλον πολυσύχναστον σαλόνι τῆς πολυθορύβου Χαβάνας. Ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας ἡ χαριτωμένη μου δασκάλισσα μ' ἐγύμναζεν εἰς τὰ βήματα τῆς Χαμπανέρα, ποῦ πλησιάζει πολὺ πρὸ τὸν Ταγκό.

Κάθε κρεολός, σεβόμενος ἑαυτόν, δὲν χορεύει, οὔτε θὰ χορέψῃ ποτὲ

Η ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ "ΑΒΕΡΩΦ,,.— Εἰς τὴν ὡραίαν ἀπογευματινὴν ἥτις ἐδόθη ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ» πρὸς τιμὴν τῶν ξένων στόλων παρέστη ὁλόκληρος ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια. Ὁ Βασιλεὺς ἔφερεν, ὅπως καθιέρωσε διὰ τὰς ναυτικὰς τελετάς, μεγάλην στολὴν Ναυάρχου.

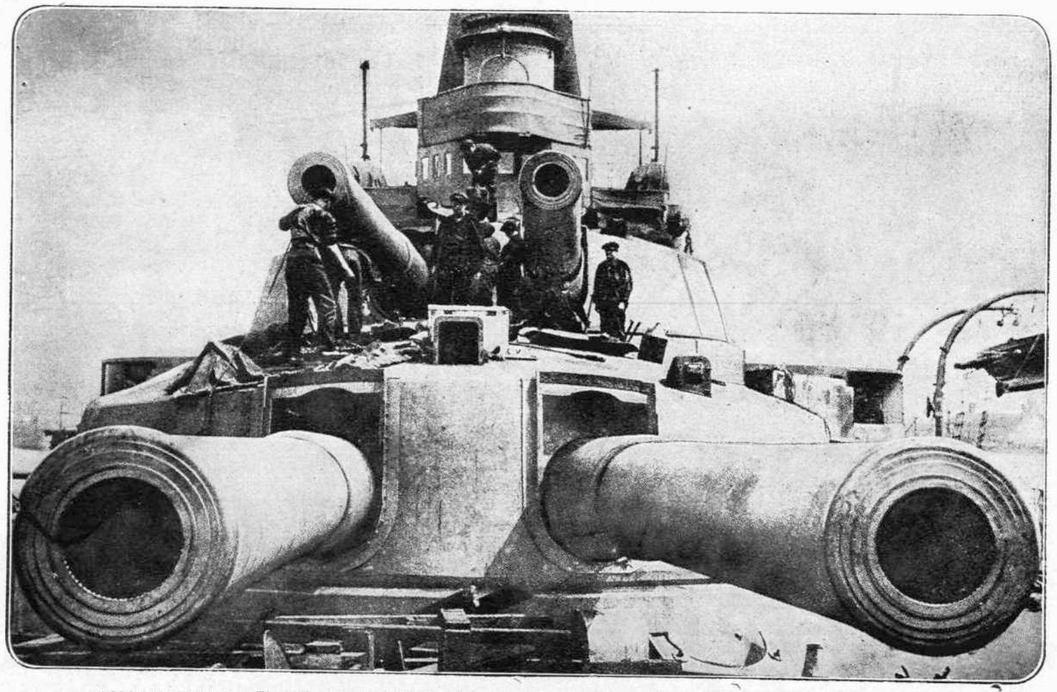

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ. — Τὰ μεγάλα κανόνια τῆς διώξεως λεγόμενα, τῆς Ἀγγλικῆς Ναυαρχίδος «Ἰνφλέξιμπλ», ἡ ὁποία ἐλικνίσθη ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα, ἐμπνέουν ἀληθινὰ τὸν τρόμον.

εἰς τὴν ζωήν του τὸ Ταγκό. Τὸ τόσον ἐπαναλαμβανόμενον ὅτι, ὁ Ταγκὸ εἶνε Ἀργεντινὸς χορὸς δὲν ἔχει χαμμίαν βάσιν· ὁ ταγκὸ ἔχει τόσην σχέσιν μὲ τὴν Ἀργεντινήν, ὅσην καὶ ἡ πόλκα μὲ τοὺς Πιθήκους. Εἰς τὰ σαλόνια τοῦ Μπουένος Ἄϊρες ἐχορεύετο πολὺ ἡ Χαμπανέρα, καὶ τελευταίως καὶ οἱ διάφοροι Εὐρωπαϊκοὶ χοροί, οὐδέποτε ὅμως ὁ Ταγκό, διότι εἰς τὴν Ἀργεντίναν ὑπάρχουν τόσοι μαῦροι, ὅσοι καὶ στὴν Γερμανία.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, ὁπότε ἔγιναν ἀνεκδιήγητα γλέντια εἰς τὸ Μπουένος Ἄϊρες, ἐχορεύετο εἰς τὰς συνοικίας τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς ὑποστάθμης καὶ ὡς εἶδος χοροῦ τῶν ἀπάχηδων ὁ Ταγκό, ποῦ ἔκαμνε μεγάλην ἐντύπωσιν διὰ τοὺς περιέργους βηματισμούς του. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ ὄνομα Ἀργεντινὸς Ταγκὸ καὶ μετηνάστευσεν εἰς τὴν Εὐρώπην, κατασταλάξας εἰς τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ τοῦ ἔδωσεν ἡ μόδα συστατικὰς ἐπιστολὰς διὰ τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας, ὅπου ἡ εἴσοδός του δὲν βλέπεται μὲ καλὸ μάτι ἀπὸ τοὺς διαφόρους θεματοφύλακας τῆς Ἀρετῆς. Καὶ ὅμως ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν χορὸν τῶν μαύρων διετήρησε μόνον μερικὰς χινήσεις, μὲ πολλὰ ὑπονοούμενα. Αἱ ἄλλαι φιγοῦραι εἶνε προσθῆκαι τῶν Εὐρωπαίων χοροδιδασκάλων.

* * *

✻ ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ✻

Τὰ καπέλλα. — *Τὰ μικρὰ καπέλλα κυριαρχοῦν ἀκόμη. Στρογγυλὴ σκουφίτσα ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο μὲ κόκκινην βελουδένια κορδέλλα καὶ ἕνα μικροσκοπικὸν φιογγάκον ἐμπρὸς ἔχει πολὺ σίκ. Ἐπίσης τεπὲς μαλακὸς ἀπὸ βελοῦδο κόκκινον, πράσινον, καφὲ ἢ ἄσπρο μὲ μπὸρ μικρὰ ἐμπρὸς καὶ ἀριστερὰ κατεβασμένα, φαρδύτερα δὲ ἀριστερὰ καὶ ὀπίσω ἀλλὰ σηκωμένα, μὲ μία ἐγκρέτα εἶναι ἡ τελευταία λέξις.*

Ἡ Ἐλῆές. — *Πολὺ τῆς μόδας εἶναι τώρα ἡ ἐλῆές, ἐλῆὲς τεχνητές, ὄχι ὅμως μόνημοι, ἀλλὰ κινηταί. Εἶναι γνωστὸν ὅτι, ἄλλοτε, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν κομήτων καὶ τῶν μαρκησιῶν, ἡ τεχνητὴ ἐλῆὰ μὲ κραγὸν κατ' ἀρχὰς καὶ ἀπὸ ταφτὰ βελούδινον κατόπιν, ἐκυριάρχησε. Τώρα λοιπὸν ἐπανέρχεται, φαίνεται, ἡ μόδα, ἀλλὰ διεὶὴ καὶ ντροπαλή. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἐλῆὰ εἶναι τοποθετημένη εἰς τὸ βέλο, ἕνα ἄσπρο βέλο, εἰς κάποιον σημεῖον τοῦ ὁποίου εἶναι ἕνα καφὲ — μαῦρο πικό. Φορεῖ τὸ βέλο ἡ κυρία καὶ παρουσιάζεται μὲ μία ἐλῆά, σήμερον εἰς τὸ δεξιὸν μάγουλο καὶ αὔριον εἰς τὸ ἀριστερό.*

Περοῦκα. — *Μία μία ἡ μόδες, σὰν κομῆται ποῦ διαγράφουν τὴν τροχιάν των, ἐμφανίζονται καὶ γάνονται διὰ νὰ ἐπανέλθουν, μᾶς ξαναεφανται ἡ μόδες. Μετὰ τὴν ἐλῆάν, ἡ λευκὴ περοῦκα. Ὄχι πλέον πουδράρισμα τῆς κόμης, ἀλλὰ περοῦκα ἀληθινὴ ἀπὸ λευκὰ μαλλιά, ὅπως ἡ περοῦκα τοῦ μεσαιῶνος.*

Ἡ λάσση. — *Ὅταν πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμα λάσση ἀφίνει λεκέ, ὁ ὁποῖος ἐξαλείφεται, ἂν ἡ λάσση εἶναι καθαρά. Ἀφίνομεν πρῶτα νὰ ξηρανθῇ ἡ λάσση καὶ ἐὰν δὲν ἐξαφανισθῇ μὲ τὴν βοῦρτσαν, ἀσφαλῶς φεύγει μὲ πλύσιμον διὰ καθαροῦ νεροῦ. Ἂν καὶ πάλιν δὲν ἐξαλειφθῇ, ἀλείφομεν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ λεκὲ μὲ κρόκον αὐγοῦ καὶ κατόπιν ξεπλένομεν.*

Ἀλλὰ εἰς τὰς μεγαλουπόλεις ἡ λάσση περιέχει καὶ ξένας οὐσίας καὶ ἀφίνει λεκέδες, οἱ ὁποῖοι δύσκολα ἐξαλείφονται καὶ μάλιστα, ὅταν ἡ λάσση περιέχει καὶ σκουρχιάν. Μὲ ἕνα σαπούνισμα καλὸ ἀφαιροῦμεν τὰς ξένας οὐσίας πρῶτον, κατόπιν δὲ μὲ ἕνα βουρτσάκι καὶ διάλυσιν διτρυγικοῦ καλλίου τρίβομεν καλὰ τὸ μέρος τοῦ λεκέ. Ὁ λεκὲς ἀπὸ σκουρχιὰν καθαρίζεται μὲ διτρυγικὸν κάλλι.

Ἡ Λιχουδιά. — *Κρέμα σοκολάτα. Λάβετε 300 δρ. γάλα, διαλύσατε εἰς ἕνα ποτῆρι νερό, σὲ σιγανὴ φωτιά, τρία πλακάκια σοκολάτα καὶ σιγὰ σιγὰ ῥίπτετε εἰς ἕνα καζανάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε βάλει πρὶν τὴν σοκολάταν, τὸ γάλα.*

Εἰς ἄλλο δοχεῖον βάζετε 100 δρ. γάλα καὶ διαλύετε ὀλίγην βανίλλιαν προσθέτετε δὲ καὶ τοῦτο εἰς τὸ ἄλλο μίγμα τῆς σοκολάτας καὶ τοῦ γάλακτος καὶ τὰ βάζετε εἰς τὴν φωτιὰν νὰ βράσουν ὅλα μαζὶ ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, κατόπιν τραβᾶτε τὸ μίγμα ἀπὸ τὴν φωτιάν, τὸ ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ, κτυπᾶτε 5 κρόκους αὐγῶν καλὰ καὶ τοὺς ἀναμιγνύετε μὲ τὴν κρέμαν. Ἔπειτα βάζετε εἰς τὴν φωτιὰν μίαν μεγάλην κατσαρόλαν μὲ νερὸ καὶ μέσα εἰς αὐτὴν βάζετε τὸ καζανάκι μὲ τὴν κρέμαν διὰ νὰ δέσῃ καὶ κατόπιν σερβίρετε.

* * *

✻ ΝΕΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ✻

Πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἤνοιξε τὰς πύλας του εἰς τὸ Παρίσι ἕνα νέον Γαλλικὸν θέατρον. Τὸ θέατρον εἰς τὴν Γαλλίαν εὑρίσκεται εἰς κατάπτωσιν· ἔχει χάσει πρὸ πολλοῦ τὴν ἀποστολήν του, τὴν δόξαν καὶ τὴν λάμψιν τοῦ παρελθόντος. Ὁ καλλιτεχνικὸς ὅμιλος, ποῦ ἵδρυσεν αὐτὸ τὸ νέον θεατράκι, ἤρχισε πολὺ διαφορετικά. Ἀφοῦ διεκήρυξε τὴν περιφρόνησίν του πρὸς κάθε ἀπότειραν, σκοποῦσαν διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς μυθώδους πολυτελείας τῶν θεατρικῶν κτιρίων νὰ γελάσῃ τὸ κοινὸν καὶ νὰ παραμερίσῃ τὴν Φιλολογίαν καὶ τὴν Τέχνην, προέβη εἰς τὸ ἔργον του μὲ ὅλως ἀντιθέτους βάσεις. Κάθε σκέψις κερδοσκοπίας ἐτέθη κατὰ μέρος. Μιὰ ἀπόφασις ἐτιμοῦς διὰ τὴν ἀνήψωσιν τῆς Γαλλικῆς σκηνῆς ἀπετέλεσε τὸν μόνον σκοπὸν τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιχειρήσεως. Ὅ,τι ὑπάρχει σήμερον ἐν Γαλλίᾳ θεατρικόν, τὸ ἐθεώρησαν ὡς μὴ ὑπάρχον. Ἐζήτησαν τὴν πραγματοποίησιν τοῦ πόθου των, οὐχὶ εἰς ἀπομίμησιν, ἀλλ' εἰς τὸ νέον, τὸ ὑγιές, τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀληθές. Τὰ πρῶτα κεφάλαια των ἐπρόσεξαν νὰ εἶνε ὄχι ὑλικά, ἀλλ' ἠθικά, καλλιτεχνικά. Ὑπομονή, μέθοδος, ἐκλογὴ ἀμερόληπτος, βαθεῖα μελέτη, ἀγάπη πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ σύμφωνον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ θεάτρου, εἶνε αἱ βάσεις τῆς ἰδέας των. Ἀποβλέπουν νὰ καταρτίσουν ὄχι θεατάς, ἀλλὰ πελατείαν θεατῶν, τακτικοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ θεάτρου των, τοὺς ὁποίους νὰ συγκρατοῦν δι' ὅλων τῶν ἀτομικῶν θυσιῶν καὶ τῶν μέσων τῆς καλλιτεχνίας. Διεκήρυξαν ὅτι τὸ θέατρόν τους θὰ εἶνε ἀνοικτὸν εἰς πάντα θέλοντα νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς δραματικοὺς σκοποὺς των καὶ ποθοῦντα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῆς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως ἐν Γαλλίᾳ. Αἱ σκέψεις καὶ ἡ τακτικὴ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ νέου Γαλλικοῦ θεάτρου, πρέπει νὰ μελετηθῶσιν ἀπὸ τοὺς σκεπτομένους νὰ συμβάλουν εἰς αὐτὴν τὴν ἀναγέννησιν καὶ συστηματοποίησιν τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου.

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Το ὡρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου ἐσήμανε τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν. Ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος Ριβὰρ ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης του καὶ ἐνεδύθη βιαστικὰ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἀφότου προσελήφθη εἰς τὴν Ἑταιρίαν, τὸν ἐτοποθέτησαν εἰς τὸν μικρὸν σταθμὸν τοῦ Ὠιπερβοᾶ, ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς Βανδώμης, ὅπου ἦτο ἐνταυτῷ εἰσιτηριοπώλης καὶ κλειδοῦχος. Μολονότι δὲν εἶχε πολλὴν ἐργασίαν, διότι εἰς τὸ χωρίον του καὶ τὰ περίχωρα οἱ ἐπιβάται ἦσαν σπάνιοι, ἡ εὐθύνη του ὅμως ἦτο μεγίστη.

Τὴν μεσημβρίαν διήρχετο μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸ ἐξπρὲς τῶν Παρισίων. Ὤφειλε νὰ σπεύδῃ εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων μέτρων καὶ νὰ εἰδοποιῇ τὴν ἐμπορικὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἥτις προηγεῖτο τῆς ταχείας κατὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἔπειτα, μὴ ὑπάρχοντος ἄλλου τραίνου μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας, ἦτο ἐλεύθερος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωρίου, διὰ νὰ προγευματίσῃ μὲ τὴν ἡσυχίαν του. Πολλάκις ἐπαινεθεὶς ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸν ζῆλόν του ἐπρόκειτο νὰ προαχθῇ, ἀλλὰ πάντοτε ἠρνεῖτο. Ἀπὸ φύσεως ὀλιγαρκὴς καὶ χωρὶς φιλοδοξίας ἠγάπα τὸ χωρίον του καὶ τὸ σπίτι του.

Πρὸ ἓξ ἐτῶν εἶχε νυμφευθῆ μίαν νέαν Νορμανδήν, ἀρτίως σωματικῆς διαπλάσεως, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑταιρία εἶχεν ὑποσχεθῆ ὡς γαμήλιον δῶρον τὴν θέσιν τῆς γραμμοφύλακος, ὅταν ἡ κατέχουσα τὴν θέσιν αὐτὴν ἤθελεν ἀποχωρήσει τῆς ὑπηρεσίας. Μὲ τὸν συνδυασμὸν αὐτὸν ἡ νεαρὰ μήτηρ εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν ν' ἀναθρέψῃ τὴν μικρὰν Μαγδαληνήν, ἥτις ἐγεννήθη ἓν ἔτος μετὰ τὸν γάμον των. Ὁ Ριβὰρ ἐξ ἄλλου ὑπελόγιζεν ὅτι, μὲ τὸ ποσὸν ὅπερ θὰ ἐκέρδιζεν ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἡ σύζυγός του ἠδύνατο νὰ ἀποταμιεύσῃ μικρὰν προῖκα διὰ τὸ τέκνον των.

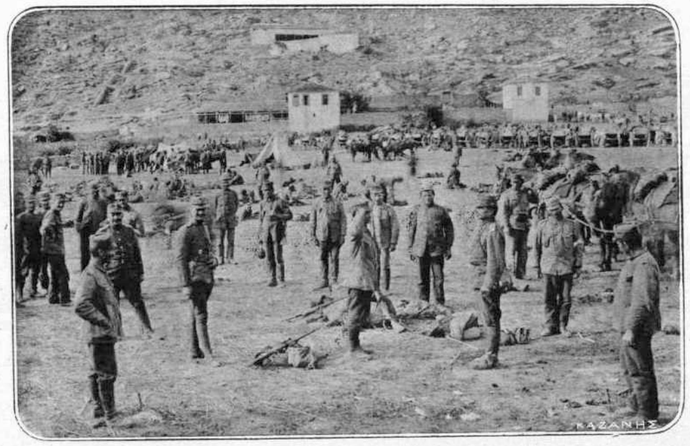

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ.— Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἐφέδρων ἠραιώθησαν αἱ τάξεις καὶ τὴν προτέραν ζωὴν τῆς κινήσεως, τῆς σκουθῆς, τοῦ ὀργασμοῦ καὶ τοῦ ἀυρετοῦ διεδέχθη ἡ γαλήνη τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας.

. . . Ἀφοῦ ἔπιε τὸν προϊνὸν καφφέ, ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ὅπου ἦτο τὸ κρεββατάκι τῆς μικρᾶς, ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς κόρης του.

— Μπαμπᾶ, νὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω, νὰ γυρίσωμε μαζῆ;

Ὁ Ριβὰρ ἔτρεξε πρὸς τὴν Μαγδαληνήν, τῆς ὁποίας τὸ ξανθὸ κεφαλάκι μὲ τὰ γαλανὰ μάτια πρισμένα ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνον ἐχρύσωνε τὸ προσκεφάλαιον, ἔκυψε καὶ τὴν ἠσπάσθη.

— Σοῦ εἶπα, πουλάκι μου, ὅτι δὲν θέλω νὰ βγαίνῃς μόνη σου, χωρὶς τὴν μαμά σου.

— Ἀ μπαμπᾶ, μὴ σὲ μέλλει· θὰ προσέχω. . . Ἔλα, μπαμπάκα μου . . . Πές μου· νὰ ἔλθω; . . .

Ὁ Ριβὰρ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῆς ἀρνηθῇ τὴν μεγάλην αὐτὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἐδέχθη.

— Καλά, σύμφωνοι . . . ἔλα νὰ μὲ πάρῃς . . .

— Ὠ! μπαμπᾶ μου, ἀνέκραξεν ἡ μικρά, σφίγκουσα τὸν λαιμὸν τοῦ πατρός της μὲ τοὺς μικροσκοπικούς της βραχίονας, πῶς σὲ ἀγαπῶ! . . .

Τότε ὁ Ριβάρ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῆς ἐπανέλαβε τὴν σύστασιν:

— Πρόσεξε μὴ τὴν ἀφήσῃς νὰ βγῇ ἀπ' ἐδῶ προτοῦ γίνῃ μεσημέρι καὶ τέταρτον, ἄκουσες;

— Πῶς εἶσαι ἔτσι μαλακός, καϋμένε· ἀπήντησεν ἐκείνη γελῶσα. Ὅ,τι σοῦ πῇ τὸ παραδέχεσαι! . . .

Μὲ ἄοριστον χειρονομίαν διέγραψεν ὅλην τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν κόρην του.

— Τί νὰ κάνω; . . .

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ ὁ Ριβὰρ ἐστράφη καὶ πάλιν:

— Μαγδαληνή, ἂν συναντήσῃς καγένα ἁμάξι, παραμέρισε· καὶ μὴ παίζῃς μὲ τὰ σκυλλιά! . . Νὰ καθίσῃς ἥσυχα καὶ νὰ μὲ περιμένῃς . . .

— Καλά, μπαμπᾶ . . .

Πολλάκις ἡ μικρὰ μετέβαινε πρὸς συνάντησιν τοῦ πατρός της καὶ ἐπανήρχοντο μαζῆ ἀπὸ τὸ σκιερὸ μονοπάτι διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν κρατούμενοι ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἐνῷ μὲ τὴν παιδικήν της ἀφελῆ περιέργειαν τὸν ἠρώτα διαρκῶς διὰ πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε πέριξ αὐτῆς.

Εἰς τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχεν ἀφιερώσει ὅλην τὴν ζωήν του. Τόσον τὸ ἐλάτρευε, ὥστε ἡ ἀγάπη του ἐνεῖχε κάτι τὸ θλιβερόν, τὸ διαρκῶς ἀνήσυχον. Ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ συμβῇ κανὲν δυστύχημα, καὶ ἔτρεμε χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ διατί, μήπως παρεφρόνησεν; . . . Ἐπετελέσθη λοιπὸν τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κἂν τολμήσῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ; . . . Τὸ παιδίον ἦτο ζωντανόν . . . καὶ εἰς τὸ ἀχανές ὁ κατνὸς τοῦ ἐξπρὲς ἀνήρχετο πρὸς τὸν κυανοῦν ὁρίζοντα, ὅπου ἐξηφανίζετο ὡς λευκὸν νέφος . . .

Ὅταν ἡ ἀτμομηχανὴ ἐξερευγομένη τῦρ μὲ βροντώδη ρόχθον εἶχε πλησιάσει τὸ ἀνύποπτον πλάσμα, ὁ φόβος τὸ ἠνάγκασε νὰ κύψῃ καὶ συστειρούμενον νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς γραμμῆς, ἐνῷ τὸ τραῖνον διῆλθεν ἀνωθεν τοῦ σώματός του, χωρὶς καθόλου νὰ τὸ θίξῃ! . . .

Ἐὰν ἀτεφάσιζε νὰ ἀλλάξῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς γραμμῆς διὰ νὰ σιδηρῶν ῥάβδων . . . ἡ κόρη του θὰ ἐσώζετο . . .

Ἡ ἄλλη ὅμως; . . . Ἡ ἐμπορικὴ ἁμαξοστοιχία, ἡ ὁποία ἀνέμενεν ἐκεῖ;

Θὰ ἐπήρχετο ἐκ τῆς συγκρούσεως ἀνυπολόγιστος, τρομερὰ καταστροφή· φρικώδης ἑκατόμβη πληγωμένων καὶ νεκρῶν . . .

Ψυχρὸς ἱδρὼς ἔρρευσεν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν του.

Ἐπὶ τέλους τί τὸν ἐμέλλε διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγνώστων, ἤρκει νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί του! . . . Τὸ Σύμπαν ὁλόκληρον δὲν εἶχε καμμίαν ἀξίαν ἀπέναντι αὐτῆς τῆς ξανθῆς κεφαλῆς εἰς τὴν ὁποίαν συνεκεντροῦτο ὅλη ἡ εὐτυχία του καὶ ὅλη ἡ χαρά του . . . Ἀλλ' ἀμέσως ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του ἐκάλυψε τὴν κραυγὴν τῆς πατρικῆς του καρδίας.

Ὄχι! Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πράξῃ οὕτω! . . Ὤφειλε τὴν ζωήν του εἰς τοὺς ταξειδιώτας, οἱ ὁποῖοι τῷ εἶχαν ἐμπιστευθῆ τὴν ἰδικήν των! . . Δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀρνηθῇ καὶ ἔτι πλειότερον ἀκόμη . . . ὅ,τι ὁήποτε ἤθελε τοῦ ζητηθῇ.

Τὸ ἐξπρὲς ἐπλησίαζε.

Ἔλαβε ἡρωϊκὴν στάσιν καὶ ἐκράτησεν ἀνοικτὴν τὴν γραμμήν.

Τὸ τραῖνον διῆλθεν ὡς ἀστραπὴ καὶ παρέσυρε τὴν μικράν . . .

Ἐξηντλημένος ὁ Ριβὰρ ἀπελιθώθη ἐκεῖ, μουγκρίζων θλιβερῶς, ὡς θανασίμως πληγωμένον ζῷον, καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀναλογισθῇ τὴν φρικώδη πραγματικότητα, ὅταν μία γλυκεῖα φωνὴ ἐψιθύρισε πλησίον του.

— Μπαμπά! . . . Ἀχ! πῶς ἐφοβήθηκα! . . .

Ὁ Ριβὰρ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς . . . Ἦτο θῦμα νοσηρᾶς ὀπτασίας; . . . Μήπως παρεφρόνησεν; . . . Ἐπετελέσθη λοιπὸν τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κἂν τολμήσῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ; . . . Τὸ παιδίον ἦτο ζωντανόν . . . καὶ εἰς τὸ ἀχανές ὁ κατνὸς τοῦ ἐξπρὲς ἀνήρχετο πρὸς τὸν κυανοῦν ὁρίζοντα, ὅπου ἐξηφανίζετο ὡς λευκὸν νέφος . . .

Ὅταν ἡ ἀτμομηχανὴ ἐξερευγομένη τῦρ μὲ βροντώδη ρόχθον εἶχε πλησιάσει τὸ ἀνύποπτον πλάσμα, ὁ φόβος τὸ ἠνάγκασε νὰ κύψῃ καὶ συστειρούμενον νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς γραμμῆς, ἐνῷ τὸ τραῖνον διῆλθεν ἀνωθεν τοῦ σώματός του, χωρὶς καθόλου νὰ τὸ θίξῃ! . . .

Ὁ δυστυχὴς Ριβὰρ κατελήφθη ὑπὸ φρικιαστικῆς ἀγωνίας.

Ἡ κόρη του ἦτο χαμένη! Νὰ τὴν φωνάξῃ; . . . Ἦτο πολὺ μακρά· ἀδύνατον νὰ τὸν ἀκούσῃ! Νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ μὲ χειρονομίαν; . . . Θὰ τὴν ἔθετεν εἰς φοβερὰν ἀμηχανίαν . . .

Νὰ σταματήσῃ τὸ ἐξπρές. Πῶς; Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ μηχανικὸς ἤθελεν ἀντιληφθῇ τὰ ἀπελπιστικὰ σημεῖα του καὶ ἐκκενώσῃ τὸν ἀτμόν, πάλιν θὰ ἦτο πολὺ ἀργά! . . .

Τὸ μόνον μέσον ποῦ τοῦ ἔμενε ἦτο . . . νὰ διευθύνῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 113 ἐξπρὲς ἐπὶ τῆς γραμμῆς ὅπου εἶχε σταματήσει ἡ ἐμπορικὴ ἁμαξοστοιχία . . . καὶ αὐτὸ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του . . .

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

* Η ΓΟΥΝΑ *

ΑΛΛΟΤΕ, εἰς παλαιὰς ἐποχάς, ἡ γοῦνα, τὰ γουναρικὰ ἐν γένει ἦσαν ἐξαιρετικὸν στολίδι, μία πολυτέλεια τὴν ὁποίαν ὀλίγαι γυναῖκες ἠδύναντο ν' ἀποκτήσουν. Ὑπῆρξαν μάλιστα χρονικαὶ περίοδοι, καθ' ἃς καὶ νόμοι αὐστηροὶ ἀπηγόρευον τὴν χρῆσιν γουναρικῶν εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις. Σήμερον τὰ γουναρικὰ ἐγένοντο κτῆμα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅλα τὰ ζῶα προσφέρουν τὸ τριχωτὸν δέρμα των εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀναλόγως τοῦ βαλαντίου ἑκάστου, ἐργοστάσια δὲ κολοσσιαῖα κατεργάζονται τὰ διάφορα γουναρικά, τὰ ὁποῖα ἡ μόδα ἐπέβαλε καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐργάτιδα καὶ τὴν κοινοτέραν ὑπηρέτριαν.

Ἡ σημερινὴ ἐξέλιξις τῆς μόδας εἰς τὴν γυναικείαν ἀμφίεσιν, οἱ ἄγνωστοι μέχρι τῆς χθὲς χρωματισμοὶ τῶν ὑφασμάτων ἠνάγκασαν καὶ τοὺς κατασκευαστὰς τῶν παλαιῶν γουναρικῶν, ν' ἀνακαλύψουν νέα, νὰ τὰ χρωματίζουν καὶ νὰ παρακολουθοῦν καὶ αὐτοὶ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς μόδας. «Εἰς τὸ τάδε φόρεμα πηγαίνει αὐτὴ ἡ γοῦνα». Ὅλα τὰ ζῶα ἔγιναν τῆς μόδας, ἡ γυναῖκα ἠμπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ ὅ,τι τῆς ***στέκει*** εἰς τὸ χρῶμα της, εἰς τὸ φόρεμά της, εἰς τὸ μέρος ὅπου πρόκειται νὰ μεταβῇ. Τὰ πολύτιμα γουναρικὰ ἐν τούτοις, ἡ Ζιμπελίν, ἡ Ἑρμίνη, ἡ Ἀργυρόχρους Ἀλώπηξ, θὰ χρησιμεύουν ὡς ἡ μόνη ἀπόδειξις τῆς τάξεως καὶ τῆς καλαισθησίας τῆς γυναικὸς τοῦ καλοῦ κόσμου. Τὰ σχήματα εἶναι ἐκτάκτως ποικίλα· κοντὰ διὰ τὸν περίπατον, περιλαίμια μικρὰ καὶ μεγάλα καθὼς καὶ μακρὰ ἐπανωφόρια, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐσυνείθιζον αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς. Ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τῆς γούνας ἀναλόγως τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας διακρίνεται ἡ γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ὅπως ἔχει τὸ πρωϊνὸν καὶ τὸ ἑσπερινόν της φόρεμα, τῆς χρειάζεται καὶ ἀνάλογος γοῦνα: Ἀλεποῦ ἢ Σκούγξ τὸ πρωΐ, Ζιμπελὶν ἢ ***Σενσιλλὰ*** τὸ ἀπόγευμα, Ἑρμίνη τὸ βράδυ, καὶ ποδῆρες ἐπανωφόριον, τὸ ὁποῖον καλύπτει μὲ χάριν ὁλόκληρον τὸ σῶμα της, ὅταν ἐξέρχεται ἐφ' ἁμάξης ἢ μεταβαίνει εἰς τὸ θέατρον.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος Η΄ φέρων μποὰ ἀπὸ Λούτρ (Ἔνυδρίδα).

*

Ἡ γοῦνα εἶναι τὸ φυσικὸν ἔνδυμα ὡρισμένων ζώων, τὴν ὁποίαν ἀφαιρεῖ ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ κατασκεάσῃ ἰδικὸν του ἔνδυμα, προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ὑγρασίας. Ἡ χρῆσις τοῦ δέρματος τῶν ζώων ὡς προφυλακτικοῦ καὶ ὡς στολίσματος, χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐποχῶν. Εἶναι γνωστὴ ἡ παράστασις τοῦ Ἡρακλέους φέροντος τὸ δέρμα τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας. Οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν μακρὰ κ' ἐπικίνδυνα ταξείδια πρὸς ἀνεύρεσιν γουναρικῶν εἰς τὰς βορείους χώρας τῆς Εὐρώπης. Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἡμῶν ἐγνώριζον τὰ γουναρικὰ καὶ διετέλουν εἰς ἐμπορικὰς σχέσεις διὰ τῶν Φοινίκων μὲ τολμηροὺς προμηθευτὰς τῶν Σκανδιναυικῶν χωρῶν. Οἱ Πέρσαι ἐθεώρουν τὰ γουναρικὰ ὡς ἀντικείμενα πολυτελείας.

Ἀπὸ τοῦ ἔκτου αἰῶνος, ἀπὸ τῶν κατακτήσεων τῶν Γότθων καὶ τῶν Φράγκων, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἡ χρῆσις τῶν γουναρικῶν μετεδόθη εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ κατόπιν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οἱ βάρβαροι, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν πολυτέλειαν, διετήρησαν τὰς μηλωτάς, μολονότι ἡ θερμοκρασία τῶν λατινικῶν χωρῶν ἦτο ἠπιωτέρα, καὶ ἀντικατέστησαν τὰ χονδρὰ δέρματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρουν, μὲ ἐλαφρότερα ὑφάσματα τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ ὡς ἐπίδειξιν πλούτου μετεχειρίζοντο σπάνια καὶ πολύτιμα γουναρικά.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τὰ γουναρικὰ κατήντησαν σπάνιον εἶδος, τὸ ὁποῖον οἱ ἔμποροι ἐπρομηθεύοντο ἀπὸ τὴν βόρειον Ρωσσίαν, τὴν Σιβηρίαν καὶ τὰς Σκανδιναυικὰς χώρας.

Ἰδιαιτέρως ὅμως γνωστὸν εἶδος ἦτο ἡ Ἑρμίνη τὴν ὁποίαν συγγραφεῖς τινες, ἀρχαιότατοι, ἀναφέρουν, ὡς προερχομένην ἐξ Ἀρμενίας.

Ἡ χρῆσις τῶν γουναρικῶν ἐγενικεύθη ἐν Γαλλίᾳ μὲ τοὺς πρώτους βασιλεῖς. Ὁ Καρολομάγνος, τοῦ ὁποίου ἡ αὐλὴ διεκρίνετο ἐπὶ μεγάλῃ πολυτελείᾳ, ἐσυνείθιζε κατὰ τὸν χειμῶνα νὰ φορῇ πολύτιμον μηλωτήν. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἐσωτερικῶς ἀπὸ δέρμα ἑρμίνης, ἀλώπεκος καὶ ἄλλων σπανίων ζώων. Ὅλη ἡ Γαλλικὴ ἀριστοκρατία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐφόρει πολυτιμότατα γουναρικὰ μυθώδους ἀξίας.

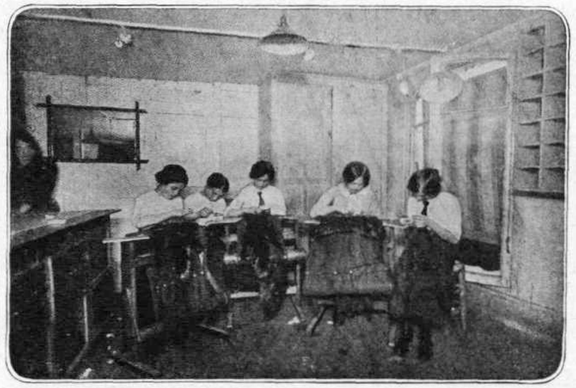

Ἀφοῦ ὑποστοῦν τὰ δέρματα ὅλην τὴν κατεργασίαν τῆς ἀπολυμάνσεως, ταριχεύσεως κλπ. περιέρχονται εἰς χεῖρας κορασίδων διὰ νὰ συρραφοῦν καὶ γίνουν ἐπανωφόρια.

Ὅταν κατὰ τὸ 1096 οἱ Σταυροφόροι εἰσέβαλον εἰς τὰ Αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα τοῦ Βυζαντίου, ἡ ἄξεστος ἀνατροφή των ἐσκανδάλισε τὴν εὐγενῆ αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ ἡ ἀφθονία τῶν πολυτίμων γουναρικῶν, τὰ ὁποῖα ἐφόρουν οἱ Χριστιανοὶ πρίγκηπες τῆς Δύσεως, κατέπληξε τοὺς Βυζαντινούς. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ Γοδεφρουὰ δὲ Μπουγιὸν ἐφόρει πολύτιμα γουναρικὰ ἀξίας ἄνω τῶν 200,000 φράγκων!

Αἱ ἀτ' εὐθείας σχέσεις τῆς Εὐρώπης μὲ τὴν Ἀσίαν μετὰ τὰς Σταυροφορίας, ὡς πρῶτον ἀποτέλεσμα ἔσχον ἀφθονίαν γουναρικῶν εἰς τὰς Γαλλικὰς ἀγοράς. Τόση δὲ μανία εἶχε καταλάβει τοὺς Εὐρωπαίους εἰς ἀγοράν γουναρικῶν, ὥστε κατήντησε νὰ ὑπάρχουν περισσότεροι τεχνῖται γουναρικῶν ἀτ' ὅλα τὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα. Ὅσοι ἕνεκεν ἀνεχείας δὲν ἠδύναντο ν' ἀγοράσουν τὰς πολυτελεῖς μηλωτὰς τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Σιβηρίας, ἠρκοῦντο εἰς τὰ δέρματα τῶν λαγωῶν καὶ τῶν γάτων. Τόσον δὲ εἶχον καταστῆ τῆς πρώτης ἀνάγκης ὥστε, καὶ τὰ ἐνδύματα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα διένεμον εἰς τοὺς πτωχούς, ἦσαν κεκοσμημένα μὲ γουναρικά. Δὲν ἠρκοῦντο πλέον νὰ φοροῦν τὸ τρίχωμα τῶν ζώων ἐσωτερικῶς, ἀλλ' ἐκόσμουν τὰ ἐπανωφόρια εἰς τὰς περιχειρίδας, τὸ περιλαίμιον καὶ τὸ ποδῆρες περίβλημα.

Πολλοὶ Γάλλοι βασιλεῖς εἶχον ἀπαγορεύσει αὐστηρότατα τὴν χρῆσιν μηλωτῶν εἰς τὸν λαόν· ἐν τούτοις, εἶναι γνωστὸν ὅτι, διὰ νὰ κατασκευάσουν δύο ἐνδυμασίας τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, ἐν ἔτει 1294, κατηνάλωσαν 670 κοιλίας.

Ὁ Δοὺξ τοῦ Μπερύ, υἱὸς τοῦ βασιλέως τούτου, ἠγόρασε 10 χιλιάδες κοιλίας διὰ νὰ κατασκευάσῃ πέντε ἐπανωφόρια καὶ ὑπενδύτας. Ὁ Δοὺξ τοῦ Ὀρλεάν, ἀνεψιὸς τοῦ ἰδίου βασιλέως, κατηνάλωσε 2,090 δέρματα ζώων μικροσκοπικῶν φαιοῦ χρώματος, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐστοίχιζε ἄνω τῶν 100 φράγκων. Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΑ΄ αἱ κυρίαι ἀντικατέστησαν τὰ γουναρικὰ μὲ ὑφάσματα μεταξωτὰ καὶ βελούδινα.

Ὁ δέκατος ἕκτος αἰὼν ἐπανέφερε τὴν μόδαν τῶν γουναρικῶν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἑنρίκου Γ΄ κατὰ τὸ 1650 ἐμφανίζεται κατὰ πρῶτον τὸ manchon ἀπὸ σατὲν ἢ βελοῦδο μὲ ἐσωτερικὸν περίβλημα ἀπὸ γοῦνα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄ τὸ manchon μετεχειρίζοντο ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Κατὰ τὸ 1692 ἡ ἰδιοτροπία τῆς μόδας ἐγενίκευσε τὴν χρῆσιν τῶν manchon μὲ γοῦνα, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσῆγον τὰ σκυλλάκια, τὰ ὁποῖα αἱ κυρίαι τοῦ κόσμου ἔφερον παντοῦ μαζί των. Ἔκτοτε ἡ μόδα τῶν γουναρικῶν εἶχε κατακτήσει ἀμφότερα τὰ φῦλα μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὅστις ἀνέκοψεν ὀλίγον τὴν μανίαν, ἤτις εἶχε καταλάβει τοὺς Γάλλους, σταταλῶντας μυθώδη ποσὰ εἰς τὰ γουναρικά, μολονότι ἡ Αὐτοκράτειρα καὶ αἱ ἀδελφαί του ἐδαπάνων μεγάλα ποσὰ κρυφίως εἰς ποικίλα εἴδη γουναρικῶν.

Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοκρατορίαν ἐνεφανίσθη τὸ ***μπουρνοῦζι,*** χρησιμοποιούμενον διὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς τελετάς. Ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη ἀπεδέχθη τὴν πρακτικὴν καὶ χαριτωμένην αὐτὴν μόδαν. Τὸ ***μπουρνοῦζι*** κατασκευάζεται κυρίως ἀπὸ Ἑρμίνην καὶ Ζιμπελίν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Directoire αἱ κυρίαι τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου καὶ αἱ καλλιτέχνιδες ἐφόρουν κόθορνον, τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ὑπόδημα.

*

Τὰ ζῶα, τὸ δέρμα τῶν ὁποίων χρησιμοποιεῖται πρὸς παραγωγὴν τῶν μηλωτῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων εἰδῶν, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς μὲν μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι πρὸς θέρμανσιν τοῦ σώματος, μετέπειτα δὲ ἐξειλίχθησαν εἰς περιβλήματα πολυτελείας καὶ ἐπιδείξεως μᾶλλον παρὰ ὡς θερμαντικὰ φορέματα, εἶναι πολλά. Τὰ κυριώτερα ὅμως τούτων, καὶ τὰ γνωστότερα εἶναι ***ἡ Λούτρ*** τῆς θαλάσσης, ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη Ἔνυδρίς, ἤτις ἔχει μῆκος ἀπὸ τῆς ρινὸς μέχρι τῆς οὐρᾶς 1 μ. 60 καὶ βάρος 35-40 κιλογράμμων, οὐρὰν βραχεῖαν (30 ἑκατ. τοῦ μέτρου), πλατείαν, κωνικὴν καὶ πολὺ πυκνήν. Ὁ λαιμός της εἶνε παχὺς καὶ βραχύς· εἰς τὸ ἄνω χεῖλος ἔχει παχεῖς μύστακας, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ εἶναι διαφανεῖς καὶ πολὺ μεγάλοι. Οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν εἶνε ἡνωμένοι διὰ παχείας μεμβράνης.

Ἡ Ἔνυδρὶς εἶνε χαριτωμένον καὶ εὔθυμον ζῶον· εὑρίσκεται δὲ εἰς τὰς νήσους καὶ τὰ παράλια τοῦ Ὠκεανοῦ μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἕνεκα τῆς μεγάλης καταδιώξεως ἣν ὑπέστησαν τὰ ζῶα ταῦτα, ἠλαττώθη πολὺ ὁ ἀριθμός των καὶ μόλις συναντᾷ τις αὐτὰ εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰαπωνίας.

Τὰ Petis-gris, ὁ λεγόμενος Σκίουρος, εἶναι τὰ θελκτικὰ σαρκοβόρα τῶν δασῶν μας. Πηδοῦν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, πετοῦν μᾶλλον, ἀναρριχῶνται εἰς τὰ ὕψη τῶν δένδρων καὶ στιλπνώνουν τὸ τρίχωμά των μὲ τὴν γλῶσσαν. Τὸ θέρος κατέρχονται εἰς τὴν πεδιάδα καὶ καταστρέφουν τὰς ἀμυγδαλέας καὶ τὰς καστανέας.

Ὁ κοινὸς Σκίουρος εὑρίσκεται εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Γερμανίαν εἰς τὴν Σιβηρίαν καὶ εἰς τὴν Λαπωνίαν. Τὸ δέρμα του μεταβάλλεται ἀναλόγως τῶν κλιμάτων καὶ τῶν ἐποχῶν. Τὸ μῆκος του εἶναι 25 ἑκατ. τοῦ μέτρου καὶ τὸ ὕψος του 10 ἑκατ. Ἡ οὐρά του ἔχει τὸ αὐτὸ μῆκος τοῦ σώματος. Ἡ κεφαλή του εἶναι στακτόχρους, ὁ δὲ λαιμός, τὸ στῆθος καὶ ἡ κοιλία, λευκή. Οἱ Σκίουροι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε μαῦροι. Τὸ ὄνομα τοῦ Petisgris ἀναφέρεται εἰς τὴν γοῦναν, ἤτις γίνεται ἀπὸ τὴν πλάτην τοῦ ζῴου.

Ἡ Κυανὴ Ἀλώπηξ. Τὰ σαρκοβόρα ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατοικοῦσι τὸ μεσημβρινὸν ἡμισφαίριον. Μολονότι ὁμοιάζουν πολὺ πρὸς τὴν κοινὴν ἀλώπεκα, ἡ Ἐρυθρὰ Ἀλώπηξ, ἢ ἀλώπηξ τῶν πολικῶν θαλασσῶν διαφέρει αἰσθητῶς. Εἶναι βραχύσωμος· μόλις 1 μέτρου. Τὸ τρίχωμά της μεταβάλλεται ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν· εἶναι πολὺ πυκνόν. Διαμένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ὑπὸ τὰς πέτρας.

Ἡ Ἀργυρόχρους Ἀλώπηξ. Ἡ γοῦνα τοῦ θαυμασίου τούτου ζῴου, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν καὶ τὴν Σιβηρίαν, εἶναι περιζήτητος. Πωλεῖται μέχρι 15,000 φρ. ὅταν εἶνε ὡραία καὶ χωρὶς ἐλάττωμα. Οἱ Ὀστιάκ, χωρικοὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, λαμβάνουν τὰς μαύρας ἀλώπεκας πολὺ μικρὰς ἀκόμη καὶ τὰς τρέφουν μὲ τὸ γάλα τῶν γυναικῶν των, καὶ ὅταν μεγαλώσουν ὀλίγον, τοὺς θραύουν τὸν ἕνα πόδα διὰ ν' ἀδυνατίσουν διότι, φαίνεται, ὅτι τὸ δέρμα τῶν ἀδυνάτων εἶναι ὡραιότερον. Λέγεται ὅτι μεταξὺ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα ἡ Μ. Αἰκατερίνη τῆς Ρωσσίας προσέφερεν εἰς τὸν Σουλτάνον κατὰ τὸ 1776 ὑπῆρχε μηλωτὴ ἀπὸ Μαύρην Ἀλώπεκα ἀξίας 300,000 φρ.

Ὁ στακτόχρους Σκίουρος.

Ἡ κοινὴ Ἔνυδρίς.

Ἡ ***Τκτὶς*** (La Martre). Τὰ ζῷα ταῦτα εὑρίσκονται ἐν Εὐρώπῃ, Ἀσίᾳ καὶ Ἀμερικῇ εἰς τὰς βορείους χώρας. Εἶναι σαρκοβόρα μήκους 50 ἑκατ. τοῦ μέτρου καὶ ὕψους 25 ἑκατ. Ἡ οὐρά των ἔχει μῆκος 30-33 ἑκατ. Ἀναλόγως τῆς χώρας καὶ τοῦ κλίματος, ὅπου κατοικεῖ, διαφέρει τὸ χρῶμα τοῦ τριχώματός του, τὸ μῆκος, τὸ πάχος καὶ ἡ ποιότης τῆς γούνας, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία εἶναι μεγάλη, διότι χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν πολὺ θερμῶν μανσόν. Μὲ τὰς οὐρὰς κατασκευάζουν περιλαίμια, γαρνιρίσματα φορεμάτων καὶ μηλωτάς. Ἡ Martre τοῦ Καναδᾶ εἶναι λεπτοτέρα καὶ ἀκριβωτέρα ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα μέρη. Τὴν ὀνομάζουν δὲ Ζιμπελίνα τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ ***Ζιμπελὶν*** (Νυφίτσα τῶν Ἰνδιῶν). Ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν Martre τῆς Εὐρώπης, διότι ἔχει τὸ αὐτὸ ἀνάστημα. Ἔχει σῶμα μακρότερον, ἐνῷ ἡ οὐρὰ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 22 ἑκατ. τοῦ μέτρου. Τὸ τρίχωμα τῆς Ζιμπελίν, μαλακὸν καὶ στιλπνόν, ἔχει μεγαλητέραν ἀξίαν, ὅταν τὸ χρῶμα του εἶναι βαθύ. Τὸ δέρμα αὐτῶν πολεῖται ἀπὸ 250 ἕως 2500 φρ. τὸ τεμάχιον. Χρησιμοποιεῖται δὲ εἰς τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας ὡς γαρνιτοῦραι καὶ γοῦναι κυριῶν ὡς καὶ διὰ μεγάλα ἐπανωφόρια. Φόρεμα μήκ. 1.30 μ. πωλεῖται ἀπὸ 30,000 μέχρι 200,000 φράγκων. Ἐπὶ τὴν Κάμτσατκα τῆς Σιβηρίας ὑπῆρχον τόσα πολλὰ Σαμούρια (Zibeline), κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατακτήσεως τῆς χώρας ταύτης, ὥστε οἱ κάτοικοι παρέδιδον εὐκολώτατα γούνας ἀπὸ σαμοῦρι πρὸς πληρωμὴν τῶν φόρων. Μάλιστα περιέπαιζον τοὺς κοζάκους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔδιδον ἕνα μαχαῖρι διὰ μίαν ἀτ' αὐταῖς τῆς γοῦνες. Τώρα ὅμως τὰ σαμούρια εὑρίσκονται μόνον εἰς τὰ ὀρεινὰ δάση τῆς Β. Ρωσσίας.

Ἡ Ἔνυδρὶς (Λούτρ).

Ἡ ***Ἐνυδρὶς*** (Λούτρ) πολλὰς ποικιλίας τῆς Νυφίτσας πρὸς τὴν ὁποίαν ὁμοιάζει πολύ. Ἡ Λευκοϊκτὶς ἔχει μῆκος 35 περίπου ἑκατ. μέχρι τῆς οὐρᾶς, ἤτις δὲν εἶναι μεγαλητέρα τῶν 15 ἑκατ. καὶ ἔχει εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ὡραῖον μαῦρον χρῶμα. Τὸ ζῷον τοῦτο κατὰ τὸ θέρος εἶναι καστανοῦ χρώματος, μὲ τὴν κάτω σιαγόνα λευκήν, τὸν δὲ χειμῶνα τὸ τρίχωμά του γίνεται κατάλευκον. Ὅταν τὸ τρίχωμά της εἶναι κίτρινον, σημαίνει ὅτι τὸ ζῷον ἔχει γηράσει ἤδη καὶ δὲν ἔχει μεγάλην ἀξίαν, διότι ἡ Λευκοϊκτὶς ζητεῖται κυρίως διὰ τὸ πάλλευκον χρῶμά της μὲ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς κατάμαυρον.

Ἐκ τῶν 80 χιλιάδων ἐξορίστων τῆς Σιβηρίας, 15 χιλιάδες περίπου χρησιμοποιοῦνται διὰ τὸ κυνήγιον τῆς Λευκοϊκτίδος καὶ τοῦ Σαμουριοῦ, κυνήγιον ἐπιπονότατον καὶ πλῆρες κινδύνων εἰς τὰς ἀτροσπελάστους παγωμένας ἐρήμους τῆς Σιβηρίας.

Τὸ **Vison** (***Ἰκτὶς τῆς Ἀμερικῆς***). Εἶναι ζῷον ἀνῆκον εἰς τὸ εἶδος τῶν Σαμουρίων (Martres) καὶ τῶν Ἐνυδρίδων (Loutres) ζῶν μᾶλλον ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ κατοικοῦν εἰς τὰς ὄχθας τῶν τελμάτων καὶ τῆς θαλάσσης. Ὁμοιάζουν μᾶλλον πρὸς τὰ κουνάβια. Τὸ τρίχωμα τοῦ ζῴου τούτου μεταχειρίζονται διὰ τὴν κατασκευὴν περιλαιμίων, γαρνιτοῦρας καὶ τὰ ὡραιότερα δέρματά των διὰ μεγάλα ἐπανωφόρια. Εἶναι χρώματος βαθέως κιτρίνου.

Ὁ ***Ἀσπάλαξ (Τυφλοπόντικον)*** **La Taupe,** εἶναι καὶ τοῦτο μικρὸν ζῷον, τὸ ὁποῖον παρέχει τὸ τρίχωμά του εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως τὸ **Caracul** (***εἶδος Λυγγὸ***) καὶ τὸ ***Κουνάβι*** **(Le Putois).** Τὸ τρίχωμα τοῦ Ἀσπάλακος ἔχει τὴν γλυκύτητα τοῦ βελούδου. Ἄλλοτε αἱ ἀριστοκρατίδες κυρίαι ἐξύριζον τὰς ὀφρῦς, διὰ νὰ τὰς ἀντικαταστήσουν μὲ μικροὺς θυσάνους τριχῶν Ἀσπάλακος, διότι ἦτο πολὺ εὐχάριστον καὶ θελκτικὸν τὴν ὄψιν.

Τὸ **Skungs** εἶναι τὸ δέρμα τῆς Mouffette. Ἀπ' ὅλα τὰ ζῷα τῆς Δημιουργίας, ἡ Mouffette εἶναι τὸ περιεργότερον, διότι κάτωθεν τῆς οὐρᾶς φέρει ἀσκοὺς πλήρεις βρωμεροῦ ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον χύνει διαρκῶς. Εἶναι ζῷον τῆς Ἀμερικῆς, τὸ τρίχωμά του εἶναι μακρόν, μαλακόν, στιλπνόν, καὶ χρώματος βαθέως καστανοῦ.

Τὸ Skungs, ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ του μαύρου χρώματος εἶναι ἐν μεγάλῃ χρήσει.

Ἐπίσης οἱ ***Πάνθηρες*** ἔχουν θαυμάσιον τρίχωμα καὶ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν φορεμάτων, μανσὸν καὶ ταπήτων.

Οἱ **Chinchilla** εἶναι ζῷα μὲ πυκνὴν οὐράν, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα καλύπτεται ἀπὸ λεπτοτάτην γοῦναν. Εἶναι 5 ἕως 6 εἰδῶν καὶ κατοικοῦν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπὶ ὑψηλοτάτων ὀρέων. Ἐκ τοῦ δέρματός των κατασκευάζονται μανσόν, καπέλλα καὶ ὁλόκληρα ἐπανωφόρια. Γίνονται δ' εὐκόλως κατοικίδια ζῷα.

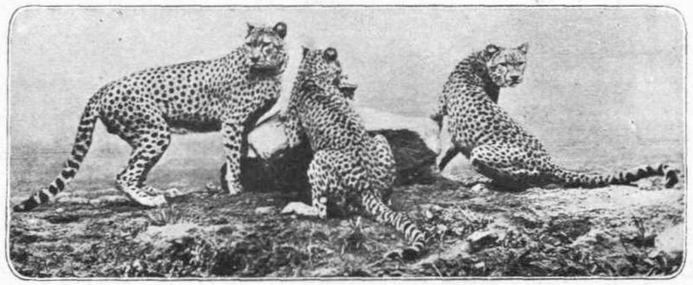

Οἱ Πάνθηρες.

* * *

— Τί περίεργα ὄντα ποῦ εἶνε αἱ γυναῖκες! Αὐτοκτονοῦν εὐκόλως ὅταν ἐγκαταλειφθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐραστάς των, ἀλλὰ ποτὲ δὲν σκέπτονται τοιοῦτόν τι ἐὰν ἀποθάνῃ ὁ νόμιμος σύζυγός των.

— Τί περίεργος ποῦ εἶνε ὁ κόσμος! Εὑρίσκει κανεὶς εὐκολώτερα δανεικὰ διὰ νὰ πιῇ σαμπάνια, παρὰ διὰ νὰ ἀγοράσῃ ψωμὶ νὰ φάνε τὰ παιδιά του.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὰ παιγνιόχαρτα ἦσαν βεβαίως ἄγνωστα εἰς τοὺς προγόνους μας. Ἡ Ἱστορία δὲν ἀναφέρει πῶς ἐδοκίμαζον τὴν τύχην των οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Ἐὰν ὅμως ἔζη εἰς τὴν ἐποχήν μας ὁ Ἀριστοφάνης, ὅστις μᾶς ἀφῆκε δριμυτάτην σάτυραν τῶν γυναικῶν τῆς ἰδικῆς του ἐποχῆς εἰς τρία κλασσικὰ ἔργα του, θὰ εὕρισκε ἄφθονον ὕλην νὰ σατυρίσῃ, ὄχι μόνον τὴν σύγχρονον μόδαν τῆς ἀμφιέσεως εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις, ἀλλὰ κυρίως τὴν μανίαν, ἥτις κατέλαβε τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοῦ ΙΖ' αἰῶνος μέχρι σήμερον μὲ τάσεις ἐπικινδύνους διὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν καλλονὴν τοῦ ὡραίου φύλου καὶ τὴν τσέπην τῶν συζύγων κλπ.

Δύο παιγνίδια ἐκυριάρχησαν τὸ πνεῦμα τῶν γυναικῶν πρὸ τριῶν αἰώνων ἐν Εὐρώπῃ, ἡ μπουγιώτ καὶ ἡ πασσέτα ἢ ὀρθότερον μπασσέτα. Κατόπιν ἐπεκράτησεν ὁ λανσκενὲς καὶ ὁ φαραώ, τὰ ὁποῖα διεδέχθησαν ὁ μπακαρᾶς, τὸ πόκερ καὶ τὸ μπρίτζ. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ φύσεως ἀρέσκονται εἰς τὰ ἀπρόοπτα, ἐσταμάτησαν εἰς τὰ δύο κατ' ἐξοχὴν πλήρη συγκινητικῶν μεταπτώσεων καὶ ἀνεκφράστων ἐκπλήξεων παιγνίδια· τὸν μπακαρὰν καὶ τὸ πόκερ. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ εἰμποροῦν νὰ κρατήσουν τοὺς θηλυκοὺς παίκτας ἐπὶ ἡμέρας πέριξ τῆς πρασίνης ἢ τῆς πενταγώνου τραπέζης. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἁπλησταείας τοῦ κέρδους, τοῦ τατεινοῦ κέρδους, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἐλατήριον παντὸς χαρτοπαίκτου. Αἱ γυναῖκες παίζουν μᾶλλον διὰ τὴν ἀπόλαυσιν· τὴν μέθην τῆς νίκης. Εἶναι ἀληθῶς ἄξιον ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως ὅτι, διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲν μετεβλήθησαν οὔτε τὰ παιγνίδια, οὔτε τὰ αἰσθήματα καθόλου. Εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα βλέπομεν τοὺς αὐτοὺς γυναικείους τύπους παίζοντας μπασσέταν κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἀκριβῶς ὅπως σήμερον εἶναι ἀφωσιωμέναι εἰς τὸ μπρίτζ ἢ τὸ πόκερ, μὲ τοὺς ἀπέξω συμβουλεύοντας ἢ συνεννοουμένους. Καὶ τότε ἡ ἀστυνομία ἐπενέβαινε, ἀγρίως μάλιστα ἐναντίον τῶν γυναικῶν.

ΑΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΔΕΣ. — Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διευθυντηρίου ἐν Γαλλίᾳ τὸ χαρτοπαίγνιον ἤκμαζεν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπρωτοστάτουν παίζουσαι μετὰ λύσσης.

Τὸ παιγνίδιον τῆς Μαρίας Ἀντωανέτας παρέμεινε ἱστορικόν. Διὰ τὸ «Φαραὼ» εἶχε προσκαλέσει ἐπίτηδες τραπεζίτας ἐκ Παρισίων εἰς τὰς Βερσαλλίας. Εἰς μίαν νύκτα ἐκέρδισεν 7000 λουδοβίκεια ἤτοι 140,000 λίβρας, δηλαδὴ περὶ τὰς 500 χιλιάδας φράγκων.

Οἱ ἠθικολόγοι λέγουν ὅτι τὸ χαρτοπαίγνιον ἀσχημίζει τὰς γυναῖκας. Μὴ τοὺς πιστεύετε... Τὸ χαρτοπαίγνιον δὲν ἀσχημίζει καθόλου τὰς γυναίκας. Τὰς γελοιοποιεῖ, ἀφαιρεῖ τὸ προσωπεῖον τους! Τὰς εἰδοποιοῦμεν μὲ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον. Καὶ εἶναι φυσικώτατον, διότι αἱ γυναῖκες παίζουν μὲ πάθος καὶ λησμονοῦν εἰς τὸ παιγνίδι των τὸ Σύμπαν καὶ τὸ... πρόσωπόν των· Ὁ ζωγράφος Lorrain ἀφῆκε φρικώδεις εἰκόνας προσώπων ἐψιμμυθιωμένων, τὰ ὁποῖα διαρκοῦντος τοῦ χαρτοπαιγνίου ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὴν φυσικήν των κατάστασιν! Μία ὡραία γυναίκα παύει νὰ θέλῃ εἰς τὸ παιγνίδι, ὅλα τὰ ἔνστικτά της ἐξεγείρονται, ἀφυπνίζονται. Εἶναι ὁρμητικωτέρα, παθαίνεται ἀπείρως περισσότερον, ἐνῷ ὁ ἄνὴρ εἶναι συνήθως ἠρεμώτερος, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, ἐνῷ ὁρκίζεται ὅτι δὲν θὰ πατήσῃ πλέον εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ἐνῷ ὁρκίζεται ἐπικαλούμενος θεοὺς καὶ δαίμονας, εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΠΡΙΓΚΙΠΙΚΗ ΙΔΕΑ

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ Πριγκίπισσα Ἀλίκη ἐκάλεσε παρ' Ἑαυτῇ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἵτινες κατὰ τὸν πόλεμον Τὴν ἐβοήθησαν καὶ ἀφοῦ τὰς ηὐχαρίστησε διὰ τὴν συνδρομὴν ἣν παρέσχον Αὐτῇ, ἐδώρησεν αὐταῖς εἰς ἀνάμνησιν ἀνὰ μίαν περίκομψον καρφίδα χρυσῆν μὲ λευκὸν ἐμαγὲ πλαισιούμενον ἀπὸ βαθυκύανον γραμμήν, φέρον δὲ χρυσᾶς τὰς λέξεις: «Μακεδονία - Ἤπειρος 1912 - 1913» καὶ ἄνωθεν στέμμα. Αἱ κυρίαι, αἵτινες ἔτυχον τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς τιμῆς εἶναι: Ἡ κυρία Ἀρριέττα Τομπάζη, ἡ κυρία Βιργινία Χαριλάου, ἡ κυρία Κ. Μελᾶ, ἡ κυρία Μπέμπη καὶ αἱ δεσποινίδες Ὑπατία Τομπάζη, Ἰουλ. Τισσαμενοῦ, Νικολοπούλου καὶ Διαμαντοπούλου.

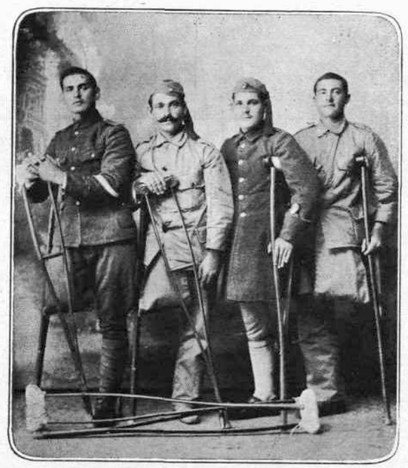

ΤΑ ΑΤΥΧΗ ΘΥΜΑΤΑ. — Ἡ Μοῖρα, σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν τὰ τέσσερα αὐτὰ συμπαθητικὰ παληκάρια τὰ ἐστέρησε, ἐνῷ ἐπολεμοῦσαν τοῦ ἑνὸς ἄκρου των καὶ ὅταν, ἀκρωτηριασμένα πλέον, ἐβρήκαν ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα τὰ ὠδήγησεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ οἱ τέσσαρες ὁμοιοπαθεῖς ἐθρήνησαν τὸ πάθημά των. Ὁ 1ος ἐξ ἀριστερῶν Θεοδ. Γ. Δραγώνας ἐκ Καλαμῶν, ἔγγονος τοῦ Δημ. Δραγώνου, ἀκολούθου τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε', δεκανεὺς τοῦ 3ου Ἱππικοῦ Συντάγματος, ἐτραυματίσθη δίς. Πρῶτον κατὰ τὴν μάχην τῆς Μπιγλίστας εἰς τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον καὶ δεύτερον εἰς τὴν ἄνω Τζουμαγιάν, ὁ 2ος Χρ. Φλασκῆς εὔζωνος τοῦ 9ου Τάγματος ἐτραυματίσθη εἰς Λαχανᾶ, ὁ 3ος Θ. Κριεκούκης τοῦ 7ου Εὔζ. Τάγματος ἐτραυματίσθη εἰς Κιλκὶς καὶ ὁ 4ος Χρ. Α. Σούμπας δεκανεὺς τοῦ 7ου πεζικοῦ Συντάγματος, ἐτραυματίσθη εἰς Κιλκίς.

ΕΥΛΑΒΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Β' Μεραρχίας, μόλις ἐπανῆλθον εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐξέδραμον ἐν σώματι εἰς Δεκέλειαν καὶ γονυπετήσαντες ἀπέθεσαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Μάρτυρος - Βασιλέως ἄνθη καὶ φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχον συλλέξει οἱ γενναῖοι πολεμισταὶ ἐπάνω εἰς τὰ στενὰ τῆς Κρέσνας, ἐκεῖ ποῦ ἐπολεμοῦσαν ἐκδικούμενοι τὸν θάνατον τοῦ νεωτέρου Κόδρου.

ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΩΡΑΙΑ

Καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Β' Μεραρχίας μέσα εἰς τῆς μάχης τὸν ὁρμαγδὸν ἔσχον εὐτυχῆ ἐμπνευσιν. Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ Πέτσοβον ἔκοψαν μίαν ἐλάτην, ἐπελέκησαν καλὰ τὸν κορμόν της καὶ ἔκαμαν ἐξ αὐτοῦ κοντὸν διὰ τὴν σημαίαν τοῦ 1ου Πεζικοῦ Συντάγματος.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ὅσον πέρυσι, λόγῳ τοῦ πολέμου, ἦτο νέκρα εἰς τὸν κόσμον, τόσον ἐφέτος παρατηρεῖται, ἐνωρίτατα μάλιστα, κίνησις.

Ὁ Νοέμβριος ἦτο πλουσιώτατος εἰς ἐσπερίδας, χοροὺς δάκια, συναυλίας, διαλέξεις καὶ συγκεντρώσεις. Τὰ σκῆπτρα εἶχεν ἡ ἐπὶ τοῦ «Ἀδέρφφ» δεξίωσις πρὸς τιμὴν τῶν ξένων στόλων καὶ ἡ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας δεξίωσις, ἣν ἐτίμησαν οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ Πρίγκιπες.

Ἔρχεται ἔπειτα ἡ ἐσπερὶς τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας, εἰς ἣν διεκρίθησαν ἡ Νεζῆπ βέη, ἡ κυρία Πανᾶ, ἡ κυρία Ι. Γρυπάρη, ἡ Λαίδη Ἔλιοτ, ἡ κυρία Δὲ Στύρλερ, ἡ κυρία Β. Δούσμανη, ἡ κυρία Κ. Δεμερτζῆ, ἡ κυρία Λόου, ἡ κυρία Σακορράφου, ἡ κυρία Μέρλιν, ἡ κυρία Α. Σλῆμαν, ἡ κυρία Πεσμαζόγλου, ἡ κυρία Μπένσῃ, ἡ κυρία Ν. Ροΐδου, ἡ κυρία Σ. Λάμπρου, ἡ κυρία Σημυριώτῃ, αἱ δεσποινίδες Ἀγ. Πάλλη καὶ Πεσμαζόγλου κ.λ. Ἐθαυμάσθησαν τῆς κομήσης Μποσδάρι, πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας τὰ κοσμήματα. Μεταξὺ ἄλλων ἔφερε καὶ βαρύτιμον περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν. Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς μετ' Ἀγγλίδος τοῦ διπλωματικοῦ σώματος ἐχόρευσε τὸ Ὀδάν-Στέπ. Παρέστη καὶ ὁ Ἐσσὰτ Πασσᾶς ἐν μεγάλῃ στολῇ, μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του Φουὰτ βέη.

Ἐπίσης τὴν 28 Νοεμβρίου ἐδόθη ἑσπερὶς παρὰ τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Ἐμ. Μπενάκῃ, μὲ ἑκατὸν πεντήκοντα προσκλήσεις. Ἡ ἐκλεκτοτέρα κοινωνία συνεκεντρώθη εἰς τὸ θαυμάσιον μέγαρον τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, τὴν δὲ ἑσπερίδα ἐποίκιλε καὶ τὸ ᾆσμα τῆς καλλιτέχνιδος Σπεράντσας Καλό.

Τὴν 27 Νοεμβρίου εἰς τὸ φουαγὲ τοῦ Β. Θεάτρου διάλεξις τῶν κ. κ. Πολέμη καὶ Λιδωρίκη, εἰς ἣν παρέστη ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἡ Α. Υ. ἡ βασιλόπαις Ἑλένη, ὁ Διάδοχος, ὁ πρίγκηψ Ἀνδρέας καὶ ὁ βασιλόπαις Ἀλέξανδρος. Διεκρίθησαν αἱ κυρίαι Ζαρίφη, Σ. Σταΐκου, Μ. Μεταξᾶ, Α. Δημητρακοπούλου, Μάτσα, Α. Ρούκη, Α. Χατζηκυριάκου, Α. Σλῆμαν, Μάτσεση, Καλαμάρη, Χαλκοκονδύλη, Πετμεζᾶ κ.λ.

Τὴν 28 Νοεμβρίου εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐπέρασαν ἕνα ὡραῖο ἀπόγευμα. Γύρω ἀπὸ κομψὰ καὶ κατάφορτα ἀπὸ ἄνθη τραπεζάκια, ἐνῷ ἄρχιζε τὸ μυροβόλον τσάϊ εἶχον συγκεντρωθεῖ αἱ κυρίαι τῆς καλῆς τάξεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο αἱ κυρίαι Τριανταφυλλάκου, Ρούκη, Κρεστενίτου, Καλλιφρονᾶ, Τσιρμώκου, Σκάντερ, Δοσίου, Ρεβιάδου, Λοπρέστη, Βασιλείου, Ἀλεξανδρῆ, Χριστοδούλου, Καλογερῆ, Ρουσσοπούλου, Ρούφου καὶ αἱ δεσποινίδες Κοντοῦ, Τριανταφυλλάκου, Ἰσηγόνη, Παναγοπούλου κ.λ.π. Τὴν ὡραίαν συγκέντρωσιν κατέθελξεν ἡ Δεσποινὶς Πρωΐου μὲ μίαν βάλς τοῦ Σωπὲν καὶ τὴν Ραψῳδίαν τοῦ Λίστ. Ἐπίσης ἡ κυρία Μωραΐτίνη ἔπαιξε τὸ σκέρτσο τοῦ Σωπέν. Καὶ τέλος ἐπηκολούθησε χορὸς καὶ πάλιν ἄλλη ἀπόλαυσις τῆς Δος Παπαγεωργακοπούλου καὶ ἡ τῆς Μαζούρκας τοῦ Βενιάφσκη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Κέπετζην.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΤΟΛΟΙ

Ὁ Ἀγγλικὸς στόλος, ποῦ ἀνεπαύθη ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰ Φαληρικὰ νερά, συνίστατο ἀπὸ ἓξ μεγάλα σκάφη, ντρέντοτς, δώδεκα θωρακισμένα ἐδδρομα καὶ δέκα ἀντιτορπιλλικὰ ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἀρχηγείαν τοῦ ναυάρχου Μὸλν καὶ τῶν ἀντιναυάρχων Κόλβις, Τρόαμπροντζ, Μάντεν καὶ Κούντμαου.

Ὁ Γαλλικὸς στόλος ὑπὸ τὸν ἀντιναύαρχον Μπουὲ Ντὲ Λαπεϋρὲρ συνίστατο ἐκ δύο μοιρῶν, ὧν ἡ μὲν μία περιελάμβανε τὰ ἡμιντρέντοτς «Βολταῖρος», «Κοντορσὲ» καὶ «Ντανὸν» ἡ δὲ ἄλλη ὑπὸ τὸν ὑποναύαρχον κ. Γκοσσὲ περιελάμβανε τὰ θωρηκτὰ «Μιραμπώ», «Ντιντερό» καὶ «Βερνιό». Τὸν στόλον συνεπλήρουν καὶ ἑπτὰ ἀντιτορπιλλικὰ ἀνοικτῆς θαλάσσης.

ΓΚΡΕΚ Η ΕΛΛΕΝ

Νέα πάλιν ἀνακίνησις τοῦ αἰωνίου ζητήματος. Ποία λέξις πρέπει νὰ καθιερωθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τὴν ἐθνολογικήν μας παράστασιν. Τὸ Hélène ἢ τὸ Grec, μὲ τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζουν τοὺς κλέπτοντας εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον οἱ Γάλλοι; Καὶ ἐπικαλοῦνται τὸν Ἀριστοτέλη λέγοντα ὅτι, οἱ Γραικοὶ ὤκουν ἐν Ἠπείρῳ παρὰ τὴν Δωδώνην, μετὰ δὲ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν ὠνομάσθησαν Ἕλληνες. Ἐξηκριβώθη ἀκόμη ὅτι ἐκ τοῦ Ἀριστοτελείου-«Γραικὸς» παρήχθη τὸ Λατινικὸν «Γκρέτσι» καὶ «Γκρέτσια», ὑπάρχει δὲ καὶ μυθολογικὸς ἥρως Γραῖκος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πανδώρας. Τὰ ὀνόματα Ἕλλην καὶ Ἑλλὰς ἐπεκράτησαν βραδύτερον, ἐπὶ πλέον δὲ κατὰ τοὺς Χριστιανικοὺς χρόνους τὸ Ἕλλην εἶχε μεταπέσει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Εἰδωλολάτρης, διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος μετωνομάσθησαν πάλιν Γραικοί, ὑπῆρχον δὲ τότε οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Γραικοί, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑλλαδικοὶ οἱ κάτοικοι τῆς κυρίως Ἑλλάδος κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι δυνάμεθα νὰ προτιμῶμεν τὸ Hélène καὶ Hélade ὡς κομψότερα (sic) ἀφοῦ τὰ μεταχειρίζονται καὶ οἱ Γάλλοι ποιηταί, ἀλλὰ πρέπει νὰ παραμείνῃ ὁ Ἱστορικός, ὁ προϊστορικὸς ὅρος «Γραικός», μὲ τὸν ὁποῖον ἐννοοῦνται ὅλοι οἱ ἐν διασπορᾷ Ἕλληνες...

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἐγύριζε ἡ δευτέρα μεραρχία. Ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα ἔβλεπε τὴν παρέλασιν μία γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ μ' ἕνα ἀγοράκι. Ἦτον κατηφὴς ποῦ δὲν ἔβλεπε τὸν ἄνδρα της.

Ἔξαφνα τιναζεται ὄλη. Τὸν ἀνεγνώρισε, ἀξύριστον, σκονισμένον. Φεύγει ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν γραμμήν, ἐναγκαλίζονται, δακρύουν καὶ στρέφεται ἡ μητέρα πρὸς τὸ παιδί της.

— Γονάτισε μωρέ! Γονάτισε! Ὁ μπαμπᾶς σου.

Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ μικρὸς καλὰ - καλὰ ἐγονάτισε καὶ ἐφίλησε τὸ χέρι τοῦ πατέρα του.

Η ΝΕΑ ΔΙΩΡΥΞ

Ἡ μεγάλη διῶρυξ τοῦ Παναμᾶ, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκβαθύνεται διαρκῶς, ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα θαύματα τῆς συγχρόνου μηχανικῆς. Ἔχει μῆκος πανήγυτα μιλίων, οὐδαμοῦ δὲ τὸ βάθος τῆς ἐλαττοῦται πλέον τῶν 41 ποδῶν ἢ εἶνε τὸ πλάτος τῆς μικρότερον τῶν 300 ποδῶν. Διὰ τὴν ἀνόρυξίν της ἐχρησιμοποιήθη στρατιὰ 40,000 ἐργατῶν καὶ ἐδαπανήθησαν 65,000,000 λιρῶν στερλινῶν (1 δισεκατομμύριον καὶ 625 ἑκατομμύρια φράγκων).

Τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς διώρυγος θὰ γίνουν τὴν 1 Ἰανουαρίου 1915. Ἡ μεγάλη αὐτὴ διῶρυξ ἐλαττοῖ τὸ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Βαγκούβερ (Βρεττανικῆς Κολομβίας) διάστημα κατὰ 6 χιλιάδας μίλια.

ΔΟΞΑ ΤΩι ΘΕΩι

Ἀθορύβως, μυστικὰ - μυστικά, γίνεται μία ἐργασία εἰς τὴν ἀνθοκομίαν, καὶ ἐδῶ τώρα, ποῦ, ὅταν θὰ παρουσιασθοῦν τὰ ἀποτελέσματά της, θὰ μείνουν ὅλοι κατάπληκτοι.

Ἡ ἐποχὴ ποῦ τὸ κοινότερον γεράνι ἐθεωρεῖτο ἐν Ἀθήναις κᾶτι τι σπάνιον καὶ ἤγνοεῖτο ὁ τρόπος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ του δὲν ἀπέχει πολὺ ἀφ' ἡμῶν καὶ ζῇ ἀκόμη ὁ πατριάρχης κ. Κ. Κοκκινάκης, ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μετακληθεὶς καὶ διδάξας πάντα ταῦτα.

Τώρα, τὸ σύνθημα τῆς νέας ἐργασίας δίδοντος τοῦ ἐξ Εὐρώπης μετακληθέντος κ. Σανιτᾶ, καὶ συγκεντροῦντος περὶ ἑαυτὸν τοὺς καλητέρους ἰδικούς μας, εἰς ἀνθοκήπια καὶ σχολεῖα καὶ φυτώρια ἤρχισε μία καλλιέργεια συστηματική, ἡ ὁποία γρήγορα, πλὴν τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν δημοσίων κήπων, θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις.

Ὡς ἀπαρχὴν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ἐκεῖνο τὸ κηπάριον τῆς Βουλῆς, τὸ θαυμάσιον εἰς σχέδιον, ποικιλίαν, ρυθμόν, προοπτικὴν καὶ πλοῦτον. Καὶ ἀληθῶς ἡ μπανάνες καὶ τὰ χρυσάνθεμα καὶ ἡ ντάλιες, ποῦ μᾶς παρουσίασαν ἐκεῖ ἐκαλλιεργήθησαν ἐδῶ, συστηματικά, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης. Καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτὴ εἶνε ἰδική μας, Ἑλληνική, καὶ τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα εἰς χρώματα κ.λ. εἶνε καὶ αὐτὰ τόσον ἰδικά μας, ὥστε κατὰ προσφυεστάτην ἐμπνευσιν, εἰς τὰ νέα εἴδη, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ καλλιέργεια αὐτὴ ἐπλούτησε τὰς συλλογάς, δίδονται τώρα ὀνόματα ἀχι ξενικά, ἀλλὰ ὀνόματα Ἑλληνικὰ πρὸς τιμὴν καὶ εἰς μνήμην. Οὕτω δὲν θὰ ἔχωμεν ρενονκοὺλ Πρὲνς Γκαλίτσιν καὶ Ἀνεμὸν Ὀνορὶν Ζομπέρ, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν χρυσάνθεμον Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, Βασίλισσα Σοφία, Κανάρης, Μπενάκης, Δούσμανης καὶ οὕτω καθεξῆς. Περὶ χρυσανθέμων μάλιστα προκειμένου, γνωρίζομεν ὅτι περὶ τὰ 60 εἴδη, ὧν 15-16 πρώτης τάξεως θὰ ξεφορνίσῃ ἡ δημοσία ὑπηρεσία κατὰ Μάρτιον, καὶ θὰ διανείμῃ δωρεὰν πρὸς καλλιέργειαν. Ἕνα ἑκατομμύριον εὐγε εἶνε ὀλίγα εἰς τοὺς πρωτεργάτας.

Ἀπὸ μίαν ἐνδιαφέρουσαν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς:

Ἕνας δυστυχὴς ἀφοῦ, ἴδρωσεν, ἐλαχάνιασεν, ἔσπρωξεν, παρεκάλεσε καὶ κατώρθωσε τέλος νὰ εὑρῇ μίαν θεσοῦλαν εἰς τὰ λαϊκὰ θεωρεῖα, εἶπεν ἔξαφνα:

— Ἂν μποροῦσα νὰ μπῶ στὴ Βουλή θὰ ὑπέβαλα κ' ἐγὼ ἕνα νομοσχέδιον, νὰ βγαίνουν βουλευταὶ καὶ αἱ γυναῖκες!

— Γιατί, ἀγαπητέ, εἶσαι τόσον... φιλοσουφραζέττης;

— Διότι εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ βροῦμε καὶ μεῖς οἱ ἄνδρες θέσιν εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς. Νὰ πᾶνε ἡ γυναῖκες κάτω εἰς τὰ ἐδῶλια!

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΒΙΣΤΩΝ

Γαλοῦν καὶ ἡ πέτρες ἀκόμη τοῦ Παρισιοῦ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, ποῦ ἀπηύθυναν ὁ ζωγράφος Δαμπνὲ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν κ. Μπεράρ περὶ τῆς νέας ζωγραφικῆς σχολῆς τῶν Κυβιστῶν(;)

«Κύριε ὑπουργέ, ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τῆς ζωγραφικῆς. Εἶμαι καλοανατεθραμμένος ἄνθρωπος καὶ δυσκολεύομαι νὰ ἀναπαραστήσω τί εἶδα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόνομον. Ἐμάζεψαν ὅλα τὰ χονδροειδέστερα, τὰ ἀηδιαστικώτερα προϊόντα τῆς Τέχνης. Τί νὰ εἰπῶ διὰ τὴν εἰσβολὴν αὐτὴν

ἀπὸ τὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ Κόσμου ὅλων αὐτῶν τῶν κακοήθων προϊόντων τῆς παλέττας καὶ τοῦ πινέλου; Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤκουα εἰς τὰ πεζοδρόμια τοῦ Παρισιοῦ τὰ βήματα τῶν Γερμανῶν ἐπιδρομέων, παρὰ νὰ πληγώνεται ἡ καλαισθησία μου ἀπὸ τὰ ἀνεκδιήγητα αὐτὰ μαλλιοτραβήγματα ἐπάνω εἰς τοὺς πίνακας τῶν Κυβιστῶν. Κατὰ τῆς Γερμανικῆς εἰσβολῆς μποροῦμε ν' ἀντιτάξωμεν τὸν γενναῖον στρατόν μας, κατὰ τῶν καλλιτεχνικῶν ὅμως ἀηδιῶν δὲν δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, διότι ὑποστηρίζει καὶ προστατεύει αὐτοὺς τοὺς βανδάλους».

Ἡ ἐπιστολὴ τελειώνει ὡς ἑξῆς:

«Κύριε ὑπουργέ, σᾶς ἔγραψα καὶ πέρυσι περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ· δὲν μ' ἀκούσατε. Θὰ ἔλθῃ καὶ γιὰ σᾶς ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας. Κάθε βράδυ, ὅταν ὁ κώδων τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου σημαίνῃ τὸ μεσονύκτιον, θὰ περικυκλώνουν τὸ κρεββάτι σας ὅλες αὐταῖς ἡ κίτρινες, πράσινες, γαλάζιες καὶ κόκκινες γυναῖκες, τὰ πλάσματα τῶν Κυβιστῶν, θὰ παρουσιάζωνται καὶ ἄλλες μόνο πετσὶ καὶ κόκαλο καὶ ἄλλες πνιγμένες ἀπὸ τὸ πάχος, ὅλες δημιουργημένες κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Νέας Τέχνης καὶ ὅλες θὰ μαλλιοτραβιοῦνται ποιὰ νὰ πρωτοπέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας σας. Φαντασθῆτε τί ἐφιάλτης!»

❦

Δύο Μενιδιάτισες φορτωμένες ἀπὸ ἕνα τορβᾶ γεμάτο κυδώνια, ρόδια καὶ καρύδια,—φροῦτα τῆς ἐποχῆς—κατηυθύνθησαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως καὶ ἐζήτησαν νὰ εἰσέλθουν ἀπὸ τὴν κυρίαν εἴσοδον.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν ὁ σκοπός.

— Θέλομε νὰ δώσουμε τὰ πεσκέσια τῆς βαφτισιμιᾶς τῶν παιδιῶν μας, τῆς Βασιλοπούλας.

Ὁ σκοπὸς εἰδοποίησε καταλλήλως τὸ ὑπασπιστήριον καὶ αἱ δύο χωρικαὶ ἐξεφορτώνοντο μετ' ὀλίγον τὰ πεσκέσια των διὰ τὴν Πριγκήπισσαν Αἰκατερίνην, τὴν ἀναδεξιμιὰν τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Στόλου. Ἔπειτα γελασταὶ καὶ εὐχαριστημέναι ἔφυγαν ἀφοῦ παρήγγειλαν:

— Καὶ πολλὰ προσκυνίσματα!

❦

ΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΜΑΣ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἐφέτος ἐπιχειρεῖ δυὸ ἀποστολὰς χάριν τῶν συμφερόντων αὐτῆς, μίαν ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ μίαν ἀνὰ τὴν Νότιον Ρωσσίαν, Βουλγαρίαν, Ρουμανίαν. Ἡ πρώτη ἀνετέθη εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Λογιστηρίου αὐτῆς κ.' Αχ. Κ. Πετρόπουλον, ἡ δὲ ἄλλη εἰς τὸν περιοδεύοντα συνεργάτην της κ. Χαρ. Παυλάντην, ἀμφοτέρους ἐξουσιοδοτημένους νὰ ἐγγράφουν νέους συνδρομητάς, ἐνεργήσουν εἰσπράξεις κ.λ.

❦

ΖΩΝΤΑΝΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

Οἱ Βούλγαροι κομιτατζῆδες εἰς τὴν Θράκην, ἐπαναλαβόντες τὰς κερδοσκοπικάς των ἐπιχειρήσεις καὶ ἐπιπίπτοντες κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν χωρίων, τὰ ὁποῖα ἐρημώνουν, εὗρῆκαν ἕνα θαυμάσιον τρόπον εἰσπράξεως διὰ συναλλαγμάτων.

Εἰς ἐκείνους, περὶ τῶν ὁποίων πείθονται ὅτι δὲν ἔχουν πρόχειρα χρήματα, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἐξοικονομήσουν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπιβάλλουν νὰ τοὺς δώσουν τὰ παιδιά των ὡς ὁμήρους. Κρατοῦντες αὐτὰ τὰ ζωντανὰ συναλλάγματα οἱ κομιτατζῆδες εἶνε βέβαιοι ὅτι, θὰ πληρωθοῦν πολὺ πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας.

Τὸ σύστημα ἐφηρμόσθη τελευταίως εἰς τὴν Ἀγαθούπολιν, ὅπου τέσσαρα παιδιὰ οἰκογενειῶν Ἑλλήνων ἀπήχθησαν ὑπὸ κομιτατζήδων διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν πληρωμὴν πεντακοσίων λιρῶν. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς, ἀγωνιῶντες διὰ τὰ παιδιά των, ἔσπευσαν ἐντὸς δύο ἡμερῶν νὰ εὕρουν τὰ χρήματα διὰ νὰ τὰ ἀπαλλάξουν ἀπὸ τοὺς διαφόρους τρομεροὺς κινδύνους τῆς συντροφιᾶς μὲ τοὺς ἀχρείους τοκογλύφους τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός.

❦

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

— Ὀνόμασέ μου ἐσὺ ἐκεῖ κάτω ἕνα ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου.

— Ἐσεῖς, κύριε δάσκαλε.

— Βλάκα! Δὲν ἐννοῶ ἐκ τῆς νεωτέρας ἱστορίας.

❦

ΕΓΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΑΓΑΜΟΙ

Ἄλλη ἐπίθεσις πάλιν κατὰ τῆς ἀγαμίας ἢ μᾶλλον κατὰ τῶν ἀνυπάνδρων, διότι μόνον τοὺς ἄνδρας ἀφορᾷ τὸ νέον ἐξαναγκαστικὸν μέτρον. Εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς Λυὼν ὑπεβλήθη πρότασις περὶ ἐπιβολῆς διπλοῦ φόρου εἰς τοὺς ἀγάμους δημότας. Ἕκαστος ἀνύπανδρος πολίτης θὰ πληρώνῃ 10 φράγκα ἐτησίως καὶ 30 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ μηνιαίου ἐσοδήματός του.

Εἶνε περίεργον ὅμως διατὶ ὅλος ὁ κόσμος ἀσχολεῖται μὲ τοὺς ἄνδρας μόνον, ἐνῷ εἶνε καὶ στατιστικῶς βεβαιωμένον ὅτι ἐμμονώτεροι ὀπαδοὶ τῶν κατὰ τοῦ γάμου ἰδεῶν συναντῶνται πανταχοῦ αἱ γυναῖκες. Ἐπὶ 100 ἀνδρῶν πόσοι καθ' ὅλην των τὴν ζωὴν δὲν ἠγάπησαν γυναῖκα καὶ δὲν ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καρδίας των. Τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς θ' ἀποδείξῃ ἡ ἔρευνα, ὅσον ἀφορᾷ τὰς γυναῖκας. Ἐπὶ 100 γεροντοκορῶν ἴσως αἱ 5 μόνον δὲν ἐζητήθησαν εἰς γάμον ἕνεκα διαφόρων λόγων. Ἐδῶ λοιπὸν ἔγκειται ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ, ἂν ὄντως ἡ Πολιτεία θέλει νὰ τὸ διορθώσῃ.

❦

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Εἰς ἕνα φρενοκομεῖον τῆς Εὐρώπης ἔκαμαν περιεργότατα πειράματα, διὰ νὰ ἴδοῦν ποίαν ἐπίδρασιν ἐξασκοῦν εἰς τοὺς παράφρονας τὰ διάφορα χρώματα. Ἔβαψαν λοιπὸν τρία δωμάτια μὲ τρία χρώματα. Τὸ ἕνα πράσινον, τὸ ἄλλο μπλὲ καὶ τὸ ἄλλο κόκκινον. Ἐχρωμάτισαν καὶ τοὺς ξυλίνους τοίχους καὶ τῆς πόρτες μὲ τὸ αὐτὸ χρῶμα καὶ ἔπειτα ἀπεμόνωσαν ἐντὸς τοῦ πρασίνου ἕνα μανιακόν, καὶ ἀμέσως ἐβελτιώθη ἡ κατάστασίς του. Ἕνας ἄλλος μανιακός, κλεισθεὶς εἰς τὸ κυανόχρουν δωμάτιον, ἀνέκτησε μετὰ μιᾶς ἡμέρας πάροδον ὅλην τὴν πνευματικήν του γαλήνην. Τὸ κόκκινο χρῶμα, ὡς ἐξηκριβώθη, θεραπεύει τὴν συνηθεστέραν ἐκδήλωσιν τῆς τρέλλας, τὴν μελαγχολίαν δηλαδή, τὴν συνοδευομένην ἀπὸ τάσιν πρὸς αὐτοχειρίαν καὶ ἀπὸ ἄρνησιν τροφῆς.

❦

— Τὸν γνωρίζεις τὸν διευθυντὴν τῆς Τραπέζης Π;

— Τὸν γνωρίζω.

— Τί σκέπτεσαι περὶ αὐτοῦ;

— Ἄ, νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλε μου. Τόσα πολλὰ λεπτὰ δὲν ἔχω διὰ νὰ ἠμπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ δημοσίᾳ περὶ αὐτοῦ.

❦

ΤΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ

Ὁ μέγας ἐφευρέτης Ἔδισσων ἐρωτηθεὶς ἂν ἑτοιμάζῃ νὰ φέρῃ εἰς φῶς καμμίαν νέαν ἐφεύρεσιν εἶπεν ὅτι, οὐδέποτε πλέον θὰ ἐργασθῇ πρὸς τοιοῦτον σκοπόν. «Δὲν ὑπάρχει, ἀνεφώνησε, δυστυχέστερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ἐφευρέτην, ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ ἀποκτήσῃ ἄφθονα χρήματα καὶ βραβεῖα. Αἱ ἐφευρέσεις μου, αἱ ὁποῖαι φθάνουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν χιλίων, μοὶ ἐστοίχισαν ἑκατοντάδας μηνύσεων». Ὁ Ἔδισσων προσέθηκεν ὅτι, ὁσάκις τῷ ἀπένεμετο βραβεῖον διὰ μίαν ἐφεύρεσίν του, παρουσιάζετο συνήθως ἐν ἀγνώστον πρόσωπον καὶ τοῦ διημφισβήτει ταύτην ἰσχυριζόμενον ὅτι, τὴν εἶχε προηγουμένως ἐπινοήσει. Εἷς τυχοδιώκτης εἶχε κατασκευάσει ἓν μηχάνημα ὅμοιον πρὸς ἄλλο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφεύρει ὁ Ἔδισσων. Διὰ ν' ἀποδείξῃ δὲ ὅτι εἶχε προηγηθῆ τοῦ Ἔδισσων εἰς τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην τὸ εἶχε κρύψει ἐντὸς τῆς γῆς διὰ νὰ σκωριάσῃ καὶ ἑπομένως ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἰδική του ἦτο παλαιοτέρα τῆς τοῦ μεγάλου ἐφευρέτου. Ἐπίσης ἐπὶ 40 ἔτη εὑρίσκεται εἰς δίκην μὲ ἕνα ἐμπορικὸν οἶκον διαμφισβητοῦντα αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ οὗτος. Εἰς τὴν Γερμανίαν δὲ ἀπώλεσε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ βραβευθῇ διὰ τὴν ἐφεύρεσιν ἑνὸς τηλεφώνου δι' ἄνθρακος ἀπὸ γραφικὸν λάθος, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν εἰς ἓν ἔγγραφόν του. Ἓν ἕτερον γραφεῖον ἠρνήθη νὰ τὸν ἀμείψῃ διὰ μίαν ἀνακάλυψίν του, ἰσχυρισθὲν ὅτι αὕτη ὑφίστατο ἐν Αἰγύπτῳ πρὸ 2000 ἐτῶν π.Χ.!! Ἐν τέλει ὁ Ἔδισσων εἶπεν ὅτι, λόγῳ τῶν ἀνακαλύψεών του ἀναγκάζεται νὰ προβαίνῃ εἰς μηνύσεις κατὰ τῶν ἀπομιμουμένων καὶ οἰκειοποιουμένων ταύτας, αἱ ὁποῖαι τῷ καθιστοῦν τὸν βίον δυσάρεστον.

❦

Ῥάπτης καὶ φοιτητής.

— Καὶ εἶνε γερὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ μοῦ σύνιστᾷς γιὰ νὰ κάμω ἐπανωφόρι;

— Γερό, λέει; Δὲν θὰ μοῦ ἔχῃς πληρώσῃ τὴν τελευταία δόσι καὶ αὐτὸ θὰ βαστάῃ ἀκόμη.

❦

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥΣ

Ἡ Ραδιοτηλεγραφία θὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰς τὰ τραῖνα. Ἐγένοντο ἐν Ἀμερικῇ διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τοῦ Λάκ-Βουάλ πειράματα νέου μηχανήματος. Τὰ πειράματα ἦσαν δύο. Ὑπετέθη ὅτι ὁ μηχανικὸς τοῦ τραίνου κατελήφθη ὑπὸ ἀσθενείας καὶ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ πλησιέστερος σταθμὸς διὰ τοῦ ραδιοτηλεγραφικοῦ μηχανήματος, ὅπως τὸν ἀντικαταστήσῃ. Ἄλλως θὰ ἐπήρχετο καθυστέρησις τοῦ τραίνου. Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ τραίνου ραδιοτηλεγράφημα εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμόν, ὅστις ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ ἄλλον μηχανικὸν καὶ τοιουτοτρόπως τὸ τραῖνον δὲν ἔχασεν οὔτε λεπτόν. Ἐπίσης διὰ ραδιοτηλεγραφήματος εἰδοποιήθη ἄλλος σταθμὸς καὶ ἡτοίμασεν ἄλλο βαγόνιον, καθόσον ἡ ἀμαξοστοιχία, ἡ ἐρχομένη πρὸς αὐτόν, ἦτο πλήρης ἐπιβατῶν. Ἡ Ἀμερικανικὴ ἑταιρία ἡ ἐκτελέσασα τὰ πειράματα ταῦτα εἶνε ἐνθουσιασμένη, καθόσον ἐκτὸς τῆς ἀποφυγῆς τῶν ἐπιβραδύνσεων θὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἐπιβατῶν ἀπὸ διαφόρους συγκρούσεις, προερχομένας ἐκ διαφόρων λαθῶν, τῶν ὁποίων τ' ἀποτελέσματα δύνανται νὰ προληφθοῦν διὰ ραδιοτηλεγραφημάτων.

❦

ΚΑΤΩΤΑ ΠΟΥΡΜΠΟΥΑΡ

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς πόλεως Ἅγ. Λουδοβίκος τῆς Ἀμερικῆς δι' ἀποφάσεως του κατήργησε τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας καφενείων, ξενοδοχείων κτλ. διδόμενα φιλοδωρήματα, καὶ ἐπέβαλε πρόστιμον 300 φρ. εἰς τὸν δίδοντα καὶ λαμβάνοντα φιλοδωρήματα.

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ σωματείου τῶν ὑπηρετῶν ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασιν θεωρῆσαν ὅτι, μᾶλλον συμφέρον εἶνε εἰς αὐτοὺς νὰ δριοθῇ μία ὡρισμένη καὶ ἱκανοποιητικὴ μισθοδοσία, παρὰ ἀντὶ μισθοῦ νὰ ἀναμένουν τὰ φιλοδωρήματα τῶν πελατῶν. Ἐκ τῆς δημοσιευθείσης δὲ στατιστικῆς περὶ τῶν χορηγουμένων ποσῶν διὰ φιλοδωρήματα ὑπελογίσθη ὅτι, εἰς τὸ Παρίσι ἐπὶ πληθυσμοῦ 3,500,000 κατοίκων, τοὺς ὁποίους ἔχει, δίδονται καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς διαφόρους ὑπηρέτας 280,000 φράγκα, ἑπομένως κατὰ μῆνα 9,400,000 καὶ κατ' ἔτος 100,600,000 φράγκα. Μία χώρα δὲ ἔχουσα πληθυσμὸν 35,600,000 ὑπολογίζεται ὅτι θὰ δαπανᾷ διὰ φιλοδωρήματα 372,300.000 φράγκα.

❦

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἰς τὴν χθεσινὴν τραγωδίαν ἔκλαψαν πολὺ οἱ θεαταί;

— Πάρα πολὺ μάλιστα

— Καὶ διὰ ποίαν σκηνήν;

—Ἐκείνην ποῦ ἠγόραζαν τὰ εἰσιτήρια τῆς παραστάσεως.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΓΙΑΣ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» σεμνύνεται διότι τῆς παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία αὐτή,— τὸ δεύτερον ἤδη — διὰ νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα καλοῦ φίλου της, τοῦ κ. Ἰωάννου Σαγιᾶ, δικηγόρου. Γεμᾶτος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν κατετάγη ὡς ἐθελοντὴς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχίου, μόλις ἤρχισεν ἡ ἐπιστράτευσις καὶ ἔσπευσεν ἔξω, λαμβάνει μέρος εἰς ὅλην τὴν ἐκστρατείαν, προάγεται ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν εἰς ἐπιλοχίαν, τραυματίζεται ἐπὶ τοῦ ὑψώματος 605 τὴν 19 Ἰουνίου 1913 καὶ προάγεται ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ εἰς ἀνθυπασπιστήν, χωρὶς τόσους μῆνας τώρα νὰ ἀνακτήσῃ τὴν χρῆσιν τῆς δεξιᾶς χειρός.

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 9761.